Adil Oyun

KANDI STEINER

MARTI

Adil Oyun

KANDI STEINER

Çeviren: Doğa Şarlayan

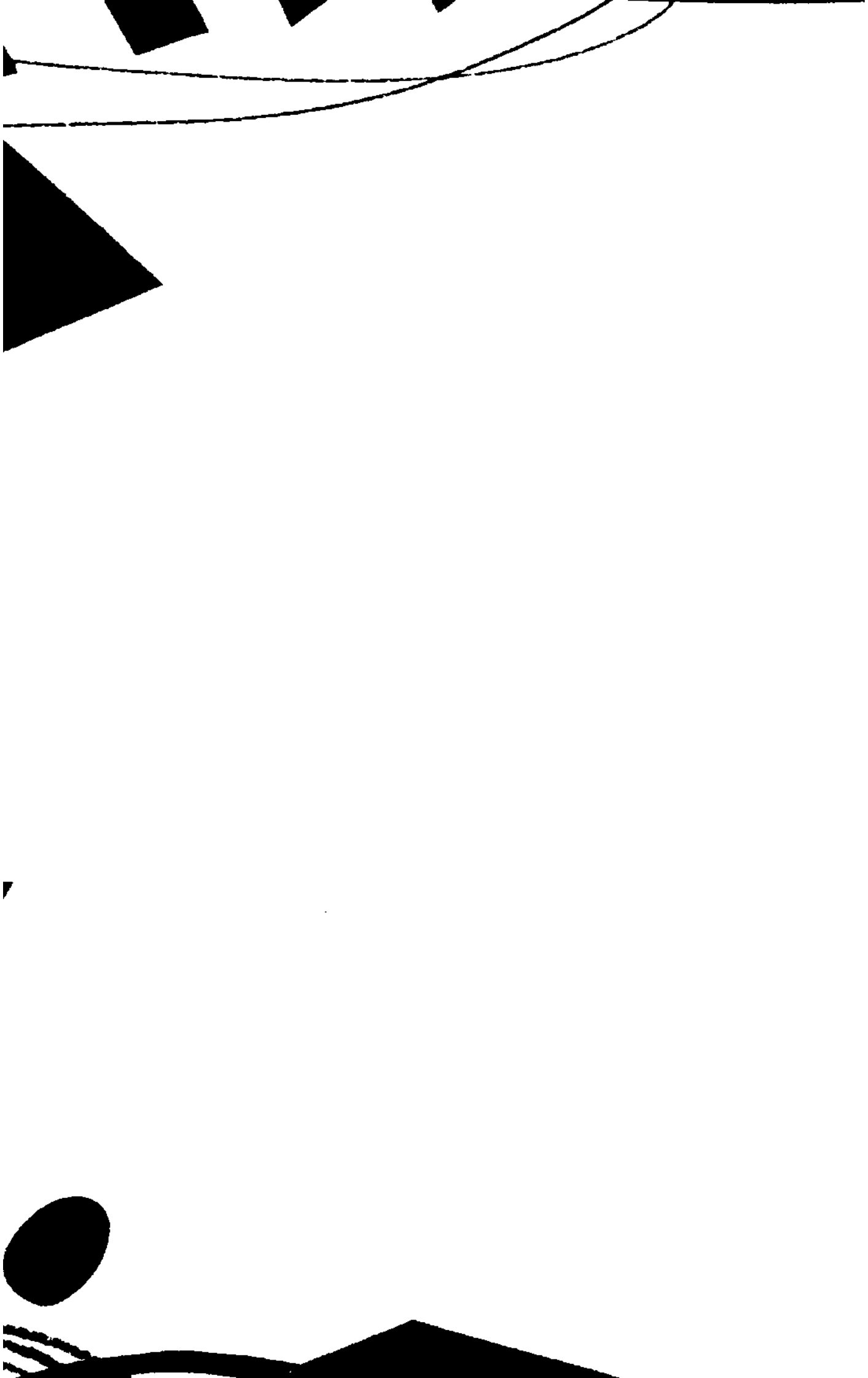

Futbolu en az benim kadar seven kızlar...
Bu sizin için.

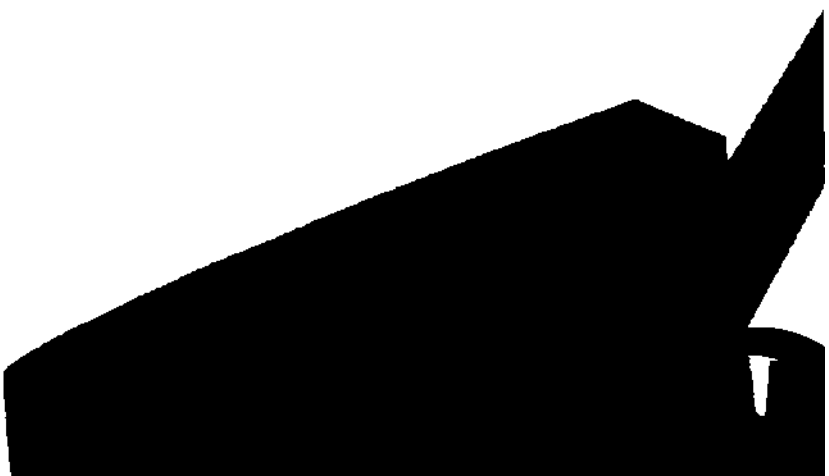

PROLOG

RILEY

Serçeparmakla verilen sözler kutsal birer yemindir.

Bu, zihnime oldukça genç bir yaşta yerleşmişti. İlk önce, sınıftaki bir çocuktan hoşlandığını söylememem için bana yemin ettiren komşum ve en yakın arkadaşım tarafından. Sonra, balayında aldıkları favori vazolarını kırdığını ailemize söylememem için yemin ettiren ikiz erkek kardeşim tarafından. Böylece iyice yerine oturmuş oldu.

Çocukken gözüme çok basit görünüyordu. Serçeparmağımı bir diğerine dolamak ve kimsenin dahil olmayacağı bir şeyi o andan itibaren paylaştığımızı bilmek.

Bu, güven ve sorumluluğun nihai sembolüydü. Ben de bunu oldukça ciddiye alırdım.

Özellikle de Gavin'le.

Benden yaklaşık altı dakika büyük olan Gavin hiçbir zaman yalnızca kardeşim olmamıştı. O benim ikizimdi. Ve yalnızca ikizlerin anlayabileceği üzere bizi kandan daha güçlü, arkadaşlıktan daha güçlü, *sevgiden* daha güçlü bir bağ birleştiriyordu.

Yıllar boyunca benden birçok serçeparmağı sözü vermemi istedi.

O partiye gittiğimi söylemeyeceğine söz ver.

Ödevimden F aldığımı söylemeyeceğine söz ver.

Dün gece Larissa'yı gizlice odama soktuğumu söylemeyeceğine söz ver.

Biz büyüdükçe kendimi ona daha çok söz verirken bulmuş ve her birini de tutmuştum. Üstüne ikinci kez düşünmeden, tereddüt bile etmeden, tutamayacağıma dair en ufak bir şüphe duymadan söz vermiştim.

Ta ki şimdiye kadar.

"Riley, lütfen."

Gavin'in gözleri benimkileri incelerken burun delikleri genişledi. Hastane yatağının kenarında ellerimiz birbirine kenetlenmiş haldeydi. Dağınık koyu sarı saçları yağlıydı ve keçeleşip alnına yapışmışlardı. Gözaltları çökmüş ve kıpkırmızıydı, teni çok solgundu. Teşhisini bilmeseydim ölmek üzere olduğunu düşünürdüm.

Boğazımdaki yumruyu yutmak için kendimi zorlarken başımı iki yana salladım.

"Yapmak zorundasın," diye yalvardı elimi sıkarak. "Yemin ederim, senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim."

Yatakta doğrulmaya çalışırken zorlandığında yüzünün buruşmasıyla gözlerim doldu. Onun yeniden rahat bir pozisyona geçmesine yardım ettikten sonra bir kez daha elimi tuttu. Bacaklarına bakmamak için bakışlarımı ellerimizin kenetlendiği noktaya sabitledim.

Hareketsiz, felçli bacaklarına.

Sadece *felçli* kelimesi bile midemi ağzıma getiriyordu. Yaşananlar hâlâ bir kâbus gibi, gerçek olması mümkün olmayan alternatif bir evren gibi geliyordu. Kardeşim sadece on altı yaşındaydı. Sağlıklıydı, hırslı bir sporcuydu, önünde parlak bir geleceği olan genç bir çocuktu.

Ta ki her daim onun arkasını kollaması gereken kişi sarhoş bir şekilde araba kullanmaya ve tüm bu saydıklarımı parampar-ça olan ön camdan dışarı fırlatmaya karar verene kadar.

Böyle yaparak öfkemi atabilirmişim gibi başımı iki yana salladım ve Gavin'in benden istediği şeye odaklanmaya çalıştım.

"Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin. Sen benden daha iyi bir vurucusun ve bunu biliyorsun."

"Amerikan futbolundan bahsediyoruz, Gav. Bu farklı."

"Çok da değil."

Başımı iki yana sallarken verdiğim nefesle boğazımdan kahkahaya benzer bir ses kaçtı ve asıl sorunumuzu ağzımdan kaçırdım.

"Ben kızım."

"Ee?"

Bakışlarımı gözlerine diktim. "Kızlar Amerikan futbolu oynamaz."

"Elbette oynarlar. Futbol oynayan bir sürü kız var."

"Üniversite seviyesinde değil."

"Daha önce oynayanlar oldu. Yine olabilir. Ve bunu yapabilecek *biri* varsa o da sensin." Tereddüt ettiğimi fark ettiğinde tekrar elimi sıktı. "Hayatın boyunca futbolu sevmemişsin, hatta belki benden bile *çok* sevmemişsin gibi davranma. Sen de en az benim kadar antrenman yaptın."

"Sadece eğlenee için."

"Çünkü bunun eğlenceden daha fazlası olabileceğini hiç düşünmedin."

Burnumdan uzun, yavaş bir nefes aldım ve aynı tereddütle dışarı verdim.

"Yardım edebilirim," diye devam etti Gavin. "Sana koçluk yaparım. Zaten işin en zor kısmını yapabiliyorsun. Yani Matt Prater gibi şut atabiliyorsun."

Kaşlarımı çatarak yer yer soyulmuş ojelerime, ardından da ikizimin elimi güçlü ve sağlam bir şekilde tuttuğu birleşme noktasına baktım.

"Benden neden bunu istiyorsun?" Gözlerinin içine baktım. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Gavin dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri odağını kaybederken bana baksa da görmüyordu. "Beş yaşından beri futbol

benim hayalimdi," diye itiraf etti. Bunu o söylemeden de biliyordum. Ben de televizyonda maç izlemediğimiz zamanlarda futbol oynadığımız o arka bahçede büyümüştüm. "Ve şimdi bir daha asla oynayamayacağım."

"Bunu bilemezsin-"

"Riley," dedi sözümü keserek. "Bırak futbol oynamayı, bir daha asla yürüyemeyeceğim."

"Ama dediler ki-"

"Riley, dur artık!" Nefes nefese kalmıştı, delirmiş gözleri benimkilerle buluştu. "Belden aşağım felçli, tamam mı? Lütfen bunu inkâr etme ya da değiştirebilirmişiz gibi davranma."

Anında gözlerim doldu ve yansımasını ikizimin yüzünde gördüm, bana doğru eğilirken bir damla yaş sessizce yanağından aşağı süzüldü. O anda o kadar çok şeyin özlemini çekiyordum ki... Onunla yer değiştirmeyi, onun acısını kendime almayı, onun hep yapmak istediği şeyi yapma yolunda devam ettiğini bilerek bu kadere katlanan kişi olmayı istiyordum.

"Bacaklarımı kaybettim, kardeşim. Futbolu da kaybedemem."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve lav gibi yakıcı iki damla sıcak gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin verdim.

"Çok fazla şey istediğimi biliyorum. Ama senden hiçbir şey *istemeseydim*, yapabileceğin hiçbir şey olmasaydı kendini daha güçsüz hissedeceğini de biliyorum."

Kalbim beni bu kadar iyi tanıdığı gerçeği ve söylediklerinin doğruluğuyla çırpındı.

"Sadece... *dene.* Eğer takıma giremezsen bunun peşini bırakacağım."

"Ya lise takımına girersem ama üniversite takımına giremezsem?"

Omuz silkti. "En azından denemiş olursun."

Yutkundum, başımı iki yana sallarken belli belirsiz bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını hafifçe çekiştirdi, ardından

tekrar kardeşime baktım. "Herkes bunu kabul etmeyecek, biliyorsun."

"Kabul etmeyen herkesi öldürürüm. Ve benim başa çıkamadıklarımın da icabına Zeke bakar."

En iyi arkadaşından bahsedince adeta kanım dondu. Yaptıklarından sonra bu unvanın elinden alınması gerektiğine yürekten inanıyordum.

Sanki kardeşim şeytanın ta kendisini çağırmış gibi kapının çerçevesinden yumuşak bir tıklama sesi geldi ve Zeke her zamanki ukala sırıtışının yerine utanç dolu bir gülümsemeyle kafasını içeri uzattı. Şapkasını yanları kısa, üstleri uzun saçlarında ters takmıştı. Bol eşofman altıyla uzun kollu tişörtünün içinde bile yıllarca futbol oynamanın getirisi olan kalın ve güçlü kaslarının belirgin hatlarını görebiliyordum.

Ve *Zeke'in* bacakları öyle iyi çalışıyor, onu odaya öyle kolayca taşıyordu ki bu dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"Selam, dostum," dedi Gavin, onu görünce gözlerinin içi parlamıştı. "Malları getirdin mi?"

"Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyorsun," diye cevap verdi Zeke, kardeşimin en sevdiği yerden aldığı yağlı hamburgerlerle dolu kahverengi paketi havaya kaldırarak.

Homurdanarak ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. "Bunun artık doğru olduğundan emin değilim."

Zeke'in omuzları sözlerim üzerine çöktüğünde Gavin bana bir bakış attı. Ben de ona, "*Ne?*" der gibi bakan gözlerimle karşılık verdim.

Gitmeye hazırlandığım sırada Gavin bana seslendi. Yüzüne bakmak için dönüp de gözlerindeki çaresizliği gördüğümde tekrar sormasına gerek bile kalmamıştı.

"Tamam," dedim basitçe.

Gavin yumruğunu havaya savururken Zeke tek kaşını kaldırdı, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Ne kaçırdım?"

"Riley benim yerime geçecek."

Zeke'in diğer kaşı da kalkarak diğerine katıldı.

"Takım için seçmelere katılacak." Duraksadı. "Ve başaracak. Çünkü... Eh, nedeni çok açık."

Bunun üzerine Zeke gülümsedi, sıcak kahverengi gözleri benimkileri bulmuştu. "Eyaletteki en iyi vurucu bizim olacak."

Bu gülümseme bir parazit gibi derimin altına sızdı ve bende Zeke'in gözlerini oyma isteği uyandırdı. Öfke kanımı kaynatırken bile, o böyle gülümsediğinde birlikte büyüdüğüm çocuğu görüyordum. İlk arkadaşlarımızdan birini, *en iyi* arkadaşımızı, aklımda tek bir şüphe olmadan güvenebileceğimi bildiğim kişiyi görüyordum.

En azından öyle sandığım birini.

Onu görmezden geldim ve sadece kardeşime bakarak konuştum. "*Denemeyi* kabul ediyorum."

"Senden tek istediğim de bu," dedi Gavin.

Sonra serçeparmağını uzattı.

Uzattığı parmağa bakarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, şüphe ruhumun derinliklerine fısıldıyordu. Ama yine de uzanıp serçeparmağımı onunkine doladım ve sıkıca çektim.

Söz veriyorum.

Kardeşimi içinde bulunduğu duruma göre haddinden fazla güler yüzlü halde bırakarak kapıya yöneldim ama Zeke beni durdurmak için dirseğimi tuttu.

Sadece bu hareket bile birkaç hafta önce kalbimin pır pır etmesine neden olurdu. Boynumun yanmasına ve nabzımın hızlanmasına neden olurdu. On altı yaşındaki dizlerimin o kadar zayıf düşmesine neden olurdu ki muhtemelen ayaklarının dibinde bir kemik yığınına dönüşürdüm.

Şimdiyse yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

"Hey, eğer antrenman yapmak istiyorsan seçmelere hazırlanmana yardım edebilirim."

Kolumu dokunuşundan sertçe çektim ve öldürücü bakışlarımı onunkilerle buluşturdum.

"Kardeşimin bu halde olması senin suçun, seni sorumsuz, bencil pislik," diye çıkıştım. "O yüzden *senden* istediğim tek şey zamanda geriye gidip hiç doğmamış olman."

"Riley." Gavin araya girmeyi denedi ancak onu susturmak için elimi havaya kaldırdım.

"Seni kardeşimden uzak tutamam. Bu onun tercihi. Ama bana gelecek olursak?" Parmağımla göğsünü işaret ederken küçümser bir tavırla gülümsedim. "Benden *çok* uzak dur, Zeke Collins."

Tehdidimle birlikte kardeşimi ve en iyi arkadaşı olacak o pisliği arkamda bıraktım.

Ve işe koyuldum.

BÖLÜM BİR

RILEY

İki Yıl Sonra...

Gür saçlarımı tepemde atkuyruğu yapıp sıkıca topladım, spor çantam omzumda asılıydı. Bu basit ayarlama vücudumun geri kalanına, beynime gönderdiğim bir sinyaldi.

Bu, görev zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Kuzey Boston Üniversitesi kampüsünden esip geçen yumuşak meltem sonbaharın fısıltılarını taşısa da hâlâ ağır bir yaz havası hâkimdi. Geçici yurt odamdan stadyuma uzanan kısa mesafeyi yürürken esintinin tadını çıkardım, sonbahar kampının ilk gününün hevesli beklentisiyle boynumu çıtlattım.

Mayıs ayında kampüste geçirdiğim o ilk gün hissettiğimden farklı bir gerginlikti bu. O gün, muhtemelen herhangi bir üniversite birinci sınıf öğrencisinin deneyimlediğini tahmin ettiğim bir stresle doluydu. Tek başıma olmanın heyecanı, bunun ne anlama geldiğini anlamanın dehşeti, hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi çözmem gerektiğinin baskısı...

Mayıs ayı yaz döneminin başlaması, sonbahar -ve dolayısıyla *futbol*- gelmeden önce iki zorlu dersi aradan çıkarmaın anlamına geliyordu. Yaz ise yeni koçlarımla güneş altında sıcak kondisyon antrenmanları, ağırlık kaldırmak ve "gönüllü" şut idmanları demekti. Zor bir işti ama sonuçta sadece antrenmandı, *bugünü* beklerken yapılacak bir şeyden ibaretti.

Sonbahar kampını.

Bugün gerçek sezon başlıyordu. Bugün koçlarımla oyun üzerinde çalışacak, ekipmanlarımı alacak ve sahadaki yerim için yarışmaya başlayacaktım.

Bulutlar pamuksu dalgalar halinde tembel tembel gökyüzüne yayılıyor, parlak güneş ışınları aralarından süzülüyordu. Mavi ve altın renginin milyonlarca tonu, bana en sevdiğim sanatçılardan biri olan Charles Harold Davis'i* düşündüren bir şekilde dans ediyordu.

Daha iki yıl önce tek düşünebildiğim ve kafayı bozduğum şeyin bu olması ne garipti. O zamanlar futbol dışında hayatım bir sonraki müze gezimi planlamaktan, kendi küçük sanat koleksiyonumun küratörlüğünü yapmaktan ve bir müzenin bütün koleksiyonundan sorumlu olacağım kariyerime öncülük edecek bir stajın hayalini kurmaktan ibaretti.

Serçeparmağımla verdiğim bir söz tüm önceliklerimi değiştirmiş, beni yepyeni bir istikamete yönlendirmişti.

Aynı şey olmasa da, futbolun beni benzer şekilde heyecanlandırdığını, bana her zaman yasak bölge gibi gelen bu spor için nasıl da tutkulu olduğumu görünce şaşırmıştım.

Bu tutkumu keşfettiğime göre elimde tutmak için de her şeyi yapacaktım.

Stadyumun girişinde yaka kartımı okutup koridorlarda kaybolurken, beklenti bütün bedenimde varlığı daim olan bir elektrik şoku gibi uğulduyordu. Otomatiğe bağlayan spor ayakkabılarım beni soyunma odasına taşıdı. Kaslarım bu tesise ilk girdiğim zamankinden daha güçlü, zihnim daha berrak, kalbim daha sağlamdı.

Geçtiğimiz birkaç ay -hayır, geçtiğimiz birkaç *yıl*- beni buna hazırlamıştı.

Hazırdım.

Soyunma odasının kapısından içeri girdiğimde, en erken gelenlerden biri olduğumu görmek beni memnun etti. Oyun

* Charles Harold Davis, Amerikalı bir manzara ressamıdır. (ç.n.)

kurucumuz olacağı üzerine bahse gireceğim birinci sınıf öğrencisi Holden Moore'a başımla selam verdim. Yeteneklerini geliştirmesi amacıyla bir sezon müsabakalardan uzak tutulmuştu. Bileğini sararken biraz etkilenmiş, biraz da şüpheci halde baş selamıma karşılık verdi. Bana henüz güvenmiyordu ki bu sorun değildi.

Ben de kimseye güvenmiyordum.

Soyunma odasında birkaç kişi daha vardı. Ağırlık odasından tanıdığım bir defans oyuncusu, geçen yıl takımda yaptığı etkileyici işlerle tanınan bir dış açık oyuncusu ve tabii ki koçlarla sporcu eğitim personeli.

Bana tahsis edilen geçici dolaba doğru ilerlerken hepsinin gözleri beni takip ediyordu. Bu dolabı sezon boyunca elimde tutmak için önümüzdeki bir ay boyunca çok çalışmam gerekecekti. Burs almıştım ancak bu, takımdaki yerimin garanti olduğu anlamına gelmiyordu.

Yerimi alırken bazıları temkinli gözlerle beni izliyor, yaptıkları işe hızlıca geri dönmeden önce bakışları bir anlığına bana kayıyordu. Diğerleri ise gözlerini açık açık üzerime dikmişti, yüzlerinde şaşkınlık ve alaycılık arası bir ifade vardı. Çocuklar içeri girdikçe bu bakışların sayısı artıyor gibiydi ama onları görmezden gelerek Koç Sanders'ın önünde yapacağım ilk vuruşuma hazırlanmaya odaklandım.

Futbol takımındaki tek kız olduğunuzda bakışlara alışıyordunuz.

Alışmak zorundaydınız.

Neyse ki lisede pratik yapacak bol bol zamanım olmuştu.

Sadece takım arkadaşlarımın değil Hollis Lisesi'ndeki tüm öğrencilerin, öğretmenlerin, yöneticilerin ve velilerin bakışlarını üzerimde toplamam uzun sürmemişti. Buna bir de kardeşimin başına gelenler eklenince, oynadığım ilk maç sonu asla gelmeyen bir medya çılgınlığına dönüşmüştü.

Hepsi olumsuz değildi. Aslında birçok haber kaynağı koçu

kadın bir vurucu aldığı için övüyordu. Sanki o omuzluklarla sahaya çıkma hakkını kazanan *oymuş* gibi... Daha iyi olanlar ise cinsiyetimden bağımsız olarak yeteneğimi vurgulamış ve koçun her hafta benim için ayarladığı röportajlarda saygılı sorular sormuşlardı. Ve tabii bir de okulda bunun harika olduğunu düşünen, ataerkillikle savaştığım için beni öven ve forma numaramın yazılı olduğu tişörtler yaptırıp her cuma akşamı giyen kızlar da vardı.

Yine de samimi olanlarla beni *o bakışla* -içten içe başarısız olmamı umduklarını söyleyen o bakışla- süzenler arasındaki farkı biliyordum.

Şortumu ve antrenman formamı giyerken tam da bu umudun tenime işlediğini hissediyordum. Yönetim ekibi soyunma odası konusunda rahatlığımı sağlamak için ısrarcı olmuş ve bana istersem kullanabileceğim özel, kullanılmayan bir ofis önermişlerdi. Ama kendimi takıma memelerimin çoktan yaptığından daha fazla yabancılaştırmak istemiyordum, bu yüzden tüm erkekler gibi soyunma odasında olmayı seçmiştim.

Takımın rehberlik danışmanı Bayan Pierson bu kararım konusunda özellikle endişeleumiş ancak birkaç seans boyunca beni iyice analiz ettikten sonra onay vermişti. Bilmesi gereken herhangi bir şey olduğu an onu uyaracağıma dair bana söz verdirdikten sonra istemeye istemeye kabul etmiş, ayrı bir soyunma odası veya duş gibi özel bir muamele görmeden *bile* bunun benim için ne kadar zor olacağını belirttiğimde ne demek istediğimi anlıyor gibi görünmüştü.

Tabii ki orada *çırılçıplak* kalana kadar soyunmayacaktım. Açıkçası, iç çamaşırım ve sporcu sutyenim son on yılda gördüğüm tüm mayolardan daha fazlasını örtüyordu, bu yüzden endişelenmiyordum.

Ve takımdaki erkeklerden herhangi birinin bununla ilgili bir sorunu olursa?

Bu tamamen onun problemiydi.

Ben giyinirken takımdan daha fazla kişi soyunma odasına doluştu ve hiçbiri bana tek kelime etmedi.

Aldırmadım. Benim de konuşasım yoktu.

Kaskımı kolumun altına sıkıştırıp hazır olduğumda sahaya çıktım ve koçtan takımı selamlamasını beklerken ısınma turu atanlara katıldım. Rapor vermeye kadar yaklaşık on dakikamız vardı ve ben her zaman erken gelmediysen geç kalmışsındır felsefesine sadık kalmışımdır.

"Sonbahar kampı birinci gün, bebeğim! İşte buradayız!"

Şınav çektiğim yerden başımı kaldırıp baktığımda Kyle Robbins'in telefonunu havaya kaldırdığını ve arkasındaki sahayı göstererek kendi etrafında dönerken kaskını öptüğünü gördüm.

"Bir numara, bebeğim. Bir numaraya gidiyoruz. İlk kez burada duydunuz. İmzalarınızı alabiliyorken alın, canım ailem çünkü bu sezon beni zirveye taşıyacak."

Gözlerimi devirip egzersizime geri döndüm ve canlı yayın izleyicilerine sonbahar kampının ne olduğuna dair yaptığı acınası açıklamayı duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım.

Kyle yetenekli bir iç açık oyuncusuydu ancak kafası öyle kocamandı ki, topu karşılamak için saha boyunca koşarken başını sedyeyle arkasından sürüklemeye gerek duymamasına şaşırıyordum. Yeni *Name, Image* ve *Likeness* politikasını* uygulamaya girdiği anda avantaja çevirenlerden biriydi ve sırf geçen yıl yaptığı anlaşmalarla annemle babamın toplamından daha fazla kazandığından oldukça emindim.

Hak ettiği parayı aldığı için onu suçlamıyordum. Almalıydı.

Sadece *benim* dikkatimi dağıtmasını istemiyordum.

"Bakın, kız vurucumuz bile var," dediğini duydum ve içten içe homurdandım. Ayağa sıçramadan önce setlerimi bitirdim.

Şimdiden ter içinde kalmış kolunu omuzlarıma atması ve

* Name (İsim), Image (İmaj) ve Likeness (Benzerlik), Amerikan Kolej Sporları Kurumu tarafından sporcu öğrenciyi benzersiz kılan tanımlanabilir faktörlere atıfta bulunmak için kullanılan terimdir. Bunun yürürlüğe girmesiyle sporcu öğrenciler kendi isimlerinden kâr edip ürünlerini satmaya başlamıştır. (ç.n.)

telefonunun ekranına yansıyan kızgın bakışlarımı görmesi için tam zamanında ayaklanmıştım.

"Bırak beni," diye homurdandım ve omzumu silkerek onu uzaklaştırdım.

"Ah, hadi ama. Hayranlarımıza merhaba de! Bütün sezon boyunca bize tezahürat yapacak olanlar onlar." Duraksadı. "Takıma girebilirsen tabii."

Bursumu -takımdaki diğer birçok kişi gibi- bir penis yerine vajinam olduğu için aldığım iması karşısında dişlerimi sıktım. Bunun bir reklam kampanyası olduğunu düşünüyorlardı.

Bir üniversite futbol koçunun yetenek yerine reklamı önemseyeceğini düşünecek kadar aptal biri, aksini açıklamak için harcayacağım enerjiye değmezdi.

Onu görmezden gelerek zıplama hareketlerimi yapmaya koyuldum ama Kyle vazgeçmedi.

"Bu küçük hanımın yaz boyunca gösterdiği çabadan oldukça etkilendiğimi söylemeliyim. Antrenmanlara erkenden geliyor, geç saatlere kadar kalıyor, tekrarlarını yapıyor." Duraksadı, tekrar konuştuğunda sesini biraz alçaltmıştı. "Ama *şut atabilir mi*? Büyük çocuklara ayak uydurabilir mi?" Dilini şaklattı. "İşte bunu göreceğiz."

Zıplama hareketlerinden dizlerimi karnıma çekmeye geçtim. Bunu hâlâ ısınmaya ihtiyacım olduğu için değil de daha çok yumruğumu Kyle'ın burnuna indirmemek için kendimi oyalamam gerektiğinden yapıyordum.

Bu ilk günüm için iyi bir görüntü olmazdı.

"Hadi ama, tatlım," diye ısrar etti. "Bana bir şey söyle. Takıma girebileceğini düşünüyor musun?"

Tek kelime etmeden kollarımı döndürmeye başladım, omuzlarımı gevşetip hedefe kilitlenmeye çalıştım. Kyle'ın beni rahat bırakmayacağı açıktı, bu yüzden sesini duymazdan gelerek idman yapmak ve elimdeki işe odaklanmak için bundan daha iyi bir zaman olmadığına karar vermiştim. Çok yakında bunu bir

şutu kaçırmamı umarak bana kükreyen bir kalabalığa karşı yapmak zorunda kalacaktım.

Sonunda dilini şaklatıp bana el sallamadan önce birkaç şey daha mırıldandı. Nihayet pes ettiği için rahat bir nefes aldım.

Ta ki sırıtarak telefonuna dönüp, "Ayın o zamanı gelmiş olmalı," diyene kadar.

Donakaldım, kahkahalara boğularak tanımadığım bir oyuncuya dirsek attığında ve o da gülmeye başladığında kollarım iki yanıma düştü. Boynumu çıtlattım, o küçük velede saldırmaya hazırdım ama birinin onu sırtından itmesiyle buna fırsatım olmadı.

Kyle öne doğru tökezledi, kızgın ve dövüşmeye hazır bir şekilde arkasına dönmeden önce şaşkınlığı sadece bir an sürdü.

Ve Zeke Collins'i arkasında dururken buldu.

Zeke, Kyle'dan en az on santim kısaydı ama bu onun göğsünü şişirmesine ve öldürücü bakışlarıyla Kyle'ın sinmesini sağlamasına engel olmadı. Kurbanlarına bu şekilde baktığını sayamayacağım kadar çok kez görmüştüm ve bana yöneltilmemiş olsa da omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Zeke de benim gibi birinci sınıftaydı ve tıpkı benim gibi onun da bir ünü vardı. Ancak onunkisi benimkinden biraz farklıydı.

Ben erkek egemen bir spor dalında bir kız olduğum için tanınıyordum. O ise ülkenin bir numaralı özel takım oyuncusu olduğu için tanınıyordu.

Bana lütfedilene kıyasla ona gösterilen saygı beni çileden çıkarıyordu.

İkimiz de liseden mezun olduğumuzdan bu yana geçen aylarda Zeke bir oğlandan genç bir adama dönüşmüştü ama bana sanki bir gecede olmuş gibi gelmişti. İri yapılıydı, omuzları genişti. Esmer kollarında kaslar dalgalanıyor, bacakları ağaç gövdeleri gibi uzanıyor, onu güçlü ve uzun gösteriyordu. Eskiden kısa olan siyah saçları şimdi daha uzundu, kazınmış yan

taraflarında keskin hatlı desenler vardı, sağ kaşının üzerindeki çizikle uyum sağlıyorlardı.

O an neden Zeke'ten her ne pahasına olursa olsun kaçtığımı hatırladım. Sadece ondan nefret ettiğim için değildi. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim bu onu gözlerimle yiyip bitirmemi ya da hain bedenimin onun yakınlığıyla ısınmasını engellemediği içindi de.

"Ne sikim oluyor, dostum?" dedi Kyle. Zeke'le göğüslerini çarpıştırdığı sırada hâlâ kayıttaydı. "Bir sorunun mu var?"

"Hayır ama biri sana acınası şovunda yer almak istemediğini söylediğinde biraz saygı gösterip dinlemezsen olacak."

"Bu bir şov değil," diye alay etti Kyle. "Instagram canlı yayını. Ve kahrolası keyfim kimi isterse onu çekebilirim."

"Öyle mi?"

Sonrasında olanlar o kadar hızlı gelişti ki hepsini algılayamadım ancak bir şekilde Kyle'm telefonu Zeke'in eline geçmiş ve sahanın ortasına fırlatılmıştı.

Kyle, sanki telefonu son derece koruyucu kılıfının içindeki bir mobil cihaz değil de ilk çocuğuymuş gibi çığlık attı. Sonra aniden döndü ve Zeke'i itti. Zeke buna hazırlıklı olmalıydı çünkü şiddetli olduğunu *bildiğim* darbe karşısında neredeyse kılını bile kıpırdatmadı.

Zeke, Kyle'a karşılık vermeyip sadece üzerine yürüdü. Sanki kendisinden daha uzun ve iri olarak kabul görmüş oyuncudan biraz bile korkmuyormuş gibi ona bakıyordu.

"O bir kız. Hepimiz anladık. Bu konuda şaka yaptığın için komik olduğunu mu sanıyorsun? Bunun seni büyük ve kötü yaptığını mı zannediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Büyü artık, adamım. Bu, üniversite futbolu. Ve *o kız*," dedi beni işaret ederek. "Senin takım arkadaşın."

Kyle yutkundu, bakışları benimle Zeke arasında gidip geliyordu.

Özür dilemedi ama daha fazla tartışmaya da girmedi. Bunun

yerine, yaptıklarının bedelini ödeyeceğini vaat eden bir bakışla Zeke'i baştan aşağı süzdü, sonra da telefonunun düştüğü yere doğru koşmaya başladı.

Ancak ani bir hareketlenmeyle herkes işinin başına döndüğünde ne kadar çok insan tarafından izlendiğimizi fark ettim. Sessizliği, konuşan ya da esnemeye devam eden insanlar doldurdu. Zeke'in Holden'dan saygı dolu bir baş selamı aldığını da fark etmiştim, onun arkasını kolladığını söylüyordu.

Bakışlarım kısıldı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Zeke tek kaşını kaldırdı, benimle yüz yüze gelmek için dönerken kaskını kalçasıyla ön kolunun arasına sıkıştırdı. "Bunu sanki zaten bilmiyormuşum gibi söylüyorsun."

"O zaman benim savaşlarımı verme."

"Ben hiçbir şeyle savaşmıyordum. O bir pislik gibi davranıyordu ve ben de bunun farkında olduğundan emin oldum. Kamptayız ve herkesin odaklanması gereken tek şey futbol."

"Aynen öyle. *Kamptayız.* Ve bu takımda yer almayı herkes kadar hak ettiğimi kanıtlamak için tek şansım." Aramızdaki boşluğu kapattım ve göğsüne sertçe vurdum. "İhtiyacım olan son şey ise, başka bir takımın daha senin korumacı abim olduğun konusunda şaka yapması."

"Öyle bir şey söylemiyorlar."

Dudaklarımı büzerek tek kaşımı kaldırdım.

"Korumacı *erkek arkadaşın* olduğumu söylüyorlar."

Ukala sırıtışı beni en az söyledikleri kadar sinirlendirmişti. Homurdandım ve onu itmeden önce koçun sahada olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

"Bu daha da kötü!" diye tısladım.

"Merak etme," dedi gülerek. "O dedikodunun önünü çoktan kestim. *Benim* ihtiyacım olan son şey ise, ateşli üniversiteli kızlardan herhangi birinin seninle sevgili olduğumu düşünmesi."

Bunu söylediği gibi gözlerini üzerimde gezdirmeye başladı,

dudaklarının ukalaca kıvrılması öfkemi ateşledi. Koluna yumruk atmak için hamle yaptım ama yumruğumu kolayca yakalayıp sesini alçalttı ve bana iyice yaklaştı.

"Artık Hollis Lisesi'nde değiliz, Novo," dedi önceki takımımızın eskiden yaptığı gibi bana soyadımla hitap ederek. "Bu, üniversite futbolu. Bir arkadaşa ihtiyacın olacak."

Sesi o kadar kısık, gözleri o kadar içtendi ki bir anlığına birlikte büyüdüğüm çocuğu gördüm. Arka bahçemizdeki yaz günlerini ve şöminemizin etrafında geçirdiğimiz kış gecelerini gördüm. Beni tıpkı Gavin gibi ne pahasına olursa olsun koruyan çocuğu gördüm. Sadece kardeşimin arkadaşıyken *benim* de arkadaşıma ve sonra... başka bir şeye dönüşen o çocuğu.

Fakat göz açıp kapayıncaya kadar kardeşimin hastane yatağındaki hali gözlerimin önüne geldi. Başını öne eğip ikizimin hayatıyla kumar oynadığı gece olan biten her şeyi bana anlatışı...

"Sen benim arkadaşım değilsin," dedim tükürürcesine. "Sen *kardeşimin* arkadaşısın ki neden hâlâ öyle olduğunu asla anlamıyorum."

Yutkundu, sözlerimle irkildiği gözümden kaçmamıştı ama canını yakıp yakmamaları umurumda değildi.

Söylediklerimde ciddiydim.

Kolumu ellerinin arasından çekip kaskımı aldım. "Attığım topu yakalamıyorsan yolumdan çekil," diye uyardım.

Sonra sahayı koşarak geçip koçun az önce düdüğü çaldığı yere gittim.

BÖLÜM İKİ

ZEKE

Hepimiz sahada diz çöktüğümüz sırada her nefes alışımda içimi bir adrenalin dalgası dolduruyor, beni sarhoş ediyordu. Koç güneş gözlüğü yerli yerinde, çenesi sertçe sıkılmış halde grubun ortasında duruyordu. Oyuncular teker teker sahanın diğer tarafından ya da soyunma odasından koşarak gelip gruba katıldı. Tam bir sayı vermem gerekiyorsa yüz beş kişi.

Ve sonunda sadece seksen beş kişi kalacaktı.

Aklımda, onlardan biri olmadığım hiçbir senaryo yoktu. Hayatım boyunca bu an için hazırlanmıştım ve doğrusu, bunu o kadar da büyük bir olay olarak görmüyordum. Elbette, bu bir değişiklikti. O takımda bütün oyunculuk kariyerim boyunca birlikte ya da karşısında oynadığım oyuncuların toplamından daha fazla yetenek vardı. Ancak ailem üç yaşındayken elime bir futbol topu tutuşturup beni küçükler takımına soktuğundan beri burada olacağımı biliyordum.

Ve bunun Ulusal Futbol Ligi'ne giden yolda sadece bir basamak olduğunu da biliyordum.

Yine de o tanıdık sonbahar kokusunun taşıdığı vaatle -yakında sahaya üstümde koruyucularımla koşarak çıkacağım ve ruhumu besleyen bu sporu yapacağım vaadiyle- yaşıyordum.

Futbol sadece hayatımın bir parçası değildi.

Hayatımın ta *kendisiydi.*

Ve North Boston Üniversitesi'ndeki sonbahar kampı, oyundaki bir sonraki bölümün yalnızca başlangıcıydı.

"Kampa hoş geldiniz," dedi Koç Sanders basitçe. Burnunu çekti ve takımla konuşmaya devam ederken tabletini kolunun altına sıkıştırdı. "Beklentilerinizi boşa çıkaracağım ama bugün size ilham verici büyük bir konuşma planlamadığımı söylemeliyim. İlham alıp almamanız zerre kadar umurumda değil. Hem bugün hem de önümüzdeki bir ay boyunca işinizi anladığınızı ve bu işi yapabileceğinizi *bana* kanıtlamak için buradasınız."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, heyecanın göğüs kafesimin içinde gümbürdüyordu.

"Bir konuda açık olmak istiyorum: Önümüzdeki haftalarda size hiç merhamet göstermeyeceğim. Yeni politikalar sizi istediğim gibi günde iki kez antrenmana çağırmamı engelleyebilir ama bu, burada olduğunuz her günün her saniyesini değerlendirmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Antrenmanlar, ağırlıklar, hız, koşu, toplantılar," dedi her maddeyi bir parmağını havaya kaldırarak sayarken. "Başka bir yerde olmanız gerekmeden önce yemek yiyip sıçacak kadar vaktiniz olursa kendinizi şanslı sayabilirsiniz."

Potansiyel takım arkadaşlarımdan birkaçı güldü ama ben koçun çok ciddi olduğunu biliyordum. Benden önce mezun olan ve şu anda üniversitede top koşturan çocuklarla hâlâ arkadaştım. Kampın ne kadar zorlu geçtiğine dair duygularını dile getirmekten çekinmiyorlardı ve NBU gibi D-1* okullarında bile değillerdi.

Kampın ne kadar yorucu olabileceğine dair anlattıkları hikâyeler beni korkutmalıydı ama aslında en çok heyecanlandığım şey buydu.

Öğrenme bozukluğumun olması, okuma ve anlamanın benim için çoğu günler zor, diğer günlerdeyse imkânsız olması önümüzdeki ay boyunca önemli olmayacaktı. Sınıfta olmama

* D1, Division 1'in kısaltmasıdır. Division 1 programları, Amerikan Kolej Sporları Kurumu'nun üç bölümü arasında rekabet seviyesi en yüksek olandır. (ç.n.)

ve ödev hazırlamaına gerek yoktu. Yemek, uyumak ve futbol solumak dışında *herhangi bir şey* yapmam beklenmiyordu.

Bu benim parlama zamanımdı.

Gözlerim koçun diğer tarafında atkuyruğunu sıkılaştıran Riley'ye takıldı. Gözleri bir noktaya odaklanmıştı, dudakları gergin bir çizgi şeklindeydi. Omuzları dik, göğsü kabarmış haliyle kararlılığı her bir yanına kazınmıştı.

İtiraf etmeliydim ki gelecekteki üniversite kariyerimi ne zaman hayal etsem, Riley'nin kardeşi Gavin'le bir şekilde aynı üniversiteye gideceğimizi umuyor, bunun için dua ediyordum. Hatta NFL'de* aynı takımda olacağımıza dair şakalar bile yapıyordum.

Riley'nin onun yerinde olacağını milyon yıl düşünsem hayal edemezdim.

Burada olamayacağından ya da biz daha çocukken bile onu Amerikan futbolu oynaması *gerektiğine* ikna etmeye çalışmadığımızdan değildi. Riley kız olduğu için oynayamayacağı ve normal futbolun ona daha uygun olduğu konusunda -Gav de ben de bunun saçmalık olduğunu bildiğimiz halde- durmadan ısrar ettiği içindi.

Amerikan futbolunu seviyordu, bu kadar basitti işte. Hep sevmişti.

Ama yine de buraya kendisi için gelmediğini biliyordum.

Kardeşi için buradaydı.

Kazanın hatırası zihnime aniden saldırınca göğsüm sızladı.

Duman, metal ve kan kokusu, kulaklarımın çınlaması, Gavin'in acıyla buruşan yüzü...

Hepsi hafızamda bu sabah kahvaltıda yediklerim kadar tazeydi. O zamandan beri bana musallat olan suçluluk duygusu artık körelmiş olsa da hâlâ derimin altında zonkluyor, Gavin'in hayallerinin yok olmasının benim hatam olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

* (NFL) National Football League en önemli ve büyük profesyonel Amerikan futbolu ligidir. (ç.n.)

O bunu asla böyle görmemişti çünkü Gavin Novo beiki de bu dünyadaki gelmiş geçmiş en iyi insandı. Teşhisini -belden aşağısının felçli olduğunu- duyduğunda hissettiği çöküşe sırtını dönmüş, bu durumu en iyi şekilde nasıl kullanabileceğine ve aynı şeyi yapmaları için başkalarına nasıl ilham olabileceğine odaklanmıştı.

Kederlenmediği anlar olmuyor değildi, özellikle de eve ilk döndüğünde ve yeni hayatına alışmak zorunda kaldığında... öfkelenmişti. Etrafa eşyalar fırlatmış, ağlamış ve bana, kendine, Tanrıya, evrene bağırmıştı.

Ama her zaman kendini toparlar, her şeyden çok tutunduğu şeyi sıkı sıkı geri kavrardı: Şükran.

O böyleydi işte, hep böyle olmuştu ve ben onun düşünce yapısına hayrandım. Çünkü o sandalyedeki kişi *ben* olsaydım pes edeceğimi biliyordum.

Burada olmazdım.

Ve bu, onun benim olabileceğimden çok daha iyi bir adam olduğunun sadece bir örneğiydi.

Gavin bana Riley'den onun şerefine futbol oynamasını istediğini söylediğinde bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu, ikisinin kendimizi içinde bulduğumuz bu yeni gerçeklikle mücadele etmelerinin bir yolu olduğunu düşünmüştüm.

Ama Riley bu sözü yalnızca abisini yatıştırmak için vermemişti.

Ancak ölürse bozacağı bir söz vermişti.

Son iki yıl boyunca karşısına çıkan her engeli aşmasını, kız futbol takımımızın orta saha oyuncusuyken bir yaz içinde Amerikan futbol takımımızın vurucusu oluşunu izlemiştim. Kimin *ne* dediği umurumda değildi; o pozisyonu Gavin'e olanlar yüzünden ya da dünyaya yıllardır hükmeden sikik ataerkil sistemi telafi etmeye çalışan bir kız olduğu için almamıştı.

Bunu hak etmişti.

Birlikte oynadığım en iyi vurucuydu.

Lisedeki çocuklar ona bok attığında sakinliğimi korumak yeterince zordu ama üniversitenin tamamen farklı bir savaş olacağını şimdiden anlamıştım. Bu çocukların çoğu daha olgundu ve ona saygı gösteriyorlardı. Ama yine de ondan şüphe eden, onu burada istemeyen birçok kişi vardı.

Ve daha da kötüsü, onu becermek isteyenler de bir o kadar çoktu.

Tepemi en çok attıran şerefsizler bunlardı. Yaz kampında Riley duştan çıkıp da yanlarından geçerken parmaklarını ısırdıklarında, arkasından hayvanca hareketler yaptıklarında ve sanki onunla gerçekten bir şansları olabilirmiş gibi birbirlerine beşlik çaktıklarında fark etmediğimi sanan o şerefsizler.

En azından *bu* konuda endişelenmeme gerek olmadığını biliyordum. Çünkü tıpkı benim gibi, Riley de sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı.

Futbola.

Yine de erkek egemen bir spor dalının üniversite takımında olmasıyla bu olaylar kaçınılmazdı. Kolay olmayacaktı ve son birkaç yılda daha da güzelleştiği gerçeği ne yazık ki duruma yardımcı olmuyordu.

Uzun, gür, kestane rengi saçları her erkeğin ellerini içine geçirmek isteyeceği türdendi. Doğal, neredeyse erkeksi bir güzelliği vardı. Bu güzelliği -Tanrıya şükürler olsun ki- asla makyajla vurgulamıyordu ama buna ihtiyacı da yoktu. Yaz güneşi gibi parlıyordu; ışıl ışıl, çekici ve görmezden gelinmesi imkânsızdı.

Benden nefret etmesi umurumda değildi. Aslında bundan memnundum.

Bu, onu korumaya odaklanmamı ve onu bana ait kılma arzusunu *savuşturmayı* kolaylaştırıyordu.

Koç dişlerinin arasından tükürdü ve oyuncuların her birine bakarken başını yukarı aşağı salladı. "Hiçbirinize bunu söylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama takımımız felaketin eşiğinde."

Diğer koçlardan birkaçı başlarını sallayarak onayladı, eski oyuncularıyla takıma yeni katılanları değerlendirirken kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı.

"Yıllardır ivme kazanıyoruz ve geçen yıl bütün ülke ne kadar ilerlediğimizi fark etti. Tanıdıklarını sandıkları takım biz değiliz. Artık değil." Duraksadı. "Bununla beraber, geçen sezon son sınıf olan oyuncularımızın gidişiyle çok fazla yetenek kaybettik."

Birisi, "Bastır, Jags!" diye bağırdı ve birkaç oyuncu da elemelerin ilk turunda seçilen eski koşucuları Lou Stevensen'ı desteklediklerini haykırdı.

Koç küçücük bir tebessüm etti ama ifadesi hızla kayboldu. "Yetenek," diye devam etti. "Doldurmamız gereken boşluk bu."

Grubun üzerine bir kez daha sessizlik çöktü.

"Bazılarınızın aç olduğunu biliyorum, geçen sezonun bir kısmında ya da tamamında yedek kulübesinde kaldıktan sonra oynama şansı için hazırsmız. Ama size şunu da söyleyeyim, bu bizim şimdiye kadarki en güçlü adaylarımızın olduğu ekip. O yüzden bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin." Bir parmağını havaya kaldırdı. "Burada kimsenin beni etkilemekten başka bir işi yok. Bu bir yarışma ve size hiçbir şey vadedilmiyor."

Oyuncuların yüzlerindeki gülümsemeler bir bir düşerken onları izlediin, gerginlikleri duruşlarından belliydi. Birinci oyun kurucu olmasma kesin gözüyle bakılan Holden Moore'un bile bu açıklama karşısında özgüveni sarsılmış görünüyordu.

Ancak Riley'nin kaşlarını kaldırıp altdudağını sarkıtışına baktığımda onunla aynı fikirde olduğumuzu anlamıştım.

Biz, eylülde o yedek kulübesinde *oturmayacaktık.*

"Pekâlâ," dedi koç ellerini çırparak. "Hadi işe koyulalım."

BÖLÜM ÜÇ

ZEKE

Gözlerimden bile ter damlıyordu, kampın ilk antrenmanını tamamlarken sabahın erken saatlerindeki o serin esinti kaybolmuştu. Pozisyon toplantılarına başlamak ve öğle yemeği yemek için yaklaşık bir saatimiz olmuştu. Ellerim kalçalarımda sayı çizgisinde durmuş, bütün gün tamamen canavar moduna bağlamamı biraz bile umursamayan Koç Sanders'a bakıyordum.

Her şutu hiç çaba harcamadan engelliyor, sahada NFL oyuncularına rakip olabilecek bir hız ve dayanıklılıkla koşuyordum. Yanan kaslarım, yolumuza çıkardıkları her yeni egzersizi kırıp geçmeme engel olamıyordu ve koşarak geri dönüp daha fazlası için sıraya giren ilk kişi de her zaman ben oluyordum. Patlamak üzere olan bir bomba gibiydim. Zekiydim ve penaltıya sebep olabilecek en küçük şeyin bile bilincindeydim.

Daha formda olamazdım.

Koç Sanders da bununla daha az ilgilenemezdi.

Riley kaskını çıkarırken en az benim kadar bitkin görünüyordu, bunu yapmasıyla saçları sırtından aşağı dökülmüştü. Saçını savuruşunun bir düzine erkeğin onu izleyebilmek için sinsice enselerini kaşımasına neden olduğundan habersizdi, saç tokasını almak için eğilmeden önce bir küfür savurdu. O gür saçlar bir an sonra yukarı çekilip atkuyruğu haline getirilerek sıkı sıkıya bağlandı ve bu sırada onu izlediğimi hissetmiş gibiydi. Gözleri hızla benimkilere çevrilmişti.

Ona baktığımı görünce kısılan ela gözlerinde yeşiller ve altın renkleri birbirine karışmıştı. Bana doğru yaklaşırken ben de sırıtarak gözlerini daha da kısmasına neden oldum.

"Yorgun görünüyorsun, Collins," dedi sahte bir endişeyle. "Toplantılardan önce biraz kestirsen iyi olur."

"Bunu suratı kıpkırmızı olan kız söylüyor," diye karşılık verdim.

Meydan okuyan tavrı yalnızca bir anlığına kayboldu, ardından kaskını kolunun altına sıkıştırıp başıyla sahaya doğru işaret etti. "Koç bugün gördüklerinden pek de etkilenmişe benzemiyordu."

Bana ters ters bakıp siktirip gitmemi söylemek yerine benimle konuşması beni şaşırtmıştı ama aniden nedenini anladım.

Benden koşarak uzaklaşmak istediği kadar onu rahatlatmama ihtiyaç da duyuyordu.

Kendisinin bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyordum ama tüm işaretler ortadaydı. Boğazının düğümlenmesi, parmaklarının gergin bir şekilde kıpırdanması, ağırlığını bir kalçasından diğerine kaydırışı. Başka kimse fark etmezdi.

Ama ben etmiştim.

Eskiden onun için *o* kişiydim, Gavin'le ikimiz de öyleydik ve şimdi benden nefret etse de -iyi bir sebepten ötürü- takımda tanıdığı tek kişi bendim.

"Etkilenmemesi için deli olması gerekiyor," dedim. "Sadece bunu göstermeye yanaşmıyor çünkü bu gece kimsenin rahat bir uyku çekmesini istemiyor."

Yutkunup başıyla onayladı.

"Hey," diye ekledim saklamaya çalıştığı endişeyi fark ederek. Kaşlarını çattığında uzanıp omuzlarını sıktım. "Her şey yolunda."

Yine başıyla onayladı, bana bakamıyordu.

Ben de dayanamadım.

"Yedek kulübesine atıldığında yine de seni sevmeye devam edeceğim."

O anda gözleri hızla benimkileri buldu, burnundan güldü ve omuz silkerek ellerimden kurtulduğunda tanıdığım Riley tüm gücüyle geri dönmüştü. "Bu sezon yedek kulübesinde oturacak biri varsa o da sen ve 2.0'lık not ortalaman olacak."

Yaptığı yorumun canımı yakmasını görmezden geldim, yüzüm sanki hiç etkilenmemişim gibi ifadesizdi. "Vuruşlarının bugün senden daha iyi görünmesini sağladığım için bu kadar çıldırma."

Ortaparmak çekti ama o ters bir cevap veremeden kocaman gözleri ve vahşi kıvırcık saçlarıyla minyon bir kız yanımızda boğazını temizledi.

"Iı, böldüğüm için özür dilerim," diye cıyakladı gözlüğünü burnunda düzeltirken. "Benim adım Giana Jones. Takımın halkla ilişkiler stajyeriyim." Verdiği bu bilgiyle sanki birkaç santim uzamış gibi görünüyordu, omuzları dikleşmişti. Tek kaşımı kaldırmadan edemedim.

Giana Jones.

Tam da saha muhabirlerine yakışır bir ismi vardı.

"Birkaç medya kuruluşu sizinle röportaj yapmak istiyor," dedi.

Kızın kahverengi gözleri benim üzerimdeydi, Riley sırıtarak omzuma vurdu. "Orada iyi eğlenceler, *şampiyon*."

"Ah, onlar, şey..." Giana yumuşak bir gülümsemeyle konuştu. "Aslında *ikinizle de* röportaj yapmak istiyorlar."

Riley'nin ukala sırıtışına karşılık verdim fakat onunki aniden kaybolmuş, terli avucunuzda tutmaya çalıştığınız ıslak bir futbol topu gibi yüzünden kayıp gitmişti.

Yanına eğilip kulağına doğru alçak sesle konuştum. "Kız olmanın ne kadar zor olduğundan bir saat boyunca bahsetmenin tadını çıkar."

Burnundan solusa da beni duymazdan gelerek medyanın sahanın kenarında toplandığı ve diğer takım arkadaşlarımızla röportaj yapmaya başladığı yere koştu.

Giana'nın gözleri irileşti ve Riley'nin peşinden koşmaya başlamadan önce bana göz kırptı. Ben de onu takip ettim.

"Medya eğitiminizi unutmayın," dedi Giana ikimize de. "Kamp bittikten sonra kamera karşısında daha fazla pratik yapacağız ama şimdilik cana yakın olmaya, kısa ve öz konuşmaya odaklanın."

Bu tavsiyesi daha çok Riley'ye yönelikti. Giana onu Teksas büyüklüğünde devasa saçları olan, elinde mikrofonu hazır uzun boylu beyaz bir kadının yanına götürürken Riley de en iyi sahte gülümsemesini takındı.

Onu izlemek istiyordum, sorulan her soruya zahmetsizce akılda kalıcı cevaplar verirken cinsiyetçilik sınırına dayanan sorulardan ustaca kaçışına hayran olmak istiyordum. Lisedeyken buna defalarca tanık olmuştum ama şimdi bütün ülkenin gözü üzerindeyken daha da etkileyici olacağını biliyordum.

Ama Riley röportaja başlamak üzereyken Giana onu takip etmem için el salladı ve beni kendi muhabirime götürdü.

Keşke Riley kadar sakin ve kendine hâkim ya da hemen yanımda spot ışıklarının her anının tadını çıkaran Kyle kadar gösteriş meraklısı olabilseydim. Ama bu benim için bir kâbustu. Soru yağmuruna tutuluyordum ve her kelime birbirine dolanarak çözemediğim karmaşık bir probleme dönüşüyordu.

Aldığımız eğitimi elimden geldiğince hatırlamaya çalışarak kendimi her muhabire aynı cümleleri tekrarlarken buldum.

Kampın ilk günü için hepimiz çok heyecanlıyız. Hepimizde inanılmaz bir enerji var.

Yeteneğimi göstereceğim ve sahadaki yerimi alma fırsatı edindiğim için heyecanlıyım.

Çok yetenekli oyuncularımız var, zorlu bir kamp olacak ama ne olursa olsun iyi bir sezon olacak.

Ulusal şampiyonluğu hak ettiğimizi kanıtlamaya hazırız.

Hayır, Riley Novo hakkında bir yorumum yok.

Sonuncusu, medya eğitimimizde en çok üzerinde durulan

noktaydı, personel bize takımda bir kız olmasıyla ilgili sorulardan kaçınmamızı söylemişti. Tabii ondan bir *kadın* değil de bir *vurucu* olarak bahsediyorlarsa başkaydı.

Muhabirlerin çoğu röportajlarımdan memnun olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yanımdan ayrılmışlardı ancak umurumda değildi. Buraya onlara iyi bir hikâye vermek için gelmemiştim.

Oynamak için buradaydım.

Ben saha boyunca birkaç şut atarak koşup ardından gol attıktan *sonra* sayfalarca yazabilecekleri bir hikâyeleri olacaktı.

Giana beni medya cehenneminden kurtardıktan sonra yüzümü havlumla sildim ve Özel Takımlar Koçu ile buluşmadan önce kalan az zamanımda bir şeyler atıştırmak için kafeteryaya doğru koşmaya başladim. Ama ben daha soyunma odasına varamadan Koç Sanders ofisinin kapısından adımı seslendi.

"Collins," dedi kurduğumuz oyun planını gözden geçiriyormuş gibi göründüğü iPad'inden başını kaldırmadan.

Olduğum yerde durdum ve göreve hazır bir asker gibi ona doğru döndüm. "Koç."

"Biraz konuşalım."

Ofisinin içinde kaybolup kapıyı onu takip etmem için açık bırakmadan önce söylediği tek şey buydu.

Kahretsin.

Riley

Koçun ofisine çağrılmanın iyi bir şey olduğu durumlar çok nadirdi. Özellikle de kampın ilk günüyse ve *iyi* bir haber alması için üzerinden kesinlikle yeterince zaman geçmemişse.

Acaba ne istiyor diye endişelenmekten midem zaten altüst olmuştu ama tam kapıyı çalmak üzereyken Zeke ofisten çıkınca bu stres çılgınca patlak veren bir telaşa dönüşmüştü.

Zeke'in koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. Ağzını ha-

fifçe bir yana doğru büzmesi ve kaşlarını belli belirsiz çatması dışında hiçbir şey belli etmemiş, neyin içine girmek üzere olduğuma dair hiçbir ipucu vermemişti. Bana endişelenmemem için mi gizlice işaret veriyordu, yoksa bu endişelenmem *gerektiğine* dair çok açık bir işaret miydi hiç anlayamamıştım.

Artık hangisiyse, o yanımdan geçip gitmeden ve Koç Sanders elinin bir hareketiyle beni içeri davet etmeden önce bunu anlamaya çalışacak zamanım olmadı.

"Otursana, Novo," dedi başını telefonundan kaldırmadan. Konuştuğu kişi her kimse ona mesaj yazmayı bitirdi ve telefonunu masasına bıraktı. Sonra kendisini sandalyesiyle beraber geriye itti, dirsekleri kolçaklarda dengede dururken ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

Koç Sanders, D-1'de yer alan bir üniversitenin Amerikan futbolu koçu olmak için gençti. Henüz otuz üç yaşında olmasına rağmen, hayatı boyunca profesyonel oyunculara koçluk yapmış bir adamın özgüvenini ve havasını taşıyordu. Katıydı, kaşlarının arasmdaki çizgi her zaman belirgindi ve lisedeki koçum gibi şeker dağıtırcasma iltifat etmiyordu.

Bu adamın güvenini ve saygısını kazanmam gerektiğini biliyordum ama hem takımı hem de medya için ne kadar dikkat dağıtıcı olabileceğimi bildiği halde bana bir şans verdiği için daha şimdiden ondan hoşlanmaya başlamıştım.

"Bak, ikimizin de lafı dolandıracak zamanı yok. Yemek yememiz ve toplantılara gitmemiz gerekiyor ama seninle ertelemeden konuşmam gereken bir şey var."

Koç iç çekerek öne doğru eğilirken yutkundum.

"Birinci sınıfların takım yurtlarında kalma durumunu ilk görüştüğümüzde, takımm geri kalanı gibi bir oda arkadaşıyla kalmak yerine kendi odana yerleşmen konusunda anlaşmıştık. Hem Yurt Danışmanı hem de ben bunun en... uygun seçenek olduğunu düşünmüştük."

Başımla onayladım.

"Ne yazık ki," diye ekledi, bir elini kehribar rengi kısa saçlarından geçirirken tekrar arkasına yaslandı. "Bu artık pek mümkün olmayacak."

Kalbim göğüs kafesimi dövüyor, boğazım düğümleniyordu.

İşte bu kadar.

Henüz ilk günden takımdan atılıyorum.

"Muhtemelen bugün senin de fark ettiğin gibi yaz döneminden sonra takıma katılan birkaç transferimiz var. Teknik olarak birinci sınıf öğrencisi olmasalar da, takımın geri kalanı gibi onların da ilk yıl takım yurtlarında kalmalarını şart koşuyoruz. Ve bu karar nedeniyle, sana kendi odanı verecek yerimiz yok."

Gümbür gümbür atan kalbimin ritmi biraz yavaşlasa da düz bir çizgi halindeki dudaklarım gevşememişti.

"Aklıma ilk gelen, seni başka bir kadın sporcuyla aynı odada kalabileceğin farklı bir yurda transfer etmek oldu."

"Hayır."

Bu kelime ağzımdan çıktığı an en az koç kadar beni de şok etmişti, kızararak boğazımı temizledim.

"Efendim, eğer söz hakkım varsa, bizim yurdumuzda kalmayı çok isterim."

"Anlıyorum ama-"

"Hepimiz profesyonel sporcular olmak için antrenman yapıyoruz ve işiinizi ciddiye alıyoruz. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Koç konuşmaya hazırlanarak ağzını açtı ama o karşı çıkamadan önce panikle diğer bir noktaya değinmek için hiç zaman kaybetmedim.

"Bayan Pierson durumumu iyice inceledi ve yemin ederim ki herhangi bir sorun olursa ona gideceğim. Ayrıca her birimize atanmış bir Öğrenci Danışmanı olacak, değil mi? Bize göz kulak olmak için orada olacaklar. Tahmin edebileceğiniz gibi, takımdan zaten yeterince izole olmuş durumdayım ve-"

"Aynı fikirdeyim," diye sözümü kesti en sonunda. Kaşları

kızmış gibi yukarı kalkmış, dudakları eğleniyormuş gibi kıvrılmıştı. "Bu yüzden, Bayan Pierson'la uzun bir tartışmanın ardından takım yurdunda kalmana karar verdik."

Rahat bir nefes aldım.

"Ama bir oda arkadaşın olacak."

"Bu hiç sorun değil, koç."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm ancak ne yazık ki," diye itiraf etti hayal kırıklığıyla dolu bir ifadeyle. "Beklediğimden daha büyük bir sorun olduğu ortaya çıktı."

Ne demek istediğini anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

"Kimse benimle aynı odada kalmak istemiyor."

Bunu belirtirken sesimde zerre kadar acıma ya da üzüntü yoktu. Erkeklerin bazen böyle... *erkek* olabildiklerini fark etmemle damarlarımda kabaran öfkeyi de belli etmemiştim. Hayır, kelimeleri oldukça ifadesiz ve sakin bir şekilde, sadece gerçeği belirten bir tavırla söylemiştim.

Koçun kaşları çatıldı, başını iki yana sallayıp dirseklerini tekrar masaya yaslayarak öne doğru eğildi. "Bak, niyet mektubunu imzaladığında bunu seninle konuşmuştuk. Bu kolay olmayacak. Ne senin için, ne benim için, ne de bir başkası için. Ama sende yetenek var ve biz de buna odaklanacağız. Kuru gürültüye değil."

Onaylayarak başımı salladım. "Evet, koç."

Tekrar arkasına yaslanıp iPad'ini çıkardı ve kilidini açmak için parmağını ekranda kaydırdı. "Seninle oda arkadaşı olmaktan rahatsız olmayacak bir oyuncu bulmayı başardım." Duraksadı. "Zeke Collins."

Gözlerim üç katı büyüdü, itiraz etmek için ağzımı açtığımda kalbim yeniden hızlanmıştı ama koç elini kaldırdı.

"Zeke bundan memnun olmayacağını bana zaten söylemişti ama durumu kabul eden tek kişi de o. Sezona kötü bir başlangıç yapmaman adına seni uyarıyorum. Oda arkadaşın olmaya

zorlanmış ve seninle sorun yaşamak için fırsat kollayan biriyle aynı odada kalmak istemiyorsan bunu kabul etmeni ve yolumuza devam etmemizi öneririm."

O anda gözleri benimkileri buldu ve bakışlarından bunun tartışmaya açık olmadığını anladım.

Ciğerlerime becerebildiğim kadar yavaşça bir nefes çektim ve kendimi gülümsemeye zorlarken burun deliklerimden dışarı verdim. Dişlerimin arasından mümkün olan tek yanıtı mırıldandım.

"Evet, koç."

Koç başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi git yemeğini ye. Takım toplantıları yirmi dakika içinde başlayacak."

Koç Sanders birini aramak için telefonunu eline almadan önce bana söylediği son şey bu oldu. Ben de kendimi ofisinden dışarı attım ve hareketlerimi takip eden onlarca bakışı görmezden geldim. Kimse bana tek kelime bile etmedi fakat soyunma odasından çıktığım gibi dedikoduların başlayacağını biliyordum.

Antrenman şortumu ve formamı hızla çıkarıp rahat bir eşofman altı, atlet ve ince bir kapüşonlu giydim. Dışarıdaki hava nasıl olursa olsun toplantı odalarının soğuk olabileceğini yaz kampından biliyordum.

Üzerimi değiştirdiğim süre boyunca soğukkanlılığımı korudum.

Koridordan aşağı inip kafeteryanın yanındaki kadınlar tuvaletine girene ve kapadığım kapıya sırtımı sertçe yaslanana kadar kendimi tuttum. Başımı geriye attığımda *pat* diye metale çarptı ve iç çekerek gözlerimi kapattım.

Sezonun zor geçeceğini biliyordum. Koçun da bahsettiği gibi, şansın benden yana olmadığını biliyordum. Takımın bana soğuk davranmasına hazırlıklıydım. Yapılacak tüm şakalara hazırlıklıydım. Ciddiye alınmamaya, her adımda kendimi kanıtlamak zorunda kalmaya hazırlıklıydım.

Ama *buna* hazırlıklı değildim.

Şimdi yalnızca *futbol takımındaki kız* olmakla kalmayacaktım, aynı zamanda bütün dünyada gerçekten nefret ettiğim tek kişiyle aynı odayı paylaşacaktım.

Kahrolasıca mükemmel.

BÖLÜM DÖRT

RILEY

"Seni kıskanmadığım tek an bu *olabilir*, kardeşim," dedi Gavin. Sandalyesini yeni yatak odamın köşesine doğru yönlendirirken burnunu kırıştırıyordu. Oda küçücük ve eskiydi, üzerindeki lekelerin çokluğuna bakılırsa yetmişli yıllardan kalma gibi görünen bir yatak vardı.

"Ne oldu, kokuyu beğenmedin mi?" diye alay ettim ve kokuyu daha da yaymak istercesine elimi yüzümün önünde sallayarak derin bir nefes çektim. "Ah... küflenmiş sporcu sargıları ve terli vücut gibi kokuyor."

"İğrençsin."

Kıkırdayıp az önce yatağın üzerine koyduğum kutuya vurdum. "Arabada bir tane daha var. Hemen dönerim."

Bunu söyledikten sonra kardeşimi odamda bıraktım. Birinci sınıfların yurtlarına *en azından* ayrı yatak odaları koyma nezaketi gösterdikleri için şükrediyordum. Zeke ve ben banyoyla küçük mutfağın yanı sıra, benim yatağımla benzer durumdaki bir kanepenin bulunduğu berbat bir oturma alanını paylaşacaktık. Ancak kendime ait bir odam ve kapım olduğunu gördüğümde rahat bir nefes almıştım. O kapıyı her daim kapalı tutacağımı çoktan biliyordum.

Eşyalarımı yazın kaldığım geçici yurttan buraya taşımak için kiraladığım golf arabasına doğru koştum ve son kutuyu alıp tekrar içeri döndüm. Koridor boyunca takım arkadaşlarım-

dan kaçınmak zorunda kaldım. Toplarını atıp tutarken, etraflarında toplanmış kalabalığın ortasında video oyunları oynarken, kapılarına barfiks çubukları monte ederken, sosyal medya için videolar çekerken ve Tanrı bilir başka neler yaparken hepsinin odalarının kapısı ardına kadar açıktı.

Gözlerimi yere çevirdim ve kampın büyük bir kısmında yaptığım gibi onları görmezden geldim. Az da olsa varlığını kabul ettiğim tek kişi Holden'dı çünkü son birkaç haftadır bana nazik davranıyordu ve takımda Zeke dışında beni görmezden gelmeyen tek kişi oydu.

Bizimkinden sadece üç kapı uzaktaki odasının önünden geçerken, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Cinsel yönelimi ne olursa olsun, Holden Moore'un dikkatini üzerine çeken herhangi bir kız biraz olsun kızarmamak için kendini zorlamak zorunda kalırdı. Kum sarısı saçları, elektrik yeşili gözleri, gamzeleri ve Adonis gibi vücuduyla belki de hayatımda gördüğüm en güzel insandı. Şu anda da beline sardığı havlusu ve duştan yeni çıktığını belli eden ıslak saçlarıyla gamsızca o vücudu sergiliyordu.

Cevap verirken yanaklarımdaki kızarıklığın belirgin olmamasını umuyordum. "Ben hallederim. Yine de teşekkürler."

Başıyla onayladı, ardından her gün yaptığı gibi başımı dik tutmamı söyleyen bir sırıtışla bana baktı.

Yurduma döndüğümde kapıyı topuğumla tekmeleyerek kapattım ve son kutuyu da içeri taşıyıp Gavin'in tekerlekli sandalyesinin yanında yere bıraktım.

"Bu şiltede uyumana izin veremem," dedi kenarındaki ne olduğu belirsiz lekeye bakıp yüzünü buruşturarak.

"Ve *ben de* sürekli bir şeyler isteyen *Prenses ve Bezelye Tanesi** olamam." Omuz silktim ve ellerimi kalçalarımın üstüne yerleştirdim. "Bir şey olmaz. Bir yatak pedi alırım."

* Hans Christian Andersen tarafından yazılan "Prenses ve Bezelye Tanesi" aslı peri masalı, yalnız bir prensin karısı olmak için test edilen bir prensesi konu edinir. (ç.n.)

Gavin ikna olmuş gibi görünmüyordu ama ben konuyu değiştirmek için her yatak odasında bulunan standart masanın altından sandalyeyi çekip arkasını çevirerek karşısına oturdum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Daha iyi misin?"

NBU ve diğer birkaç üniversitenin beni gözlerine kestirdiklerini öğrendiğimde, iki yıldan uzun bir süre önce ettiğim yemine karşılık kardeşime bir *serçeparmak sözü* verdirmiştim. Benimle aynı üniversiteye gidecekti.

Hemen işe koyulmuş, benimle uzaktan da olsa ilgilenen her okula başvurmuştu. NBU bana burs teklif ettiğinde, kardeşim de benimle birlikte imza atarak orayı yeni evimiz ilan etmişti. Hatta sporcu-öğrenci olarak döneme sonbaharda değil de yazın başlamak zorunda olduğum için o da benimle birlikte başlamayı seçmişti.

Boston'ın çok dışında olmayan bir banliyöde büyüdüğümüz için ilk tercihimiz zaten orasıydı. Eve gidip ailelerimizi görmek kolay olacaktı, hem de bir noktada seçeneklerimiz dahilinde olan güney okullarındaki o korkunç sıcak ve nemle savaşmak zorunda kalmayacaktık.

Nereye gidersem gideyim Amerikan futbolu oynamak zor olacaktı ama Gavin olmadan gitmek?

İşte bu imkânsızdı.

İkizim omuz silkerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daha iyiyim. Harika değilim ama daha iyiyim. Kampüse alışmaya başlıyorum, hangi yollardan gitmek en iyisi ve hangi saatler daha yoğun falan. Gerçi sonbahar döneminin başlamasıyla tüm bunların değişeceğinden eminim."

"Bence hâlâ bir-"

"Elektrikli sandalye dersen, topu tekmelediğin ayağını ezerim."

Gülümsedim. "Söylüyorum sadece. Kolların için daha kolay olur."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu silahlar gayet iyi durumda, teşekkürler." Devasa pazılarını havaya kaldırdı ve ikisine de birer

öpücük kondurdu. "Onlar benim kadın mıknatıslarım. Noel'e kadar ateşli bir kız arkadaş bulacaksam ekstra çalışmaya ihtiyaçları var."

Gözlerimi devirdim. "Kız arkadaşının değerli *Angelina*'nla rekabet edebileceğinden emin misin?"

Bakışlarımı annemle babamın onun için özel olarak yaptırdığı lal taşı ve altından, hafif mi hafif tekerlekli sandalyesine çevirdim. Bu, sigortamızın başlangıçta temin ettiği sandalyeden çok daha iyisiydi ve ailemiz bunu karşılayabilmek için çok çalışmıştı.

Ardından Gavin de bir yıl boyunca kasabamızın marketinde çalışıp para biriktirmiş, basketbol oynayabilmek için kendine bir spor sandalyesi satın almıştı.

Basketbola başladığında, sırf pek oynamadığı bir sporu idare etmeye çalıştığından değil ama bunu sandalyede otururken yapmak zorunda kaldığından dolayı gururu incinmişti. Ancak gerçek anlamda rekabet etmeye başlayacak kadar alışması çok uzun sürmemişti. Gecelerini ve hafta sonlarını tekerlekli sandalye basketbolu gençlik liginde oynayarak geçirmeye başlaması, Boston NWBA* takımı için seçmelere katılmasına ve takıma seçilmesine dönüşmüştü. Bu da üniversite için şehirde kalmanın başka bir avantajıydı.

Gavin asla yerinde duramazdı. Aynı zamanda muhtemelen tanıdığım en iyimser, çalışkan ve tutkulu insandı ve onu bu yüzden seviyordum.

"Kıskanmaları gereken Angelina değil. Emily."

Emily onun spor sandalyesine verdiği takma isimdi, yabanarısı gibi siyah-sarı olan sandalye adını cinsel uyanışına sebep olan model Emily Ratajkowski'den alıyordu.

"Hiç şansları yok," diye takıldım.

* National Wheelchair Basketball Association: 1948'de kurulan ve ABD ile Kanadalı takımların bulunduğu tekerlekli sandalye basketbolu ligidir. (ç.n.)

"Bilmiyorum... bazılarının olabilir. Greek Row'a* gittin mi hiç?" Islık çaldı. "Bir ara o Zetalardan** birini kucağımda öğrenci birliğine götürmeyi teklif edeceğim."

Kahkahamı tutamadım ama ben cevap veremeden ön kapı açıldı ve Zeke içeri girdi.

Ter içindeydi, spor çantasını kanepeye bırakırken gri spor tişörtü ıslak göğsüne yapışmıştı. Tişörtün kollarını kesmiş ve yanlarını göğüs kafesi görünecek şekilde aşağıya doğru yırtmıştı. İç çamaşırının lastiğini gösterecek kadar düşük bel bol basketbol şortuyla da birleştiğinde, yürüyen bir Under Armour reklamı gibi görünüyordu.

"Kahretsin, işte şimdi başımız belada," diye alay etti Gavin, en iyi arkadaşını selamlamak için çoktan sandalyesini hareket ettirmeye başlamıştı.

Bense gözlerimi devirip dikkatimi yatağımın üzerindeki kutuya verdim, kapaklarını yırtarak açarken Zeke'i tamamen görmezden geliyordum.

Gözümün ucuyla Zeke'in eğilerek ikizimi selamladığını gördüm, birbirlerinin sırtına birkaç kez sertçe vurarak sonlandırdıkları erkekçe bir kucaklaşmayla sarıldılar.

"Kahretsin, kardeşim, bok gibi görünüyorsun," dedi Zeke tekrar ayağa kalktığında dilini şaklatarak. "Bu üniversiteli kızlar seni geç saatlere kadar ayakta mı tutuyor?"

"Ne diyebilirim ki? Onları uzak tutamıyorum."

Kardeşimin yaz sıcağının altında sandalyesiyle derslere gidip gelirken kampüste birkaç kilometre yol katettiğini belirtme dürtüme direndim. Çünkü bunun Gavin ve Zeke'in her zamanki hali olduğunu biliyordum.

Zeke'in neden olduğu kazayı ve sonuçlarını sanki hiç yaşanmamış gibi görmezden geliyorlardı.

* Erkek ve kız öğrenci birliklerinin yurtlarına ev sahipliği yapan bölgeye verilen isim. (ç.n.)

** Kadın arkadaşlığını yüceltmeyi ve gelecekte bağlantı sağlamayı amaçlayan üniversite kız öğrenci birliği. (ç.n.)

Kardeşim her zaman bu şekilde olmasını tercih ettiğini, sürekli sandalyesinden, bacaklarından ya da kazadan bahsetmek istemediğini söylerdi ve bunu anlıyordum. Tıpkı benim de her zaman Amerikan futbolu oynayan bir kız olduğum gerçeğine odaklanmak istememem gibi bir şeydi.

Yine de Zeke'in yaptıklarının bedelini ödemek zorunda kalmamasından, hak etmediği halde hâlâ kardeşimin en iyi arkadaşı olarak yerini korumasından nefret ediyordum.

Sadece bir kez -mezuniyetimizden bir önceki gece- sonunda Gavin'e patlayana kadar öfkemin içimde kaynamasına izin vermiştim. Uyanmasını ve Zeke'in ona ne yaptığını anlamasını, arkadaşını sonuçlarla yüzleştirmesini ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranmayı bırakmasını istemiştim.

"O geceyle ilgili anlamadığın şeyler var," demişti bana.

Bu beni yalnızca daha da sinirlendirmişti.

"Daha anlayacak ne var ki? Araba kullanamayacak kadar sarhoşken o direksiyonun başına geçti. Senin hayatını tehlikeye attı. Bu sandalyede olmanın sebebi o!"

Baş edemediği kadar büyük duygularla hızlı hızlı solurken gözlerinin yaşlarla parladığını hâlâ hatırlıyordum. Ama sonra kendini sakinleştirici bir nefes almaya zorlamış ve gözleri benimkileri bulmuştu.

"Kendimce sebeplerim olduğuna dair bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Senden ikizim gibi davranmanı istiyorum. Beni sev ve destekle. Anlamıyor olsan bile."

Bu sadece çok gerekli olduğunda oynadığımız bir karttı. Hayat yolumuza ne çıkarırsa çıkarsın, ikimize de her zaman birbirimize sahip olacağımızı hatırlatan karttı.

Başımla onaylayıp konunun peşini bırakmaktan başka ne yapabilirdim ki?

Onun, Gavin beni lise takımına girmem için eğitirken yardım etmesinden tutun da berbat not ortalamasına *rağmen* aldığı

onlarca burs teklifi içinden NBU'yu seçmesine kadar onca şey arasında Zeke'e katlanmamın tek nedeni buydu.

Kurtulamadığım çirkin bir ben gibiydi. Onu kabullenmekten ve istesem de istemesem de her zaman hayatımın bir parçası olacağı gerçeğiyle barışmaya çalışınaktan başka seçeneğim yoktu.

"Biraz *Madden* oynamak ister misin?" diye sordu Zeke başparmağıyla omzunun arkasını işaret ederek. "Oyun konsolum arabada. Geri kalan eşyalarımı sonra yerleştiririm."

"Eğer kıçının tekmelenmesini istiyorsan ben her zaman buradayım," dedi Gavin. "Yalnızca *babacığım* demen yeterli."

Zeke ona sırıttı, ardından gözleri benimkilere kaydığında bakışlarımı kaçırdım ve dinlemiyormuş gibi yaparak giysilerimi çıkarıp şifoniyerime yerleştirdim. Asmak istediklerimi de yatağın üzerine serdim.

"Katılmak ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır."

"Hadi ama, *oda arkadaşım*," diyerek kapıma doğru yürüdü ve kalçasını çerçeveye yasladı. "Eğlenceli olacak. Bağ kurma vakti."

"Sağ ayağımı paslı bir makasla kesmeyi tercih ederim," dedim. Hareketlendim ve çoraplarımı gereğinden fazla güç kullanarak üst çekmeceye tıkarken ona tatlı tatlı gülümsedim.

Zeke sırıtarak bir elini göğsünün üstüne götürdü ve onu yaralamışım gibi geriye doğru sendeledi. "Çok düşmanca."

Gavin oturma odasında durduğu yerden bana iyi davranmamı söyleyen bir bakış attı.

Onu görmezden gelip Zeke'i odamdan dışarı ittim. "Burası benim alanım. Uzak dur."

"Sana bir tabela yaptırayım mı? *Erkekler Giremez*."

"Ah, buraya girmeye izni olan bir sürü erkek var," dedim. Kollarımı kavuşturdum ve yüzümdeki geniş sırıtışla kalçamı az önce durduğu yere yasladım. "Sadece aralarında *sen* yoksun."

Zeke hâlâ gülümsüyordu ama bu sözlerimden sonra sanki üzerine bir gölge düşmüştü. Kardeşim dikkatini kendisine çekmeden önce yüz ifadesinin ne anlama geldiğini çözememiştim.

"Hadi, dostum. Bağlayalım şunu. Yirmi dolara bahse girerim ki ilk oyunda seni en az yedi sayı farkla yeneceğim."

Zeke'in gözleri hâlâ söyleyecek bir şeyi varmış gibi beni tepeden tırnağa süzdü ama çenesini kapalı tuttu.

Bakışlarını üzerimden ayırmadan, "Bahsi kabul ediyorum," dedi ve neyse ki abimle birlikte yurt salonuna geri dönerek beni yalnız bıraktı.

Onlar gider gitmez yatak odamın kapısını çarparak kapattım ve *bluetooth* hoparlörümü açıp Travis Scott'm sesini sonuna kadar yükselttim. Koridordaki gürültüyü bastırmak istiyordum.

Ve kafamın içindekini de.

Zeke

"At şu lanet topu!" diye bağırdı Gavin ama artık çok geçti. Oyuncusu atış için hazırlandığında, benimki onu çoktan yere yapıştırmıştı.

"Bedava öğle yemeği, bebeğlm!" diye ilan ettim ayağa fırladığım gibi en iyi arkadaşımla televizyon ekranının arasına geçerek. Yüzünün tam önünde büyük bir sandviç yiyormuş gibi yapmaya başladım, kendi ses efektimi yaratarak *nam nam nam* sesleri eşliğinde sandviçi mideye indiriyordum.

Gavin bana ters ters bakıp sandalyesiyle ayak bileğime çarptı, ben de kahkahayla küfür arası bir şey koyuverdim çünkü lanet şey canımı acıtmıştı.

"Gerçek hayatta bu yaptığın için kırmızı kart alırsın," diye beni uyardı.

"Neyse ki defans oyuncusu değilim."

Sırıttı ve bir sonraki oyuna hazırlanırken ben tekrar yerime oturana kadar gömleğimi çekiştirdi.

"Nasıl gidiyor bu arada?" diye sordu ikimiz de oyuncularımızı seçerken.

"Kamp mı?" Omuz silktim. "İyi sanırım."

Gavin son seçimini yapmadan önce bana bir bakış attı. Sonra ekran kayboldu ve sahada sıraya girdik. "Bu da şu anlama geliyor..."

"Eğer takıma giremezsem birini öldüreceğim."

Kıkırdadı, ardından tamamen maça odaklandık. Oyun bitene kadar uzaktan kumandalarımızdaki düğmelere basıp butonları çekiştirirken dillerimiz dışarıdaydı. Gavin üçüncü sayısını alıp yumruğunu havaya kaldırdığında ona ortaparmağımı gösterdim.

"Bilmiyorum, dostum," dedim bir sonraki oyun için seçenekleri gözden geçirirken. "Sanırım biraz gergin olmadığımı söylesem yalan olur. Oldukça iyi oynuyorum ama Koç Sanders taş gibi. Duygusuz. Bir şeyi batırdığımızda bize hemen bağırıyor ama henüz ağzından tek bir kez olsun *iyi iş, adamım* gibi bir şey duymadım."

"Koçun sana bağırması en iyisidir derler. Potansiyel gördüğü anlamına gelir."

"Belki de. Lisede alıştığımdan farklı biri. Her şey öyle."

"Üniversite takımı."

Hemfikir olduğumu *haykırdım* ve tam da o an top ekranda belirdi. Gavin'in oyuncularından biri birkaç metrelik kısa bir koşu yaptı.

"O listede yer alacaksın," dedi Gavin daha sonra. "En başta olmasan bile."

"En başta *olacağım*."

Gülümsedi. "Ah, işte benim taşaklı en iyi arkadaşım."

"*Taşaklı* kısmını vurgulamak isterim," diye alay ettim aletimi tutarak.

Tam o sırada Riley odasından çıktı.

Gözleri şortumun içinden elimi aletime sardığım yere kaydı

ve yüzünü buruşturup gözlerini devirmeden önce sanki yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüm.

"Ben arabayı geri götüreceğim. Hâlâ akşam yemeğinde birlikte miyiz?" diye sordu kardeşine beni tamamen görmezden gelerek.

"Tamamen seninim."

"Harika." Sonra gözleri benimkileri buldu ve beni işaret etti. "Odamdan uzak dur."

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdığımda Riley etrafımızdan dolanarak doğruca kapıya yöneldi.

Gözlerimi, giydiği mini şortun içinde kıçının nasıl göründüğünden uzak tutmak için savaş verdim. Şortu ve onunla kombinlediği atletin arasından sıkı karnının *nasıl* göründüğünden de öyle. Burnumdan derin bir nefes aldım ve bakışlarımı tekrar ekrana çevirip kendime Riley'nin azgın üniversite futbolcularıyla dolu bir koridorda yürümesinin sorun olmayacağını söyledim.

Çünkü ona dokunurlarsa bana hesap vermek zorunda kalacaklarını çoktan biliyorlardı.

Birinci sınıf öğrencisi olarak lisedeki kadar nüfuzlu olmadığımı biliyordum. Yine de bu çocuklar bütün yaz benimle çalışmış, güç antrenmanları ve koşu idmanları yapmışlardı. Kamp başlayıp da takıma neler katabileceğimi gördüklerindeyse... Kıdeme ihtiyacım yoktu.

Yeteneğim, yaşımdan çok daha etkiliydi.

Riley'nin hikâyesini bilen herkes lisede birlikte oynadığımızı ve benim neredeyse aileden biri olduğumu bilirdi.

Korumacı abi rolünü oynamaktan yana hiçbir sorunum yoktu.

Gavin ve ben sessizce birkaç tur daha oynadık, ardından defans oyuncum onun ilerleyişini durdurdu ve sahada taraf değiştirdik.

"O nasıl gidiyor?" diye sorduğunda ilk hücum oyunumu sıraya koyuyordum.

"Çok iyi," diye cevap verdim dürüstçe.

"Ve sen de ona göz kulak oluyorsun?"

Sadece sorusuyla değil, sorusunun altında yatan *sözle* birlikte göğsüm sıkıştı. Onun için Riley'ye göz kulak olacağıma dair hayatım üzerine yemin etmiştim ve bütün lise hayatımız boyunca olmuştum da.

Ve bunu şimdi bırakmamın imkânı yoktu.

"Onu kolluyorum," diye söz verdim. "Ama dürüst olmak gerekirse... bana ihtiyacı yok. Kendi başının çaresine bakıyor."

Gavin buna gülümsedi. "Hiç şaşırmadım." Duraksadı. "Erkeklerden ona bok atan var mı?"

"Yüzüne karşı değil. Bazıları onun bir reklam kampanyası olduğunu düşünüyor. Bazıları kendilerinin alması gerektiğini düşündükleri bir bursu olduğu için ona kızgın. Bazıları da etkileniyor ama bunu ona asla söylemezler." Omuz silktim ve bazılarınınsa onunla ilk kimin yatacağına dair bahse girdiklerini söylemeyi pas geçtim. "Onun için kolay olmayacak dostum ama ilk maçta ne kadar iyi oynadığını gördüklerinde ona duydukları saygı artacak."

"Sence listede yer alabilecek mi?"

Düz bir çizgi halindeki dudaklarımın arasından bir nefes verirken kaşlarım çatıldı. Bakışlarımı Gavin'in hizasına getirdim. "Dostum, hadi ama. Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Gülümseyişi genişledi ve top ekranda belirmeden önce başını iki yana salladı. Oyun bittiğinde konuşmasma kaldığı yerden devanı etti.

"İyi olacağını biliyordum," diye itiraf etti. "Fakat *bu kadar* iyi olmasını beklemiyordum. Yani, ikimiz de çocukken ondaki yeteneği görmüştük ama o sonra Amerikan futbolunu bırakıp futbola geçti ve ben... Hiç düşünmemiştim..." Başını iki yana salladı. "Bu delice."

"Öyle. Sanırım bazen kendini bile şaşırtıyor." Dizimle onunkine vurdum. "Profesyonel oyuncu bile olabilir."

"İstemiyor ki."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Omuz silkti. "NFL'de hiç kadın yok."

"Belki de o ilk olur."

"Ben de ona aynısını söyledim ama bence bunu sadece benim için yapıyor. Mezun olduktan sonra bir daha topa dokunacağından bile şüpheliyim."

Söylediklerine yüzümü buruşturdum, ardından arkama yaslandım ve kumandamın bacaklarımın arasından sarkmasına izin verdim. "Saçmalık. Yani, sana verdiği söz konusunda ciddi olduğundan şüphem yok ama bundan daha fazlası var. O bu sporu seviyor, Gav. Sahadayken gözlerini gördüm, ne kadar kararlı ve tutkulu olduğunu gördüm. Sanki... sanki..."

Bana baktı. "Sanki senin gibiydi."

Sustum.

"Anlaması zor biliyorum. Yine de herkes çocukluğundan beri Lig'de olmayı hayal etmiyor," diye takıldı bana. "Onun takıntısı sanat, hatırladın mı? Bu geçici bir şey."

"Evet ama arka bahçede bizimle top koşturmayı müzelere gitmekten ya da futbol zamanlarında *kendi* takımıyla oynamaktan daha çok sevdiğini de hatırlıyorum. Amerikan futbolunda durum farklı ve o da bunu hissediyor. Bana yanıldığını söyle."

"Yanılmıyorsun," diye itiraf etti iç çekerek. "Tüm bunları ben de görüyorum. Ama yani... ona ne söylemem gerekiyor? Üniversite zaten zor. Onu bir de bir NFL takımına karşı düşünsene. O ufacık."

"Ufacık ama güçlü."

Kıkırdadı. "Güçlü Fare* gibi." Omuz silkerek dikkatini tekrar oyuna verdi. "Hadi, bütün paranı alınadan önce yalnızca iki gol daha atmam lazım."

* Güçlü Fare (Mighty Mouse), Terrytoons stüdyosu tarafından 20th Century Fox için yaratılmış bir Amerikan animasyon karakteridir. (ç.n.)

"Hah, sen bana para *vereceksin*, aptal."

Oyuna geri dönsek de onun Riley hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Kazadan sonra hastane odasında verdiği o serçeparmak sözünün onun için, ikisi için, ne kadar önemli olduğunu anlıyordum.

Ancak bu sadece kardeşi için oynamaktan daha fazlasıydı. Bunu biliyordum.

Riley Amerikan futbolunu seviyordu.

Onun yerinde olduğumu düşünmek bile beni hasta ediyordu. Profesyonel olmak benim için yeterince zor olacaktı ama bir şansım olduğunu biliyordum. Oldukça *yüksek* bir şans. Hızlı ve çeviktim, iyi bir top tutucuydum. Gözümü asla toptan ayırmıyordum, defans oyuncularının pozisyonlarındaki boşlukları bulma konusunda tam bir güç merkeziydim. Takımlar beni özel takımlarda *ya da* top tutucu pozisyonunu doldurmak için kullanabilirdi. Gerekirse koşucu olarak bile oynayabilirdim.

Ve henüz en iyi kondisyonumda bile değildim.

Ayrıca bu hayalin tohumlarını kafama ekmekle kalmayıp onu sulayan, bana aşağı yukarı ya futbolcu ya da bir başarısızlık abidesi olacağımı söyleyen ebeveynlerim vardı. Bir parçam bunun için onlara kızıyordu çünkü futbol dışında neyim vardı ki?

Hiçbir şeyim.

Buna rağmen durumumun Riley'ninkinden ne kadar farklı olduğunu fark ettiğimde şanslı olup olmadığımı merak ettim. Acaba bana futbolun *her şeyim* olması gerektiğini aşıladıkları için onlara teşekkür mü etmeliydim?

Onca yeteneğe, onca azme sahip olup da üniversiteden sonra oynama şansımın sıfıra yakın olduğunu bilmek nasıl bir şey olurdu?

Yutkunarak bu düşünceleri kafamdan attım ve oyuna odaklandım.

Ama daha sonra Riley içeri girdiğinde gözlerim onunkilere takıldı ve onun bakışlarında küçümsemeden başka bir şey olmamasına rağmen, benimkilerden saf saygıdan başka bir şey yayılmadığını biliyordum.

Eğer isterse bir futbol kariyeri *olabilirdi.*

Ve durum her ne kadar aleyhime olursa olsun bunu görmesine yardım etmeye kararlıydım.

BÖLÜM BEŞ

RILEY

Kampın son haftası en yorucu haftaydı.

Sabahın erken saatlerinde yapılan idmanlar, uzun antrenmanlar, bitmek bilmeyen toplantılar ve antrenmanımızın tekrarını izlediğimiz sonsuz saatler yeterince kötü değilmiş gibi bir de her birimiz savaş moduna girmiş, pozisyonlarımız için mücadele ediyorduk.

İşte bu kadardı.

Bir hafta içinde maç kadrosu ve yedek oyuncuları öğrenecek ve ilk maçımıza hazırlanacaktık.

"Bacak savuruşlarına geç," dedi Koç Aarons, Özel Takımlar ekibinin diğer kısımlarına geçmeden önce gözlerini elindeki panodan neredeyse ayırmadan.

Bo Aarons da en az baş antrenörümüz kadar sertti ama Koç Sanders'ın aksine Koç Aarons'ın tek odak noktası bendim. Yani ben ve özel takımdaki diğer oyuncular. Takımdaki tek kadın olarak yaşadığım zorlukların farkındaymış gibi görünüyordu ama beni hiçbir zaman diğerlerinden daha az çalıştırmamıştı.

Bunun için ona saygı duyuyordum.

Bir nefes verdim, ayak yerleşimi üzerine statik egzersiz yapmaktan bacaklarım çoktan ağrıyordu. Hücumdaki ve defanstaki çocuklar fırsat buldukça bana laf atmaya bayılıyor, artık özel antrenmanlarımıza başladığımızdan onlar kadar sıkı çalışmadığımı hiç ıskalamadan dile getiriyorlardı. Ama hiçbiri bir vu-

rucunun üzerindeki baskının büyüklüğünü anlamıyordu, doğru ayak yerleşimi ve bacağı kusursuz bir şekilde savurmanın maç kazandıran bir golle *sıradan bir çalım* arasındaki en büyük fark olduğunu da öyle.

Çime siyah bir tapa soktum, hemen sonra yavaş bir nefes vermeden önce birkaç adım geri çekildim. Arka arkaya iki sıçrayışın ardından sağ bacağımı tıpkı topa vururken yaptığım gibi yukarı doğru savurdum, sanki o siyah tapa, bir takım arkadaşımın oyun çizgisinin gerisinden oyuna soktuğu topmuş gibi.

"Güzel," dedi koç ve sonra arkasını döndü. O söylemese de ben devam etmemi istediğini biliyordum.

Saha enerji doluydu. Her köşesinde hücumdan, defanstan ya da özel takımlardan bir grup antrenman yapıyor ve öğrendiklerimizle oyun kuruyordu. Bacak savuruşlarım arasında, Holden Moore'un topu sahanın tam ortasına, gol bölgesine doğru depar atan bir dış açığın ellerine göndermesini izledim.

Bacaklarımı bir kere daha savururken gözlerim sahanın aşağısında savunmanın olduğu yere kaydı. İleri uç oyuncular cansız mankenlerle çarpışırken, defans ve açık savunma pozisyonları için aday olanlar ise koç *dön!* diye bağırdığında dönerek ani ayak değiştirme ve deparlar üzerinde çalışıyorlardı.

Şakaklarımızdan aşağı ter damlıyordu, yüzlerimiz acıyla buruşmuştu. Bir takım olarak acımızı ve yorgunluğumuzu paylaşıyorduk.

En azından sonbahar yavaş ama emin adımlarla geliyor, o tanıdık serinlik şehirde esen rüzgârla birlikte sahaya doluyordu. Yaprakların değişeceği ekim ayının özlemini çekiyordum. Gavin'le beraber ailemizi de alıp kuzeye, Kanc'a gideceğimiz; şarıl şarıl akan su ve rengârenk yapraklar boyunca yürüyüş yapacağımız günlerin özlemini ise daha da çok çekiyordum.

Koç Sanders düdüğünü yüksek sesle uzun uzun çalarak hepimize olduğumuz yerde durmamızı ve sahanın ortasına koşmamızı işaret ettiğinde ben hâlâ bacak savuruşlarımı çalışı-

yordum. Diz çöktüğümüzde koçun gözleri nefes nefese kalmış kalabalığı inceliyordu, sert yüzünde okunmaz bir ifade vardı.

"Baskı," dedi ve başka bir şey daha söylemeden önce bu kelimenin içimize işlemesine izin verdi. "Bu antrenmanlarda eksik olan ama maçta hissedeceğiniz tek şey bu. Hazırlık maçlarında bile kalabalığın bazen sizin için, bazen de size karşı kükremesinin nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlayamazsınız. Maçın gidişatını kurtaran bir top yakalama fırsatına sahip olmanın, karşı takımın golünün bir şuttan öteye geçmemesini sağlayan bir blok yapmanın ya da bir oyuncusunun yolunu kesmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz." O anda gözleri beni buldu. "Ya da maçı kazandıran bir vuruş yapmanın nasıl bir his olduğunu."

Yutkundum.

"Yani bu son haftada bazılarınızı antrenman sonunda seçeceğim ve üzerinizde ne kadar yapabilirsem o kadar baskı uygulayacağım. Yorgun olacaksınız. Tıpkı maçın sonunda olacağınız gibi. Ama yine de performansınızı göstermeniz gerekiyor." Başındaki şapkayı düzeltti. "Novo, seninle başlıyoruz."

Tüm gözler bana çevrildi ve bu bakışlarla birlikte kalp atışlarım hızlandı.

Yine de bedenime bunu idrak edecek zamanı vermedim. Hemen ayağa fırladım, kaskımı geçirdim ve sanki bu meydan okumayı bekliyormuşum gibi, sanki bu hiç de bir meydan okuma değilmiş gibi soğukkanlı bir ifadeyle beklemeye koyuldum.

Koç, "Hücum sahada ilerledi ama gol atmayı başaramadı," diyerek senaryoyu resmetti. "Birinci oyun kurucu son hücumda üç saniye kala topa vurarak oyun çizgisinin gerisinden maça soktu. Otuz beş metre yard golü maçı kazandıracak. Bir iska ise maçı kaybettirecek."

Daha fazla talimat beklemeden hızlı bir hesap yaptım ve yirmi sekiz yard çizgisine doğru koştum. Kale çizgisinden kale

direklerine kadar on yardlık bir mesafe bıraktım ve normalde hizalanacağım hücum çizgisinin beş yard gerisinde durdum.

Kısa bir süre sonra, özel takımlarda yer almak için yarışan diğer oyuncular da beni takip etti.

Blake Russo pozisyonunu almadan önce omzuma şöyle bir vurarak, "Sende bu iş," dedi. Blake de bir oyun kurucuydu ama şu an bir tutucu olarak oynuyordu ve liste açıklandığında Holden'ın yedeği olacağına dair içimde bir his vardı.

Başımla onayladım, takımın geri kalanı kenar çizgisine dizilirken kulaklarım çınlıyordu.

"Orada öylece durmayın," diye bağırdı koç onlara. "O karşı takımda. Siz tribündesiniz. Bu vuruş maçı belirleyecek!"

Bir anda tüm çocuklar bağırmaya başladı; bazıları bana küfrediyor, bazıları annemle ilgili şakalar yapıyor, bazıları da, "*Kız gibi vurma*!" diye bağırıyordu. Kasklarını metal banklara, ayaklarını da yere vuruyor ve ciğerlerini patlatırcasına bağırıyorlardı.

Bunu talimat aldıkları için yaptıklarını biliyordum ancak bazılarının beni aşağılamak için verilen bu izinden gerçekten hoşlandıklarını hissetmekten kendimi alamadım.

Kampın her günü olduğu gibi kameralar sahaya dizilmişti. Bazıları maç kadrosu ve yedek oyuncu tahminleri yapan küçük *vlogger*'lardı. Bazıları yerel medyadan, bazıları ise ESPN'dendi.* Ve şu anda hepsinin bana odaklandığını biliyordum. Kadro Günü'ne bir hafta kala bütün takımın önünde ilk kez teste tabi tutulan kadın vurucuya.

Kendimi topun oyuna sokulacağı yere doğru hizalarken nefesimi verip geri çekildim ve koşmak için kendimi hazırladım. Parmaklarımı iki yanımda oynattım, gözlerim Blake'in atışı beklediği yere kilitlenmişti.

Ve sonra, unutuluk verici bir sessizlik çöktü.

* ESPN, 1979 yılında yayına başlayan ve otuz yedi ülkede yayın yapan dünyaca ünlü spor kanalıdır. (ç.n.)

Vücudumdaki her molekül karıncalanıyor, kanım uğulduyor, kulaklarım takımın gürültüsüyle çınlıyordu. Ama içime çektiğim uzun nefesin ardından sesler kesildi. Kalbim göğsümde sabit bir ritimde atıyordu, duyduğum tek şey bir sonraki nefesimdi. Sanki suyun altındaydım, sanki dünyada benden ve toptan başka hiçbir şey yoktu.

Düdük çaldı.

Top atıldı.

Hücum hattımız vuruşumu engellemeye çalışan savunmayla çarpışırken, Blake yakaladığı topa ayağının üst kısmıyla vurarak benden uzağa götürdü. Darbenin etkisiyle çıtırdayan omuzlukların sesi, geriye dönüp bir tekme savurmadan önce duyduğum son şeydi.

Aldığım sayı altın değerindeydi.

Ne olduğunu daha topa bakmadan bile biliyordum. Ayağımın topa temasında, temasın yarattığı hafif sızıda, vuruştan sonra bacağımın savruluşunda bunu hissetmiştim.

Top sarı direkler arasında süzülürken, havaya sıçrayıp yumruğumu göklere savurma dürtümle savaşmak zorunda kaldım.

Bunun yerine, takımdan gelen onay tezahüratlarına kayıtsız kalarak kenar çizgisine doğru koşmaya başladın.

Yanından geçtiğim sırada koç neredeyse gülümsüyordu.

"Güzel," dedi basitçe ve sonra diğer vurucuları kendi denemeleri için çağırdı.

Sıram geçtiği için artık kalbim hızla çarpıyordu. Sanki vücudum kafayı yeme izni alacağı ana kadar kendini tutmuştu. Kaskımı çıkardım ve en büyük rakibim olan Shay Holmes'un vuruşunu kaçırmasını izlerken su içtim.

Kaçırdığı için mutlu olmamaya çalışıyordum.

"Güzel vuruş, Güçlü Fare."

Tanıdık sesi duyunca bir anlığına donakaldım, ardından dişlerimi sıktım.

"Siktir git, Zeke."

Güldü. "Sadece iltifat ediyordum."

İşte o zaman ona döndüm. Terden sırılsıklam olmuş, antrenman forması kaslarına yapışmış ve yüzüne ukala bir sırıtış yerleşmiş görüntüsü karşısında sadece kısa bir süre duraksadım.

"Güçlü Fare mi? Tabii. Ne iltifat ama."

"Bunun için kardeşine teşekkür edebilirsin."

Onu duymazdan gelerek koç bir sonraki kurbanını çağırırken sahaya odaklandım. Koç bu kez defansı sahaya dizmiş ve senaryoyu bir şutu engelleyip karşı takımın sayısını bloklamak için son şansımız olduğu şeklinde değiştirmişti.

Kenar çizgisindekiler tıpkı bir maçtaki taraftarlar gibi kükrüyordu, ben de onlara katılarak top oyuna sokulana kadar avazım çıktığı kadar bağırdım. Holden'ın atışını Clay Johnson kaptığında zaferle gülümsemekten kendimi alamamıştım. Johnson hemen sahanın sonuna kadar koştu ve bu sırada kendisine müdahale etmeye çalışan herkesten kaçtı. Top başının üzerindeyken geriye doğru koşmaya devam etti ve Koç Sanders bile biraz olsun gülümsedi.

Clay, arkadaş diyebileceğim bir avuç oyuncudan biriydi. Kelimenin tam anlamıyla bir canavardı; bir seksen boyunda ve en az doksan kiloydu. Çizgiden fişek gibi fırlama ve o devasa vücudunu fizik kurallarına aykırı bir hızla hareket ettirme gibi çılgınca bir yeteneği vardı. Ama aynı zamanda tamdığım en şapşal piçti, sürekli altmışlı yılların şarkılarını söyler ve soyunma odasındaki herkese sataşırdı.

Kadroya gireceğine hiç şüphem yoktu.

Koç bir sonraki senaryosunu açıkladıktan sonra oyuncular sahaya koşmaya başladı. Bu sırada Zeke bir sivrisinek gibi omzumun arkasında gezinip duruyordu.

"Başka bir yere gidebilir misin?" Burnumu kırıştırdım. "Küflü ayak gibi kokuyorsun."

"Hadi ama, Novo. Artık rol yapmana gerek yok. Bana âşık olduğunu ve bunun çocukluğumuzdan beri böyle olduğunu söyle gitsin."

Kolunu bana doladığında terli koltuk altı omzuma değdi ve onu üzerimden itmeden önce öğürmeme neden oldu.

"İnan bana, *aşk* sana karşı hissettiğim son duygu," diye homurdandım öfkeyle. Ancak yanaklarım belli olmaması için dua ettiğim haince bir ateşle yanıyordu.

"Bu sezonun sonunda en iyi arkadaşlar olacağız," dedi dirseğini omzuma yerleştirerek. "Sadece bekle."

İç çekip ondan uzaklaşmaya çalışmaktan vazgeçtim. Bunun yerine sahaya odaklanmaya karar vermiştim.

Birkaç antrenmandan sonra öğle yemeği için serbest bırakıldık. Zeke soyunma odasına kadar yanımda yavaş adımlarla koştu. Kapıdan içeri girdiğimizde ortalık kahkahalar, müzik ve birbirine sataşan yüksek seslerle çalkalanıyordu. Zeke buz banyosuna yönelirken ben doğruca dolabıma gittim.

"Güzel atıştı, Novo," dedi Clay yanından geçerken bana şakacı bir şekilde dirsek atarak. "O boku gerçek bir maçta yaparsan seni omuzlarımda taşıyacağım."

"Kendimi buna hazırlarım. Yukarıda oksijen daha mı az?" Sanki onun başının tepesine değil de bir dağın tepesine bakıyormuşum gibi elimi kıstığım gözlerime siper ederek alay ettim.

Bana şapşal bir sırıtışla karşılık verdi.

"Ayrıca, kutlamada *seni* taşıması gereken kişi ben olabilirim," diye karşı çıktım. "Bir *pick six*,* ha? *O kadar da* gösteriş yapmana gerek yoktu."

"Kadro Günü'nden bir hafta önce mi? Elbette gerek vardı."

"Tuşe."

Kyle hiç uyarmadan aramıza girdi ve telefonunu önce benim, sonra Clay'in yüzüne tuttu.

"Ooo, bu da ne? *Havada aşk kokusu mu alıyorum*?"

Clay, Kyle'ı geriye doğru iterken gözlerimi devirdim. "Git şovun için başka bir yerde drama yarat, Robbins."

* Amerikan futbolunda defans oyuncusunun önünü kestiği bir pası altı puan değerinde gole çevirmesine denir. (ç.n.)

"Burada yeteri kadar var gibi görünüyor." Telefonunu tekrar yüzüme yapıştırdı. "Novo, söylesene. Clay'in aleti de egosu kadar büyük mü?"

Elimi geri savurup Kyle'ın burnuna Helga Pataki* tarzı bir yumruk indirmeme iki saniye kalmıştı ki birden tişörtünden geriye doğru çekildi, Zeke onu sırtı dolaplara çarpmadan hemen önce yakaladı. Zeke'in tek yaptığı tişörtü hâlâ sıkıca yumruğunun içindeyken ona ters ters bakmaktı ancak Kyle'ın sesini kesmişti.

Zeke onu bıraktı ve Kyle başka birini kızdırmak için sıvışmadan önce bana göz kırptı.

"Boş ver onu," dedi Clay. Kyle'dan bahsettiğini biliyordum ama lazer ışını bakışlarımı Zeke'e sabitlemiştim.

"Şunu yapmayı *kes*," dedim sesimi alçak tutmaya ve *onu* dolaplara itme dürtüsüne karşı koymaya çalışarak.

"Yükünü hafifletmeyi mi?"

"Beni kurtarmaya çalışmayı," diye karşı çıktım dişlerimi sıkarken. "Ya da beni korumaya çalışmayı veya her ne yaptığını sanıyorsan onu. Sen benim beyaz atlı prensim değilsin, ben de çaresiz küçük bir prenses değilim, tamam mı? Bana siktiğimin şansını verirsen kendi başımın çaresine bakabilirim."

"O göt sana saygısızlık ediyordu," dedi Zeke. Gözlerini kısmıştı. "Bu gerçeğe dikkat çekip ona haddini bildirebilecek tek kişinin sen olduğunu bilmiyordum."

Ona doğru bir adım atınca göğsüm göğüs kafesine çarptı. Bakışları mütevazı göğüs dekolteme kaydı, bir kaşı bu manzara karşısında yukarı kalkmış ve gözlerimi daha da kısmama neden olmuştu.

"Ne zaman benim yerime savaşsan, beni daha zayıf gösteriyorsun."

"Çok özelmişsin gibi davranıyorsun. Bu takımdaki herhangi biri için Kyle'ın sinir bozucu vızıltısını keserdim. Sadece bir arkadaş gibi davranıyorum."

* Helga Pataki, *Hey Arnold!* isimli çizgi filmdeki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

"Sen benim arkadaşım *değilsin.*"

Zeke bir küçümsemeyle bana bakarken dudağının kenarını kıvrıldı. "Sadece oda arkadaşın mıyım?"

O zaman bunun tam da istediği şey olduğunu anladım. Beni sinirlendirmek istiyordu.

Boynumu çıtlatıp geri adım attım ve bedenimi tişörtümü üzerimden sertçe çekip çıkarmama yetecek kadar dolabıma doğru çevirdim. Yeni bir atlet giydiğim tüm o süre boyunca arkamdaki kara gözlerin tenimi alazladığını hissettiğime yemin edebilirdim. Sonra kartımı ve su şişemi kaptığım gibi Zeke'in olduğu tarafa bir kez daha bakmadan kafeteryaya doğru yola çıktım.

Nefeslerimi düzene sokmaya o kadar odaklanmıştım ki hem soyunma odasında hem de koridorda beni takip eden gözleri ilk başta fark etmedim. Yavaş yavaş etrafımı sardılar ve hepsinin bu sahneyi izleyip izlemediğini, kiminle yattığıma dair bahis oynamaya başlayıp başlamadıklarını merak ettim.

Okulda sıradan bir günüm.

Ama daha fazla oyuncunun yanından geçerken bu bakışlar gülümsemeye, baş onaylarına ve hatta tam olarak anlayamadığım birkaç cesaretlendirme dolu mırıltıya dönüşmüştü.

Yemeğimi alıp kafeteryadaki masalardan birine oturduktan sonra bu bakışların ne anlama geldiğini fark ettim.

Saygı.

Beni gören her çift gözden yayılan şey buydu. Evet, bütün takım öyle bakmasa da kesinlikle şimdiye kadar gördüğümden fazlaydı.

Tek başıma yemeye alışmıştım ama Holden ben oturur oturmaz karşımdaki sandalyeye geçti ve masanın geri kalanı benimle bütün kamp boyunca tek kelime etmemiş oyuncularla hızla doldu.

Kimse beni övmedi. Kimse vuruşumdan bahsetmedi. Ama ortada hiç konuşulmamış bir anlaşına var gibiydi, sanki sonunda takımın bir parçasıymışım gibi.

Bu, vuruşun kendisinden çok daha büyük bir zafer gibi geldi.

BÖLÜM ALTI

ZEKE

East Virginia Vikings'e karşı oynayacağımız sezon açılış maçından önceki pazartesi günü Koç Sanders maç kadrosunu yayınladı.

Kadro Günü üniversite futbolunda çok önemliydi ve ben kendimi bildim bileli de öyle olmuştu. Küçükken babamla birlikte tüm gün ESPN izlerdik ve yaptığımız tahminler doğru çıktığında beşlik çakar, bizi şaşırtan ve beklemediğimiz bir sıralamayı kapan oyuncuları araştırırdık.

"Bir gün senin de adın böyle bir kadroda yer alacak. Herkes senden bahsedecek," demişti bana.

Bu düşünceyle göğsümün nasıl kabardığını, gülümsememin yüzümü neredeyse ikiye böldüğünü hatırlıyordum. Babam bana inanıyordu. Futbolda bir geleceğim olacağından hiç şüphesi yoktu.

Şimdi o heyecanın ve güvenin özlemini çekiyordum. Ancak bunun yerine, takımın geri kalanıyla birlikte antreuman sonrası sahanın ortasındaki koçun etrafına toplanmışken biraz titrediğimi hissettim. Güneş sırtımıza vururken ter gözümüze akıyordu, hepimiz geleceğimizi belirleyecek olan adama odaklanmıştık.

"Bugün çok önemli bir gün," dedi ciddi bir sesle. "Bu birçoğunuz için kutlama, diğerleriniz içinse yenilgi günü olacak. Elimdeki liste," diye açıkladı panosunu kaldırarak. "Geçtiğimiz ay gösterdiğiniz sıkı çalışmanın bir yansıması. Kendinizle

gurur duymalısınız ancak hiçbir şeyin kalıcı olmadığını da yinelemek istiyorum. Şu anda takımda bir yerinizin olması, sezonun geri kalanı boyunca her maçta ve antrenmanda bu yer için mücadeleye devam etmek zorunda kalmayacağınız anlamına gelmiyor. Aynı şekilde, eğer iki, hatta üç numaraya yerleştirildiyseniz, size bir numarada olmanız ve çok çalışmanız için meydan okuyorum."

Herkes onaylarcasına başını sallarken yutkundum. En az yirmisinin bugünden sonra burada olmayacağını, kalanlarınsa sadece yarısının ana kadroda olacağını bilerek etrafımdaki çocuklara baktım.

Kendime sadece takımdakileri incelediğimi, herkesin sinirlerinin ne durumda olduğunu değerlendirdiğimi söyledim fakat bakışlarım Riley'yi bulduğunda, bu yalan zihnimin içinde duymazdan gelemeyeceğim kadar sesini yükseltti.

Dışarıdan bakıldığında bir tablo gibi görünüyordu; sakin ve derli topluydu. Saçları sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Gözleri tetikte, omuzları dik ve çenesi yukarıda dikkatle koçu dinliyordu. Buna rağmen ben başka hiç kimsenin göremeyeceği, sadece onunla birlikte büyümüş birinin fark edebileceği o şeyi yakaladım. Parmaklarının yanında usulca kıpırdanışını, diğer eliyle kaskının yüz korumasını ne kadar sıkı kavradığını, çenesini muhtemelen dişlerini gıcırdattığı için nasıl da sertçe kastığını...

Gergindi.

"Bu liste bu akşam internette yayınlanacak," dedi koç. "Ama ben ilk sizin görmenizi istiyorum. Bunu ofisimin dışına asacağım. İsminiz bu çizelgede yer almıyorsa, takımla ilişiğiniz resmen kesilmiş demektir. Bayan Pierson sonraki adımlarda size yardımcı olacak," diyerek takımımızın rehberlik danışmanına atıfta bulundu. Ders programımızı ayarlamamıza yardımcı olan kişi de oydu, tamamen futbola odaklanacağımız için sonbahar dönemindeki derslerimizin ilkbahar ve yaza göre daha hafif olmasını sağlamıştı.

Koç burnunu çekerek panosuna vurdu.

"Ve eğer bu çizelgede yer alıyorsanız, o zaman bu ödülle birlikte gelen sorumluluğu da anlamanızı istiyorum. Başarınızı kutlayın, kesinlikle," dedi. "Ama sonrasında yarın buraya dönün ve çalışmaya hazır olun."

Başını sallayıp bizden uzaklaştı, ardından diğer koçlar düdüklerini çalıp hemen soyunma odasına gitmemiz ve duş alıp üstümüzü değiştirmemiz için bağırmaya başladılar. Bir yandan da, koç listeyi yayınlamadan önce internete sızdıran olursa derhal uzaklaştırma cezası verileceği konusunda tehditlerde bulunuyorlardı. Sanki bunu yapmayı planladığını çoktan bilmiyorlarmış gibi Kyle kaşlarını çattı.

Hepimiz tıpkı istedikleri gibi koşmaya başladık ancak kimse duşlara gitmedi. Çoğu, koç içeri girip maç kadrosunu ofisinin dışmdaki küçük panoya yapıştırana ve sonra içeri girip kapısını kapatana kadar dolaplarının yanında takılıp meşgul görünmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı.

Ondan sonrası tam bir kaostu.

Çocuklar listeye doğru koşuyor, isimlerini ararken birbirlerini şakacı bir şekilde itiyorlardı. Bazıları bağırarak, zıplayarak ve yumruklarını havaya savurarak geri dönerken, diğerleri hayal kırıklığı içinde başlarını öne eğiyor ya da hüsranla kasklarını fırlatıyorlardı.

Riley dolabının önündeki bankta oturuyordu. Ellerini dizlerinin arasına almış, ayağını hafifçe sallıyordu.

Bekliyordu.

Kaderini görmek için o kalabalığı iterek geçmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Herkes en nihayetinde öğle yemeği için soyunma odasmdan çıkana kadar bekleyecekti, böylece listeyi tek başına inceleyebilirdi. Ama elimde değildi. Nihayet kapıdaki kâğıtlara doğru ilerlediğimde, önce onun adını aradım.

Ve işte oradaydı, Özel Takımlar'ın altında ikinci sıradaydı.

PK[*] *- Riley Novo.*

Göğsüm gururla öyle bir şişti ki neredeyse canımın yandığını hissediyordum. Dudaklarımda kocaman bir sırıtış belirdiğinde yüzüm soyunma odasına değil de listeye dönük olduğu için şükrediyordum.

Başarmıştı.

Sayfayı taramaya devam ettim ve adının birkaç satır altına baktığımda *işte oradaydı.*

PR[**] *- Zeke Collins.*

Dudaklarım başka bir gülümsemeyle kıvrıldı, dönüp beni listeye doğru ittiren küçük kalabalığın arasından çıkmadan önce kendimi topladım. Riley'nin başı hâlâ eğikti, ona doğru yürüyüp yanındaki banka oturdum.

Bacağını sallaması bir saniyeliğine durdu, yan gözle bakıp da gelenin ben olduğumu fark etmesine yetecek kadardı. Kaşlarını çattı. "Beni yalnız bırak."

"Novo," diye lafa girmeye çalıştım ama elini kaldırdı.

"Sana *defol git* dedim."

"Sana lanet takıma girdiğini söyleyebilmem için bir saniyeliğine olsun kaltak gibi davranmayı keser misin?"

Sonunda bana baktığında ağzı bir karış açıktı, gözleri kocaman olmuştu. Hemen göğsüme bir şaplak attı. "Gerçekten mi? *Kaltak* gibi, ha? Sen bile bu klişe hakaretten daha iyisin, Zeke."

O ela gözleri bana ateş topları fırlattığı sırada nihayet ne söylediğimi anladı ve aniden bütün gerginliği yok oldu. Gözlerini kırpıştırırken teni soldu.

"Bekle... Az önce ne dedin sen?"

Gülümsedim, daha yakınına eğildim ve sesimi alçalttım. "Kaltak gibi davranmayı kes."

---

* Vurucu anlamına gelen "kicker"ın kısaltması olan PK veya K, saha golleri ve ekstra sayıların vuruş pozisyonlarından sorumlu olan oyuncudur. (ç.n.)

** PR, şut atılan topları yakalamaktan ve topu geri götürmekten sorumludur. Bunlar genellikle takımdaki en hızlı oyuncular arasındadır ve tipik olarak dış açık ya da köşe oyuncusu olarak da oynarlar. (ç.n.)

Bana vurmak için elini kaldırdı ama gülerek onu yakaladım.

"Takıma girdin."

Eli hareket etmeyi kestiğinde elimi bileğine doladım. Yavaşça elini geri çekti ve ben de isteksizce onu bıraktım, söylediğimi idrak etmesini izlerken gülümsüyordum.

"Takıma girdim," diye fısıldadı.

"Sadece o da değil," diye ekledim. "Bir numaradasın."

"Ana kadroda mıyım?"

Başımla onayladım.

Titrek bir nefes daha verdi. Sonra eliyle ağzını kapattı, gözlerini sıkıca yumup küçük ayaklarını bir çocuk gibi yere vururken minik bir çığlık attı.

Sanki gözlerimin önünde evimizden bir video oynuyor gibiydi, onuncu doğum günü partisine ya da ailesinin hepimizi Disney World gezisiyle şaşırttığı o güne geri dönmüş gibiydim. Bir anlığma, son birkaç yıldır olmak için çok çabaladığı taş kalpli ve ifadesiz o sert futbolcu değildi.

O sadece... Riley'ydi.

Güldüm ama sesim bir an sonra kesiliverdi.

Çünkü kendini kollarıma atmıştı.

Onu şaşkınlıkla yakaladım. Ancak bu şaşkınlık, vücudunun bana yaslandığını fark ettiğimde yerini alışılmadık bir sıcaklık dalgasma bıraktı. Boynuma doladığı kolları hâlâ antrenmandan terliydi ve benimkiler de sanki zaten oraya aitlermiş gibi içgüdüsel olarak beline dolanmıştı. Başını boynuma gömüp bana sıkıca sarıldığmda şampuanının kokusu burnuma akın etti.

"Başardım!" diye fısıldadı, bana hâlâ sımsıkı sarılıyordu.

Ben de onu kollarımın arasında iyice sardım, bütün heyecanını paylaştığı o kişi olma hissinin tadını çıkardım. Bu bana onun futbol takımına girdiği zamanı hatırlatmıştı; biz onu havaya kaldırıp arka bahçede bir kraliçe gibi taşımaya başlamadan önce sevinç çığlıkları atarak beni ve erkek kardeşini nasıl da peşinden koşturmuştu.

"Başardın," diye tekrar ettim.

Sanki sesim onu bulunduğumuz ana geri döndürmüş gibi kaskatı kesildi, aniden beni itti ve ayağa kalkıp burnunu çekerek çantasında bir şey arıyormuş gibi yaptı. Artık görmeye alıştığım o soğuk görünüşü geri gelmiş, eski hali çelikten zırhının altına gömülmüştü.

"Bunun için özür dilerim. Sadece heyecanlandım."

Kıkırdadım. "Özür dileyecek bir şey yok."

"Bana söylemek zorunda değildin, biliyorsun değil mi? Kendim de öğrenebilirdim."

"Tırnaklarını dibine kadar yedikten sonra belki."

Bana bir bakış attı, sonra da umursamaz bir tavırla, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ne olmuş bana?"

"Sen takıma girdin mi?"

Dilimi şaklattım. "Hadi ama. Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Sanki sen de bizim kadar gergin değildin."

"Yıldızlar gerilmez."

Domuz cıyaklamasıyla homurdanma arası bir ses çıkardı, bu da beni daha çok gülümsetti.

"Eh, tebrikler," dedi çantasını omzuna takarak. "Ve iyi şanslar."

"İyi şanslar mı?"

"Evet. Liseden farklı olarak, burada takımda kalmak için derslerini geçmen gerekecek."

Meydan okuyan bir şekilde gülümsedi, muhtemelen bunun küçük bir sataşma olduğunu düşünüyordu ancak söylediklerinin karnıma tıpkı bir yumruk gibi indiğini biliyor olmalıydı.

Lisedeyken -özellikle de sezon boyunca- notlarımı yüksek tutmanın ne kadar zor olduğunu hatırlayınca cesaretim kırıldı. Ve eğer yaz dönemi beni üniversitede nelerin beklediğinin bir göstergesiyse, not ortalamamı oynamaya hak kazanacak kadar yüksek tutma konusunda endişeleniyorum demek çok hafif kalırdı.

Bir kez daha, etrafımdaki herkesin hissettiğini zaten bildiğim şeyi tekrarlamıştı.

Ben sadece tek bir şeyde iyiydim. Futbolda.

Boynumu çıtlatarak ayağa kalktım. "Sanırım bunu sana şimdi söylesem de olur."

"Neyi?"

"Takım duşunda iç çamaşırlarınla çekilmiş bir videon Tik-Tok'ta viral olmuş."

Gözleri fal taşı gibi olmuş, küçük ağzı açık kalmıştı. Çantasını tekrar bankın üzerine atıp telefonunu bulmak için içini karıştırmaya başladı.

"Kyle! *Tanrım*, yemin ederim ki onu öldüreceğim!"

Ayağa kalkıp dolabıma doğru ilerledim ve o çıldırmışçasına sosyal medyada gezinirken soyunarak duşa girmek için hazırlandım. Yanına yaklaşıp kulağına fısıldayana kadar çıplak olduğumu fark etmedi.

"Sadece şaka yapıyordum."

Arayışmm ortasında durdu, başparmakları telefon ekranının üzerinde gezinirken ben de eğlenen bir gülümsemeyle gözlerinin beni baştan aşağı süzmesini izledim.

Ancak en aşağıya inmeden gözlerini sıkıca kapattı.

"Off, Zeke!"

Beni itmeye çalıştı ama gözleri kapalıyken yolundan çekilmek kolay olmuştu, tek yapabildiği şey havaya yumruk savurmak oldu.

"Evde görüşürüz, tatlım," diye mırıldandım.

Sonra eğilip yanağmdan öptüm ve yanından geçerken o bana vuramadan kaçtım.

BÖLÜM YEDİ

RILEY

Derslerle birlikte ilk maçımız için geri sayım da başlamıştı.

Sonbahar kampının zor olduğunu düşünüyordum: uzun idmanlar, aralıksız toplantılar, güç antrenmanları ve aradaki kondisyon çalışmaları. Ancak antrenmanlar, toplantılar ve idmanları şimdi bir de dersler, ödevler ve sınavlarla dengelememiz gerekiyordu.

Derslerin ilk günü, iyi olacağımı düşünmüştüm.

Saat altıda uyanmış, güç ve kondisyon idmanım için ağırlık odasına gitmiştim. Sonra duş alıp sezonun ilk toplantısında takımla birlikte antrenman programını gözden geçirmiştim.

Biri dokuzda diğeri öğlen saatlerinde iki dersim olduğu için bugün okul açısından "hafif" bir gündü. Arada öğle yemeği yemiş, cumartesi günü karşılaşacağımız rakiplerin maçlarını izlemek için diğer vurucularla buluşmuş ve üç saatlik bir antrenmana çıkmıştım.

Antrenman bittiğinde basınla konuşup duş aldik ve ödev için akademik destek merkezine gitmeden önce takım olarak akşam yemeği yedik. Neyse ki ders tanıtımı haftasındaydık, bu da çoğumuzun henüz yapacak pek bir şeyi olmadığı anlamına geliyordu.

Yurda döndüğümde saat dokuz buçuktu ve dişlerimi fırçalayıp başımı yastığa koyar koymaz yorgunluk beni ele geçirmişti.

Evet, yorgundum ama başarmıştım.

Ertesi sabah alarmım altıda çaldığında ve programda fazladan bir dersle hepsini tekrar yapmam gerektiğini fark ettiğimde, işte o zaman gerçekten neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştım.

Hafta ilerledikçe, her gece bayılmadan önce gözlerimi yüzümü yıkayacak kadar açık tutabildiğim için şanslıydım. Vücudum antrenman ve çalışmalardan, beynim derslerden ve ev ödevlerinden ağrıyordu. *Ruhum* ise kendime ayıracak tek bir anım bile yokmuş gibi hissettiğim için sancıyordu.

Odamı dekore etmeyi çok istiyordum, kamp boyunca buna vakit bulamamıştım ama şimdi bahara kadar bu sıkıcı beyaz duvarlara maruz kalıp kalmayacağını merak ediyordum.

Öte yandan Zeke'in ise dört *Red Bull* kutusundan daha fazla enerjisi varmış görünüyordu.

Bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacaktım. Onun programı da en az benimki kadar yorucuydu ama bir şekilde etütten sonra odasına bir kız atma ya da takımdan birkaç çocukla birlikte üniversite barlarına gitme isteğini içinde buluyordu. Doğruca eve gelip benim gibi sızdığı bazı geceler vardı ancak diğer günlerde saat gece yarısını geçene kadar dışarıda oluyordu.

Yine de her gün sabah saat altıda alarm çaldığında ayaktaydı.

Sanırım beni en çok rahatsız eden şey de buydu. Dışarı çıkıp eğlenebiliyor ve yine de bir şekilde uyanıp olağanüstü performans sergileyebiliyordu. Antrenmanları hiç savsaklamıyor, yorulmanın yakınından geçermiş gibi görünmüyordu. Bu tür bir dayanıklılık benim mantığımın çok ötesindeydi.

Programını bu kadar iyi bildiğimi *bilmesine* izin vereceğimden değildi. Oda arkadaşlarının olması gerektiği kadar arkadaş canlısıydık ama hangi yiyeceklerin onun hangilerinin benim olduğunu tartışmak ya da birimizin müziği kısmasını veya lanet kapısını kapatmasını istemek dışında neredeyse hiç konuşmuyorduk. En sevdiği eğlence beni sinirlendirmeye çalışmak

gibi görünüyordu ama bunu antrenmanlara saklıyordu ve ben de oradayken onu çoğunlukla görmezden gelebiliyordum.

İtiraf etmeliydim ki, ona sinir olduğum zamanlarda bile rahat ettiğim bir rutin oturtmuştuk. O benim yoluma çıkmıyordu, ben de onunkine yaklaşmıyordum ve tek istediğim de buydu.

Maçtan önceki cuma gecesi koç bizi erkenden gönderdi. Dinlenmemizi, biraz stres atmamızı ve iyi bir uyku çekmemizi söyledi. Ertesi sabah kahvaltı ve maç öncesi takım toplantıları için saat dokuzda stadyumda olmamız gerekiyordu, bu da sekize kadar uyanmama gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Uzun uzun uyuma düşüncesiyle neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

Yurda döndüğümde, tıpkı lisedeki bir maçtan önceki gece olduğu gibi, o maç öncesi gerginliğinin içimde yükseldiğini hissettim. NBU'ya geldiğimden beri ev hasreti çekmeye en yakın hissettiğim an şu andı çünkü çoğunlukla evimi özleyecek *zaman* bile bulamıyordum.

Bu yüzden Kid Cudi'nin son albümünü açtım, yatağımın altına sakladığım sanat eseri dolu kutularımı nihayet çıkardım ve rahatlamak için odamı dekore etmeye karar verdim.

İlk kutunun kapağını açtığım anda kalbim rahatlamayla iç geçirmiş gibiydi.

Parlak bir mozaik tablo bana bakıyordu; annemin geçen Noel'de benim için çerçevelettiği, Bostonlu yerel bir ressama ait bir tabloydu bu. Kutusundan çıkardım, camıyla çerçevesini silerek tozunu aldım ve havaya kaldırıp asmak için mükemmel yeri bulmaya çalışırken odanın ortasında döndüm.

Sanat kendimi bildim bileli benim tutkum olmuştu. Gavin büyürken sporu takıntı haline getirmişti; bense annemle babama beni şehirdeki her müzeye, hatta çoktan gittiklerimize bile götürmeleri için sürekli yalvarırdım. Elbette futbolu seviyordum ve Gavin Küçükler Ligi takımlarında oynarken onunla bir-

likte futbol sahasında takılmadan keyif alıyordum. Fakat benim için bir öğleden sonrayı müzede geçirmek gibisi yoktu.

Küçükken bu eminim ki heykellerden tutun da hayal gücümü harekete geçiren resimlere kadar sadece güzel şeylere bakmaktan aldığım keyiften ibaretti. Ama büyüdükçe, gerçekten takdir etmeyi öğrenmiştim. Bilgilendirme tabelasını okumadan bir eserin nereden geldiğini ayırt edebiliyor ve yeterince uzun süre bakarsam hangi zaman dilimine ait olduğunu anlayabiliyordum. Bir resmi modern, soyut ya da empresyonist, ekspresyonist yapan şeyleri zamanla anlamaya başlamıştım. Monet'yi, Picasso'yu ya da Van Gogh'u kolayca ayırt edebildiğimi fark ettim. Büyüdükçe, içimde odamı ve bütün evimizi bu estetiği göz önünde bulundurarak dekore etme dürtüsü doğdu. Sanat her günümün ilk ve en önemli düşüncesiydi.

Yatak başlığımın tepesindeki boşluk elimde tuttuğum tablo için mükemmeldi. Küçük karelerin bir araya gelip Charles Nehri'nde gezinen ördekler ve diğer kuşların daha büyük bir görüntüsünü oluşturduğu bir mozaik... Dişlerimin arasında çivi, kolumun altında çekiç yatağa tırmandım, tablo yatak ucunda güvenli bir şekilde duruyordu. Çiviyi yerine çaktıktan sonra tabloyu astım ve düz olduğundan emin olmak için küçük bir düzelteç kullandım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Zeke'in sesi beni şaşırttı. Yerimden sıçradım, kendimi ve çerçeveyi sabitleştirmeden önce neredeyse tabloyu duvardan düşürüyordum.

Soluk soluğa kendime güldüm.

"Ben hallediyorum," dedim arkamı dönmeden. Topuklarımın üzerine çöküp başımı bir yana eğerek tabloyu inceledim.

"Emin misin? Senden daha yükseğe uzanabilirim, biliyorsun. Buralarda merdiven falan da yok."

Döndüğümde Zeke'i elinde, Tampa'daki müzeyi ziyaret ettiğimizde babama alması için yalvardığım Dali baskısıyla gör-

memle yüzüm kızardı. Rengim attı ve yataktan fırladığım gibi resmi elinden aldım.

"Eşyalarıma dokunma."

Tek kaşını kaldırırken ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırmayı da ihmal etmedi. "Sadece bakıyordum. Yatağının altındaki bir kutuda tuhaf tablolar saklaman benim suçum değil."

Gözlerimi kıstım. "Tuhaf değiller. Sürrealistler. İnsanı rahatsız etmeleri gerekiyor zaten."

Zeke'in bakışları elimdeki baskıya kaydı. Bedenin dolgun kıvrımlarını saran, neredeyse transparan beyaz bir elbiseye bürünmüş başsız kadını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun yanında, elinde uzun bir sopa tutan korkunç bir adam figürü duruyordu ve kadın da vücut parçaları dağılmış üçüncü bir siluete bağlanmış ipi tutuyordu. Çorak bir arazideydiler; içinde bulundukları yer ürkütücü kayalar, kum ve gri gökyüzünün birleştiği bir sahne gibiydi.

"Başarılı da olmuş."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. Belki haftanın yorgunluğu, belki maç öncesi gerginliği, belki de sanata yeniden dokunuyor olmamdan kaynaklanıyordu ama omuzlarım gevşedi ve tabloyu ona geri uzattım.

"İsmi *Büyüleyici Plaj ile Üç Lütuf.* İster inan ister inanma, bu aslında onun daha kontrollü ve dengeli eserlerinden biri." Beyaz duvarın masamın üzerinde boş kaldığı kısma doğru başımla işaret ettim. "Benim için oraya asabilir misin?"

"Vay canına, gerçekten yardım etmeme izin verecek misin?"

"Beni pişman etme," dedim çekici göğsüne doğru iterek.

Zeke çerçeveyi asarken sessizdi. Her adımında onu izliyor, mükemmel olması için benim gösterdiğim özeni gösterdiğinden emin oluyordum. Yabancı bir şey göğsümü çekiştiriyordu, sanki kaburgalarıma bir ip dolanmıştı da çekişini yeniden hissedene kadar tamamen unutmuştum.

Birden Zeke'in çocukluğu gözümün önüne geldi: geniş ve parlak gülümsemesi, kahkahası. Bir anlığına kaygısız olmanın ve kardeşinin en iyi arkadaşına âşık olan küçük bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Ama bu duygu geldiği gibi hızla kayboldu.

Zeke'in çerçeveyi olması gerektiği gibi ortaladığından emin olduktan sonra yatağımın altını karıştırarak kalın bir battaniyeyle örtülü en büyük parçayı çıkardım. Tabloyu açtığımda mutlulukla iç geçirdim.

Bir sokak sanatçısına aitti fakat tuval üzerine yapılmıştı, parlak neon renkler beyaz zemin üzerinde dans ediyordu. Yakından bakıldığında göze sadece boya sıçramaları gibi gelse de uzaklaşıldığında bir dizi esrarengiz detay görmek mümkündü. Dolgun dudakları gülden, saçları ağaç dallarından, boynu ise bir şelalenin gürleyen sularından yapılmış baştan çıkarıcı bir kadın tablonun ana nesnesiydi. Yeryüzü onun etrafına yayılmıştı ve üzerinde sonsuzluğa kadar uzanan yıldızlı bir gece vardı.

"Çok güzel," diye yorumda bulundu Zeke.

"Dorchester'da evsiz bir adam tarafından çizildi," dedim ellerimi kalçalarıma yaslayıp odaya bakarak. "John Blackman."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Elbette.

"Evsiz bir adama adını soran çok fazla insan yoktur," diye belirtti.

"O bir sanatçı."

Gözlerim Zeke'inkilerle kısa bir süreliğine buluştu ama orada bulduğum şey açıklayamadığım nedenlerden dolayı beni rahatsız etmişti. Bu yüzden boğazımı temizledim ve dolabımın yanındaki, odamdaki tek pencerenin karşısındaki boş duvarı işaret ettim.

"Şuraya. Böylece üzerine ışık vurabilir."

Ben kutuların geri kalanını karıştırırken Zeke çerçeveyi alıp işe koyuldu.

"Bu şeylere ne kadar meraklı olduğunu unutmuşum. Sanatçı mı olmak istiyorsun?"

"Tanrım, hayır," diye cevap verdim hemen. "Yani, *keşke* resim yapma ya da en azından bir şeyler karalama yeteneğim olsaydı. Ama küçükken denedim ve açıkçası en fazla çöp adam çizebiliyorum."

Gülümseyerek en sevdiğim dokulu toprak vazomu çıkarıp uzun şifoniyerimin üstüne koydum. Sonra içini kuru çiçekler ve bitkilerle doldurdum.

"Ama geleceğimin orada olduğunu düşünüyorum," diye belirttim. "Sanat küratörlüğünde."

Zeke bir kaşını kaldırdı, dikkatini büyük tuvali asmaya çevirmeden önce sadece bir anhğına bana baktı. "Bu da demek oluyor ki..."

"Bu, en çılgın hayallerimde bir müzede çalışacağım, yeni eserler satın alıp kataloglanmasından sorumlu olacağım ve sergiler düzenleyeceğim anlamına geliyor."

Zeke'in ifadesi değişti fakat bir şey söylemedi.

"Ne var?"

"Yok bir şey."

Bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getirdim. "Söyle bakalım."

Onuz silkerek tabloyu düz astığından emin olmak için geri çekildi. Garantiye almak için ona düzelteci uzattım.

"Yok bir şey. Sadece... futbolda bir geleceğin olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bu soru beklediğimden daha sert bir şekilde yüzüme çarptı. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışırken boğazım sıkıştı.

"*Ha ha*," dedim, tabloyu sol tarafa doğru biraz aşağı eğmesini söylemeden önce dilimi çıkardım.

Zeke bana döndü, koyu renk gözleri benimkileri buldu. Kaşları çatılırken çenesini sıkıyordu. İçeri girdiğinde onu incelemek için hiç zaman ayırmamıştım ama şimdi tıpkı benim gibi onun da üzerinde bütün haftanın yorgunluğunu taşıdığını

görüyordum. Yine de kasları sanki spor salonuna yeni gitmiş gibi şişmişti ve omuzları rahattı. Sanki sabah maçımızın olması onu biraz bile germiyormuş gibi görünüyordu.

"Ben ciddiyim," dedi.

"O zaman düşündüğümden daha da aptalmışsın."

"Şu anda NFL'de hiç kadın yok diye hiç olamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bunun pek olası olmadığını düşünüyorum ve şahsen benim istediğim bir şey de değil."

Son kısım ağzımın tadını kaçırmıştı, yatağımın başucundaki su şişesine uzanıp bir yudum aldım.

"Bu kadar iyi olmana rağmen mi?"

"Sadece okulun takımına seçildim," dedim. "Pro Bowl* takımına falan değil. Henüz bir üniversite maçında bile oynamadım."

"Bir D-1 üniversitesinden burs kazandın. Bunun *başlı başına* ne kadar etkileyici olduğunu anlamıyor musun?"

Kalbimin bu sözlerle kabarmasından nefret ettim, gurura benzer bir şey dışarı çıkmak için bana yalvarıyordu ancak umut da henüz arkasından taşma fırsatını kolluyordu.

Ama ikisini de bastırdım, bu hayali yolda fazla ilerlersem beni tek bekleyen şeyin hayal kırıklığı olacağını iyi biliyordum.

Omuz silktim, tırnaklarımdaki ojeyi soyarken muhtemelen yarınki maç için hepsini silmem gerektiğini düşündüm. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

Bu cümle ikimizi de gerçekliğe döndürdü ve odaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Bence bundan daha fazlası var," dedi usulca.

Yüzüm ısındı.

Sonra içime birdenbire hızlı ve her yanımı kuşatan bir gerginlik akın etti.

Ne cüretle benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi davra-

* Ulusal Futbol Ligi tarafından düzenlenen ve ligin yıldız oyuncularının yer aldığı yıllık bir etkinliktir. (ç.n.)

nıyordu? Sanki ikimiz de neden futbol oynadığımı tam olarak bilmiyormuşuz gibi.

Sanki sebep doğrudan *ona* bağlı değilmiş gibi.

"Eh, hayır, yok," diyerek kutulara geri döndüm. "Gerisini ben hallederim. Sen gidip video oyunu oynayabilir ya da bir amigo kızla yatabilirsin ya da odama dalmadan önce her ne yapmayı planlıyorsan işte."

"Aslında ders çalışacaktım. Bu ekonomi dersi gerçekten-"

Göğsümden istemsizce yükselen kahkahanın ağzımdan kaçıvermesini istememiştim ama kendime engel olamadım ve Zeke'in lafını yarıda kestim. Ona kaşlarımı kaldırıp eğlenerek baktığımda ifadesinin bir taş kadar sertleştiğini gördüm.

"Özür dilerim," dedim. Başımı iki yana sallayıp kutudan küçük bir suluboya resim çıkarırken hâlâ biraz gülüyordum. Şaka yapıyorsun sanmıştım."

Odamın köşesinde hiç hareketsiz duruyordu, ona tekrar bakığımda çenesinin kasıldığını gördüm. Gözlerindeki bir şey benim bakışlarımı yumuşattı ve o an gerçekten özür dilemek için ağzımı açtım ama ben fırsat bulamadan o çoktan gitmişti.

Kapısını o kadar sert çarpmıştı ki bütün yurdu sallamıştı. Sesle irkildim, damarlarımdaki kan buz keserken gözlerimi kırpıştırdım.

Ama bir an sonra silkelenip bir sonraki parçayı nereye koyacağımı düşünerek odamı gözden geçirdim.

Duygularını incitip incitmediğim umurumda değildi.

O beni ve bütün ailemi bundan çok daha fazla incitmişti.

Zeke

Odama çekildiğimde kapıyı arkamdan çarpmamak için kendimi zor tuttum, verdiğim hararetli her nefes göğsümü yakıyordu. Sandalyemi çekip kendimi üzerine bıraktım ve ders kitabımın kapağını büyük bir güçle yırtarcasına açtım. Kulak

üstü kulaklıklarımı takıp zihnimi melodiler ya da şarkı sözleriyle rahatsız etmeden uyaracak atmosferik bir çalma listesine tıkladım.

Uzun bir süre, pazartesi günkü dersten önce okumamız gereken dördüncü bölümü açtığım kitaba öylece baktım. Sadece birkaç bölümdü. Tek yapmam gereken, okuduğumuzdan emin olmak için pazartesi sabahı bizi bekleyen küçük testi geçecek kadar anlamaktı.

Tabii, keşke bu kadar basit olsaydı.

Sınıfımdaki neredeyse diğer tüm öğrenciler için aslında *bu kadar* basit olduğunu sanıyordum. Muhtemelen pazar gecesine bırakıp bölümleri hiçbir şey değillermiş gibi okuyacak, her kelimeyi özümseyecek ve testi geçeceklerinden emin bir şekilde pazartesi sabahına uyanacaklardı.

Öte yandan benim birkaç kez okumam ve not tutmam gerekiyordu, o zaman bile C alsam şanslıydım.

Açık kitaba bakarken Riley'nin kahkahası aklımdan çıkmıyordu. Okuldan nefret ettiğimi, tembel veya beceriksiz olduğumu ya da belki üçünün bir kombinasyonu olduğumu düşünmüştü hep. Ne kadar zorlandığımı bilmiyordu. Pek kimse bilmezdi zaten. Durumumu ailem, Gavin ve sınavlarda bana daha fazla zaman tanımak için bilmek *zorunda* olan öğretmenlerim dışında sır gibi saklıyordum.

Saate bir göz attığımda, istersem takımın çalışma salonuna gidebileceğimi, belki de öğretmenlerimizden birinin yardımını alabileceğimi düşündüm. Ancak sabah maçımız vardı ve ben yalnızca koca bir gün boyunca bütün enerjimi futbola odaklayabileceğim ve iyi iş çıkaracağım kadarını halletmek istiyordum.

Bir nefes vererek biraz daha dik oturdum, ardından defterimin kenarını ilk cümlenin tam altına hizaladım. Sadece bir sonraki satırı okumaya hazır olduğumda aşağı indirdim, böylece dikkatim dağılmayacaktı.

Yavaşça ilk sayfayı okudum, harfleri sıradan okumadığım için bir kelime anlamsız geldiğinde ara sıra duraklamak zorunda kalıyordum. Bu her olduğunda, cümlenin bağlamını tamamen kaybettiğim için de yeniden okumam gerekiyordu. Fakat buna alışmıştım. Benim için durum hep böyleydi. Okuma ve anlama zaman ile uğraş gerektiriyordu.

Bu hiçbir zaman bana kolay gelen bir şey olmayacaktı, hiçbir zaman mükemmel olduğum bir şey olmayacaktı. Ve bu sorun değildi.

Çünkü futbol vardı.

İlk sayfadan sonra bir mola vererek arkama yaslandım ve enerji içeceğimi yudumladım. Dikkatli olmalıydım. Odaklanmak için enerjiye ihtiyacım vardı ama *çok* fazlasını da istemiyordum, yoksa uyuyamazdım. İlk maçımızdan önce uyku en çok ihtiyacım olan şeydi.

Kulaklığımda çalan atmosferik şarkının derin uğultusu beni sessiz bir odaklanmaya itti. Aklım disleksi olduğumu öğrendiğim güne gitti.

Elimdeki teste, bana hiçbir anlam ifade etmeyen harflerle kelimelere bakarken gözyaşlarım yüzüme akıyordu. Annem ve babam iki yanımda oturuyordu, elleri omuzlarımdaydı ve söylediklerine cevap vermemi beklerken birbirlerine attıkları endişeli bakışları fark etmediğimi düşünüyorlardı.

"Yani ben aptalım."

Babam önümde diz çökerken annem hemen, "Hayır," dedi.

Babam elimdeki kâğıdı alıp bir kenara koydu. "Sen aptal değilsin," dedi gözlerini benimkilere kilitleyerek. "Sen özelsin."

Nedense bu kelime daha çok canımı yakmıştı.

"Bunun tek anlamı, diğer çocuklardan biraz daha farklı öğreniyor olman," diye ekledi.

"Sana yardım edeceğiz," diye söze girdi annem. "Ve artık sınavlarında fazladan zaman alacaksın. Böylece test edildiğin şeyi okuyup anlamaya daha fazla zaman ayırabileceksin."

Bir gecede her şey değişmiş gibiydi. Hiçbir derdi olmayan bir ilkokul öğrencisiyken, bir ortaokul öğrencisi olarak aniden çok farklı bir gerçekliğe uyanmıştım. Çocuklar ortaokulda beşinci sınıfta olduğu gibi gülüp oynamıyorlardı. Her şey daha ciddiydi ve ilk gün okula adımınızı attığınız anda yargılanıyordunuz. Ne giydiğiniz, kiminle takıldığınız, hangi hobilerden keyif aldığınız birdenbire sizi tanımlar hale geliyor ve etiketlenmek isteseniz de istemeseniz de sizi hiyerarşide bir yere yerleştiriyordu.

Tanrıya şükür ki Gavin vardı.

Babam disleksik olmanın iyi bir şey olduğuna ikna olmadığımı fark etmiş olmalıydı ki ayağa kalktı ve bana da aynısını yapmamı söyledi.

"Hadi," dedi başıyla arka kapıyı işaret ederek.

Onu takip etmekten başka çarem yoktu, peşinden dışarı çıkarken ayaklarımı yere sürerek ilerliyordum. Yüzüme gelen futbol topunu yakalamak için gerçekliğe tam zamanında geri döndüm.

"İyi yakaladın," dedi ve sonra topu geri atmam için ellerini kaldırdı. "Uzağa git bakalım."

Bunun dikkatimi dağıtmak adına bir yol olduğunu anlamıştım. Buna rağmen, çocukken bindiğim salıncakların yanından koşarak geçtim ve tam zamanında dönüp babamın attığı topu yakaladım.

Topu göğsümde tuttuğum an kendimi gülümsemekten alamadım.

"Tekrar!" diye bağırdı babam. Annem topu babama fırlatmak için ellerimden aldı. Babam da sahte maçımızda bana sanki bir dış açık oyuncusuymuşum gibi komutlar veriyordu.

Geçen yıl takımımda sık sık oynadığım bir rota belirlemişti. Topu yakalayıp sahanın diğer ucuna koşmaya başlamadan önce bir liberodan kaçıyormuşum gibi sıçradım. Annemle ba-

bam tezahürat yaparken ben de aynısını bir kez daha yapmak için geri koştum.

Tekrar ve tekrar, annem ya da babam oyunu değiştiren bir komut verdi ve ben de uyguladım. Ne olduğunu bile anlamadan hem nefes nefese hem de ter içinde kalmıştım, sadece futbolun bana sağladığı adrenalinle uçmuş haldeydim.

O test aklımdaki son şeydi.

Yaklaşık bir saat sonra annem bana bir şişe su getirdi ve ben suyu içerken babam elini omzuma koyup gözlerini gözlerime dikti.

"Sen aptal değilsin, oğlum," dedi. "Olağanüstüsün."

Bakışlarımı yere çevirdim.

"Herhangi bir çocuğun senin gibi koşabileceğini mi sanıyorsun? Bu kadar hızlı, bu kadar çevik, bu kadar patlamaya hazır olabileceğini? Her çocuğun bu yetenekle mi doğduğunu düşünüyorsun? Hiçbir pas kaçırmadan, hatta bocalamadan her topu yakalayabilirler mi?" Başını iki yana sallayarak parmağını sertçe göğsüme yasladı. "Sen özelsin."

Yine o kelimeydi. Ama bu sefer...

Farklı hissettirmişti.

"Ne yapacağını biliyor musun, Zeke? Diğer insanların sadece hayalini kurduğu yerlere geleceksin. Lisede futbol oynayacaksın. D-1 üniversitelerinden birinden burs alacaksın. Ve bir gün, NFL seçmelerinin ilk turunda seçileceksin. Bir günde bir kitap okuyamaman ya da tarih dersinden A alamaman kimin umurunda?" Annem kıkırdarken babam elini geçiştirircesine salladı. "Bunların hiçbiri önemli değil. Senin için değil. Bizim için de. Futbol, oğlum," dedi tekrar, elini göğsüme sertçe vurarak. "Bu senin geleceğin."

İşte o an ailemin hayallerime olan inancının başladığı andı. Sırf eğlencesine futbol oynayan çocuklarını desteklemelerinden, beni bir gün olacağımdan emin oldukları bir NFL oyuncusu gibi çalıştırmaya geçmişlerdi.

Bu, sevginin en saf haliydi.

Ancak bu sevgi katmanının hemen altında daha kalın, daha ağır bir baskı katmanı vardı.

Babam beni yaz dönemi için okula bıraktığında, *"Oynamaya seçilmek için ne yapman gerekiyorsa onu yap,"* demişti. Çünkü o da en az benim kadar iyi biliyordu ki, burada beni bekleyen bir diploma yoktu. Geleceğimde o sahada performans göstermekten başka bir şey yapmamı gerektirecek bir kariyer yoktu.

Ya futbolcu olacaktım ya da bir başarısızlık.

Bu yüzden derin bir nefes alıp sadece ilk bölümü bitirecek kadar okumaya devam ettim, hemen sonra iyi bir uyku çekmek için yatağıma girdim.

Çünkü yarın benim için en önemli bölümdü. Futbol kariyerimdeki bir sonraki bölüm.

Odaklanmam gereken yer orasıydı.

BÖLÜM SEKİZ

ZEKE

İlk maçımızın sabahında bu sanki son maçımmış gibi uyandım.

Riley daha uyanmadan kalkıp duşumu almıştım ve onunla karşılaşmadan önce çantamı hazırlayıp stadyuma doğru yola koyulduğum için mutluydum. Bu kadar erken çıkmam gerekmiyordu ama onu maçtan önce görmek istemiyordum.

Söylediklerinden sonra olmazdı.

Sözleri beni bu kadar sinirlendirmemeliydi ama bilse de bilmese de damarıma basmıştı. Ders ve antrenmanlarla geçen yorucu bir haftadan sonra zaten aklım başımda değildi; dün gece ders çalışmayı *düşünmem* bile bir mucizeydi.

Bana güldüğünde, sadece kendimi kandırmaya çalıştığıma karar vermiştim.

Ben yıldız öğrenci değildim. Yıldız sporcuydum.

Ve bugün kendime bunun neden yeterli olduğunu hatırlatacaktım.

NFL'e girmek için 4.0 not ortalamasına *ihtiyacım* yoktu. Hatta diplomaya bile ihtiyacım yoktu. Sadece çok iyi futbol oynamam ve sağlığımı korumam gerekiyordu ki bunların ikisi de çoğunlukla benim kontrolümdeydi.

Riley'nin ve aptal olduğumu düşünen herkesin canı cehennemeydi.

Hepsine gösterecektim.

Maç günü kıyafetlerimle -haki pantolonum, şık ayakkabıla-

rım ve göğüs kısmında maskotumuzla NBU ambleminin altın rengi iplikle işlendiği kiremit kırmızısı takım giysimizle- stadyuma geldiğimde koçlardan ve personelden birkaçı çoktan oradaydı. İçeri girip dolabıma doğru yürürken kaşlarının kalktığını fark ettim ve bugün oyuncuların hem sahadaki hem de saha dışındaki her davranışını sessizce not ettiklerini anladım.

Erken kalkan diğer birkaç oyuncuyla birlikte doyurucu bir kahvaltı yaptım, ardından maç için hazırlanmak üzere antrenman odasına yöneldim.

Ben çıktığım sırada Riley içeri giriyordu.

Ne haki pantolonun birine bu kadar yakışmaya hakkı vardı, ne de o minik polo tişörtün onun zayıf bedenini bu şekilde sarmaya. Saçları açıktı ve duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Yüzü tertemiz ve canlıydı. Çantasını dolabındaki kancaya astı, hemen sonra gözleri benimkilere çevrildi.

Burnumu çektim, yanından geçip kendi dolabıma doğru yürüdüm ve kulaklığımı aldım. Kulaklarıma takıp oyun öncesi çalma listemi açarak toplantımızdan önce esnemek için sahaya çıktım.

Dikkatimin dağılmasını istemediğimden dolayı telefonumu rahatsız etme moduna almıştım. Maç öncesi programlarında yaptıkları tahminleri görmek ya da her takımın güçlü ve zayıf yönlerini ayrıntılı bir şekilde anlattıklarını dinlemek istemiyordum. Koç Sanders toplantımız için bizi gözlem odasına topladığında onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

"Bugün her kafadan ayrı bir ses çıkacak," dedi elleri kalçalarında. "Seyirciler, karşı takım, muhabirler. Sesleri duymamanın bir yolunu bulmalısınız. İşte bu. Uğruna çalıştığımız şey bu. Kadromuzda çok sayıda yeni kan var ve çoğu kişi bunu bir zayıflık olarak görse de ben son bir aydır aranızdaki kimyaya şahit oldum."

Ön sıradaki masalara doğru yürüdü ve parmağını Leo Hernandez'in oturduğu sıraya bastırdı.

Hernandez de birinci sınıf öğrencisiydi. Antrenmanlarda gördüğüm kadarıyla bomba gibi bir koşucuydu. En çok talep gören koşuculardan biriydi ve imza gününde kararını verdiğinde bütün ülkeyle beraber ben de nefesimi tutmuştum. NBU'nun ona ihtiyacı vardı ama güneye, babasının mezun olduğu okula gideceğine dair söylentiler de duymuştum.

South Alabama Üniversitesi'ne gitmiş *olsaydı* kimse onu suçlayamazdı.

Kuşkusuz ligin en iyi takımıydılar, defalarca ulusal şampiyonaya gitmiş ve *kazanmışlardı*.

Ama nedense Leo Hernandez New England'a gelmeyi tercih etmişti.

Tanrıya şükür.

Koç, "Zihninizi iyi bir performans gösteremeyecek kadar genç bir takım olduğunuzu söyleyen tüm o seslere kapatın," dedi Leo'nun masasına vurarak. "Size buraya ait olmadığınızı söyleyen *kendi* sesinize de kapatın."

O sırada gözleri Riley'ye kayınca onun sertçe yutkunduğunu fark ettim.

"Bugün sezonun başlangıcı. Bugün her şeyi sahada bırakacağız. Bugün," dedi gözleriyle takımı tarayarak. "Biz kazanacağız."

Bu sözler bir kükremeyle karşılandı. Clay Johnson oturduğu yerden fırladı ve tezahürata başlamadan önce devasa göğsünü dövdü.

Kimin evi?

Bizim evimiz!

Kimin evi?

Bizim evimiz!

Patlayan enerjimiz odada dalgalandı. Koç da ellerini çırparak hepimizi soyunma odasına yönlendirdi.

Üstümüzü değiştirme, sahaya çıkma ve ısınma vakti gelmişti.

Sonra da oyun zamanıydı.

Riley

İlk başta uzaktan gelen bir uğultuydu.

Biz ısınırken gitgide yükseldiğini duydum, Koç Aarons oyun öncesi tekmeleri ve esneme hareketleri sırasında bana rehberlik ederken iyice kabardığını hissediyordum. Son hazırlıkları tamamlamak, gözlerin altına siyah boya sürmek ve kulaklıklarımızı takıp meditasyon yapmak için hepimiz soyunma odasına koşarken biraz azalsa da hâlâ oradaydı, yüzeyin altında saatli bir bomba gibi vızıldıyordu.

Fakat kasklarımızı takıp da tünel boyunca yürürken patlayıverdi.

Tribünler henüz dolmamıştı bile ama biz sahaya koşarken kapalı gişe bir Drake konserinin coşkusuyla tezahürat ediliyordu. Bazı oyuncular zıplayıp kollarını sallayarak kalabalığı iyice coşturmaya çalışırken, diğerleriyse amigo kızları ve tribünlerdeki taraftarları görmezden gelerek kollarını yanlarında hiç kıpırdatmadan tek bir noktaya odaklanmışlardı.

Ben ikinci gruptaydım. Var olabileceğini hiç bilmediğim bir stres, patlamaya hazır bir kimya deneyi gibi göğsümde fokurduyordu.

Sabah bir bulanıklık içinde geçip gitmişti ve şimdi sahada olduğum için beynim savunma moduna geçmiş, bütün gürültüyle kargaşayı dışarıda bırakıyordu. Sanki tek odağını hâlâ nefes alabildiğimden emin olmaya indirgemişti.

Gözlerim karardı.

Kaptanımız olarak seçilen Holden ve diğer takımın kaptanı yazı tura için orta sahaya doğru koşarken vücudum otomatik pilottaydı, nasıl hareket ettiğimi tarif etmenin tek yolu buydu.

Yazı turayı kazanmışlardı ancak haklarını ikinci yarıya saklamayı seçtiler. İdrak ettiğim bir sonraki şey, Vikinglerin vurucusunun kaskını takıp başlama vuruşu için sahaya koştuğuydu.

Bu yakında ben olacağım, diye fark ettim uzaktan izlerken.

Eninde sonunda, ekstra bir puan ya da alan golü için o sahada olacağım.

Göğsümdeki kabarcıklar yeniden fokurdadı ve kaburgalarıma batan sert ve sıcak bir nefes çektim. Gözlerim kükreyen kalabalığı tararken panik tüm motor kontrolümü ele geçirmekle tehdit ediyor, okulumuzun renkleri rakibimizinkilerle karışarak bir kaleydoskop yaratıyordu. Gavin'i aradım ve bu çılgınlık içinde onu bulmanın imkânsız olduğunu çok geç fark ettim.

Ama sonra Zeke'i buldum.

Beşinci saha çizgisinde yerini almış bekliyordu; boynunu çıtlatırken ileri geri zıplıyordu. Duraksadı, havaya atladı ve onu kaç kez izlersem izleyeyim beni her seferinde hayrete düşüren bir ustalıkla dizlerini göğsüne doğru çekti. Patlamaya ne kadar hazır olduğunun bir kanıtı olan bu sıçrayışıyla bir buçuk metrelik bir kutunun üzerine rahatlıkla zıplayabilirdi.

Pazıları bembeyaz formasının tenini açık bırakan kısmından görünüyor ve esmer teniyle tezat oluşturuyordu. Aynı renkteki pantolonu onu bir eldiven gibi sarıyordu, hatta poposunu ne kadar iyi kavradığını fark etmemek için itiraf etmek istediğimden daha fazla çaba sarf etmem gerekti. Üniversitemizin renkleri olan beyaz, kiremit kırmızısı ve altın rengi içinde çok iyi görünüyordu.

Gerçi o piç *ne* giyerse giysin iyi görünüyordu.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi Zeke'in bakışları benimkilere kaydı.

Sadece bir anlıktı ama ona baktığımı fark etti ve bacaklarını açıp ellerini iki yanına koyarak koşma pozisyonunu aldığında bana göz kırptı.

Yanaklarım alev aldı.

Topa vuruldu.

Böylece oyun başlamış oldu.

Zeke

Dördüncü çeyreğin bitimine üç dakika kala Riley kaskını taktı, ardından yirmi iki yardlık bir gol için sahaya koştu.

Eğer başarırsa, on sayı öne geçecek ve galibiyetimizi garantileyecektik.

Eğer kaçırırsa, berabere kalmak ve maçı uzatmalara götürmek için Vikinglerin sadece bir gole ihtiyacı olacaktı.

Direklerin ortasına doğru koluyla bir çizgi çekerek vuruş için hiza aldı, ayakları Blake Russo'nun topu beklediği yere dönüktü, sonra geri çekildi ve bedenini koşacağı tarafa çevirdi. Bütün bu süre boyunca başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Şimdiye kadar nasıl da ekstra iki puan kazandırdığını ve başarıyla alan golü attığını düşünemedim. *Kendi* istatistiklerimi düşünemedim, gerçi hesap yapmama gerek kalmadan da ilk maçım için etkileyici olduklarını biliyordum. İkinci çeyrekte sadece tek turda yaklaşık altmış yard koşmuş ve hücumumuzun maçın ilk golünü atmasını sağlamıştım. Bir gece önce Riley'nin ders çalışmamın şakadan ibaret olduğu yorumuyla beni neden kızdırdığını bile hatırlayamadım.

Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Tek yapabildiğim parmaklarının kıpırdanışını, göğsünün kabarışını, gözlerinin Blake'in topu yakalayacak ellerine odaklanmasını izlemekti: üç... iki... bir ve *vuruş*.

Blake topu yakalayıp dikişli yüzünü kale direğine doğru çevirdi. Sağlam bir şekilde tam yerinde konumlandırdığı eliyle topu dik tutuyordu ve Riley geri çekilip müthiş bir vuruş yaptı.

Top tam orta sahaya doğru süzüldü, iki tarafın hakemleri de vuruşun geçerli olduğunu belirtmek için kollarını havaya kaldırdı, ardından hepimiz kenar çizgisinde bir yanardağ gibi patladık.

Riley sakin ve soğukkanlı bir şekilde koşarak geri döndü ama yüzündeki sırıtışı görebiliyordum. Tekrar bize katıldığında

kaskına ve omuzlarına sertçe vurularak karşılandı. Kaskını çıkardığında nemli saçları omuzlarına bir şelale misali döküldü. Üzerindeki koruyuculara ve kızarmış yanaklarına rağmen çok seksiydi. Belki de bunun farkında olmaması hem benim hem de sahadaki her erkek için bu gerçeği daha da netleştiriyordu.

Ve tıpkı benim gibi gözlerini ondan ayırmayan bir sürü erkek vardı.

Bir bardak su içmesini ve saçlarını aceleyle gevşek bir atkuyruğu yapmasını izledim, hemen sonra bakışlarımı nihayet ondan ayırıp Vikinglerin karşılama yaptığı sahaya döndüm.

Bizimkiler vuruş karşılayıcılarım onların yirmi yard çizgisinde durdurduklarında hemen tezahürat ettim.

Etkileyici bir hücum gerçekleştirdiler. Mola haklarını çoktan kullanmış olmalarına ve süreyi durdurmak için saha dışına çıkamamalarına rağmen tekrar sayı almayı başardılar. Ancak topu geri almak için yeterli zamanları yoktu. Diz çöktük, son yirmi iki saniyenin bitmesini bekledik ve işte hepsi bu kadardı.

Biz kazanmıştık.

Takımın geri kalanıyla birlikte koşarak sahaya çıktım, muhabirler yüzüme mikrofon ve kameralarını uzatırken rakip oyuncuların ellerini sıktım. Bunun için eğitilmiştik ama yine de kaosun büyüklüğü kalbimin maçta olduğundan daha fazla çarpmasına neden oluyordu.

"Eğitiminizi hatırlayın!" Giana kalabalığın arasından koşarken her birimize bağırıyor, kıvırcık saçları zıplıyordu.

Birkaç muhabirle konuşmak için durdum. Bir yandan da tıpkı benim gibi etrafı sarılan Riley'ye göz kulak oluyordum. O hepimizden minikti ve etrafındaki boşluk dolup hava ağırlaştıkça gözlerinde büyüyen paniği görebiliyordum.

Birkaç soru daha cevapladıktan sonra kalabalığın arasına daldım, Holden'a sarılıp birkaç defans oyuncusuyla beşlik çakacak kadar durdum. Ardından Riley'yi omuzlarıma attım.

"Ne!"

Riley cıyakladı, elleri şaşkınlıkla havaya fırladı ve dengesini bulmak için başımı sıkıca kavradı. Bana vurmasını, onu yere bırakmamı söylemesini bekliyordum fakat şaşırtıcı bir şekilde, isyan etmeye başlamadan önce onu tünele kadar taşımama izin verdi.

Riley'yi indirirken içinde bulunduğumuz andan sonuna kadar faydalandım. Onu yere yavaşça bıraktım ve vücudu benimkinin üzerinden aşağı doğru kayarken kalçalarını sıkıca kavradım. Onu tutarken bedeni sıcacıktı ve titriyordu, elleri omuzlarımı sıkıca tutuyordu. Nazikçe yere bıraktığım an gözleri benimkilere kaydı.

İkimizin de nefesleri sığdı ama bunun oyundan mı, medya çılgınlığından mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Riley'nin elleri hâlâ formamı kavrıyordu, dudaklarından küçük nefesler çıkarken gözleri çenemde bir yere sabitlenmişti.

Sonra beni sertçe geri itti.

"O da neydi öyle?"

"Medya sirkinden bedava kaçış," dedim hafifçe burnuna vurarak. "Bir şey değil."

Bana doğru hamle yaptı ama onu savuşturdum ve Riley peşimden gelirken soyunma odasına doğru koşmaya başladım.

"Bu çok..."

"Bunaltıcı mıydı?" diye sordum.

"Evet," diye onayladı ama sonra dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve inanılmaz."

Etrafımıza daha fazla oyuncu toplanıp bizi ayırmadan önce ancak gülümseyecek zamanım oldu. Ardından hepimiz soyunma odasına girip korumalarımızla formalarımızı çıkardık. Hernandez, *bluetooth* hoparlörüne varır varınaz müzik çalmaya başladı. Robbins çoktan canlı yayına geçmişti, hücum hattının yarısı kamerada bir an bile olsa görünmek için etrafına toplanmıştı.

Kyle yanından geçerken kolunu Riley'nin boynuna doladı ve onu kameraya doğru döndürdü. Ve Kyle'ı bir gülümsemeyle itip dolabına yönelmeden önce *o* bile bir dakikalığına eşlik etmekten kendini alamadı.

Kaskını bırakmasını, korumalarını ve formasını çıkarmak için uğraşmasını, bu sırada da atletinin yarıya kadar sıyrılmasını izledim. Formasından kurtulur kurtulmaz karnını örtmek için atletini tekrar aşağı çekti ve sonra sersemlemiş bir şekilde orada durdu. Az önce yaşananlara inanamıyormuş gibi başını iki yana sallarken dudakları yukarı kıvrıldı.

Ama ben?

Ben biraz bile şaşırmamıştım.

Başardın, Güçlü Fare.

BÖLÜM DOKUZ

RILEY

"Her oynadığında yeni bir rekor mu kıracaksın?" Gavin eylül sonlarında bir akşam dizüstü bilgisayarımın ekranından muzipçe sırıtarak bana takılıyordu. "Önce yirmi iki yard. Sonra Rochester'a karşı yirmi dokuz. Ve şimdi de en büyük rakiplerimize karşı otuz bir mi?"

Okuduğu her istatistikle üzerimde artmaya başlayan baskıya rağmen gülümsedim, gözlerim masamdaki neon fosforlu kalemlere ve kartpostallara kaydı. "Çok da alışma. O son vuruş... Neredeyse ıskalayacaktım."

"Ama ıskalamadın."

"Evet ama-"

"*Iskalamadın*," diye tekrarladı ikizim. Konuşmasına devam etmeden önce bakışlarımı ekrandan onunkilerle buluşturmamı bekledi. "Kahrolası derecede iyi oynuyorsun, Riley ve bunu biliyorsun. Bununla gurur duymanda bir sorun yok."

İç çektim. "Neden bilmiyorum ama... çoğunlukla bundan korkuyorum."

"Bu normal."

"Normal gelmiyor. Zeke hiçbir şeyden korkuyormuş gibi görünmüyor mesela. Aslına bakarsan, diğer oyuncular da öyle."

"Zeke bir mutant. Belli etseler de etmeseler de diğerleri de senin kadar baskı hissediyor. Güven bana."

Başımla onayladım ama hareketimin zayıflığını hissedebi-

liyordum. Sezon bütün hızıyla devam ediyordu, üç galibiyet almışken ve bu hafta sonu kendi evimizde oynayacağımız ikinci maç da yaklaşırken, bir şekilde rekorumuzun -kendi rekorumun- rahatlığını yaşayacağım yerde aksine kendimi hasta hissediyordum. Henüz bir alan golü ya da ekstra sayı kaçırmamıştım.

Ancak bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimi biliyordum.

Ve beni yavaş yavaş kabullenmeye başlayan takımın, onları hayal kırıklığına uğrattığım an beni gözden çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordum.

"Futbolda kimse mükemmel değildir," dedi Gavin, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Mükemmele kahrolasıca yakın olsa da Tom Brady bile değil."

Gülümsemeye çalıştım ama boş geldi. "Bir sonraki maçta tribünde olacağın için mutluyum. Sana orada ihtiyacım olacak."

"Bunu hayatta kaçırmazdım. Maçtan sonra North End'de dondurma yer miyiz?"

"Herhalde."

Gavin gülümsedi. "Pekâlâ, ders çalışmaya geri dön. Bu dönem karnenden hep A bekliyorum, küçük hanım."

Aramayı kapatmadan önce ona hem tatlı bir gülümseme hem de sağlam bir ortaparmak gönderdim. Ardından çalışma programımın olduğu sekmeye geçip işe geri koyulurken iç çektim.

Ara sınavlar yaklaşıyordu ve hayatımda ilk kez okulda zorlanıyordum. İçeriğin kendisi kötü değildi fakat zaten dolu olan spor programımın üzerine yığılan iş miktarı yorucuydu. Yurdun sessiz olmasından ve sabahki antrenman geç olduğu için gece dolu dolu çalışabileceğimden memnundum.

En azından *sessizdi*. Ta ki ön kapı açılıp da Zeke kahrolası bir geçit töreniyle içeri girene kadar.

Yatak odamın kapısı kapalıydı ama duvarlar kâğıt inceliğindeydi ve takımdakilerle tanımadığım kızlardan gelen seslerin birbirine karıştığını duyabiliyordum. Boş bir yurtta değil de

kalabalık bir barda olduklarını düşündürecek kadar yüksek sesle kahkaha atarak ve gülüşerek oturma odasına doğru tökezlediler. Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordum. Erkeklerin kalın sesleri mi yoksa kızların bitmek bilmeyen kıkırdamaları mı?

Zeke'in odasından bir anda müzik sesi yükselince iç çektim, kulaklıklarımı almak için üst çekmecemi açtım ve aceleyle iki kulağıma taktım. Çalışırken sessizliği tercih ederdim ama sakin bir müzik de işimi görürdü.

Oturma odasından gelen gürültüyü bastırmak için sesi dayanılmaz bir seviyeye çıkarmam gerekti ama o bile işe yaramadı. Yüksek sesli kahkahalar ya da güreşiyorlarmış gibi güm güm gelen o lanet sesler, kulaklıklarımdan yayılan sakin ritmi bozarken kendimi aynı paragrafı on kez okuyup yine de hiçbir şey anlamazken buldum.

Sorun yok, demeye çalıştım kendime. *Sadece oyun sırasında yaptığın gibi sesleri duyma. Önündekine odaklan. Patlama. Sorun yok.*

Ama duvarıma bir kez daha yüksek sesle vurulduğunda, ardından onu bir kahkaha korosu takip ettiğinde, tüm sakinleşme çabalarım elimde patladı ve kulaklarımdan duman çıkmasına neden oldu.

Kulaklıklarımı bir hışımla çıkarıp ayaklarımı vura vura kapıma doğru yürüdüm ve yerinden sökecekmişim gibi bir hızla açtım.

Odadaki tüm gözler bana çevrildi, kızlar çoğunlukla bir futbol yurdunda bulunmamdan dolayı şok olmuş ve kafaları karışmış görünüyorlardı. Takımdaki çocuklarsa ben daha sıkıntımı dile getiremeden durumdan oldukça eğlenmeye başlamış gibilerdi.

Dişlerimi sıkarken, "Biraz sessiz olabilir misiniz, lütfen?" diye elimden geldiğince kibarca sordum. "Çalışmaya çalışıyorum da."

Zeke *shot* bardaklarını dizdiği ve yanlarına bir şişe Fireball Viski koyduğu mutfaktan dışarı baktı. Sadece yedi *shot* bardağı olduğunu ama odada sekiz kişi olduğunu fark ettim ve bütün o sinirimin arasında acaba Zeke hâlâ içmiyor mu diye merak ettim.

O kaza gecesinden sonra alkolü bırakmaya yemin etmişti fakat bu yeminin uzun süreceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de üniversitede.

Beni görünce gözleri biraz büyüdü. "Siktir... Şu bahsettiğin sınav yaklaşıyor."

Bu sınav için stres yaptığımı *hatırlaması* ama *yine de* haftanın erken paydos ettiğimiz tek gecesinde, antrenman da yarın sabah geçken yurdumuza kalabalık bir insan grubu getirmesi kanımı daha da kaynattı. Kaba bir cevap vermeden önce kendimi sakinleştirmeye çalıştım ancak elimde değildi.

"Evet ve senin aksine benim mezun olma şansım var. O yüzden partinizi başka bir yere taşıyabilirseniz harika olur."

Zeke'in kaşları çatıldığında kapıyı tekrar kapatmak üzereydim. Ancak o koşarak yanıma geldi ve ben kapatamadan önce eliyle aralık kapıyı yakaladı.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ne dediysem o. Hepimizin NFL'de olmak gibi boş hayalleri yok ve her şeyimizi buna bağlamadık. Bazılarımızın saha *dışında* da hedefleri var."

"Ve sen benim olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şu anda notların ne durumda?" diye sordum kollarımı kavuşturarak. "Buraya geldiğimizden beri bir ders kitabının kapağını açtığını görmedim. Derslerinin yarısında uyuyorsun. Notunun yüzde yetmişine denk gelen ekonomi ödevine hiç *başladın* mı?"

Bu onu susturmuştu, geri adım atıp elini kapıdan çekerken yüzündeki tüm duygular kayboldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi *lütfen* ya gidin ya da sessiz olun. Burası benim de yurdum."

O cevap veremeden kapıyı kapattım. Erkeklerin koro halinde *ooooo* demesini ve kızların sorunumun ne olduğunu sorup bana kaltak demesini duymazdan geldim. Hiçbirinin benim hakkımda ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi. En azından Zeke'in hayranlarının ne düşündüğü değildi.

Masama oturup bir nefes verdim, ardından kulaklıklarımı tekrar taktım. Tam on dakikadır takılıp kaldığım paragrafı nihayet okuyup anlamıştım ki salondaki müzik daha da yükseldi. Bir camın kırıldığını duymadan önce bir tür tezahürat patlak vermişti.

Kulaklığımı başımdan çekip attım ve aptal partileri yüzünden duymayacaklarından emin olduğum bir çığlık attım. Sonra dolabının yanındaki askıdan çantamı alıp masamdaki her şeyi içine tıkıştırdığım gibi omzuma atıp hışımla odamdan çıktım.

"Ah, sonunda bize katılmaya mı karar verdin?" diye takıldı Hernandez yanından geçerken kolunu bana dolamaya çalışarak. Ama onu itip ön kapının koluna uzanırken çantamı düzelttim. Kapıyı çekip açtım ancak Zeke'e öldürücü bir bakiş fırlatacak kadar durdum.

O ise sadece sırıttı ve plastik bardağını bana doğru eğdi.

Hırlama ve kafasını en yakın tuvalete sokma isteğimi bastırdım. Bunun yerine kapıyı arkamdan çarparak kütüphaneye kadar öfkeyle yürüdüm.

Zeke

NBU kütüphanesi çürümüş tahta ve küf gibi kokuyordu ama yine de yüz yıldan daha eski *her* kütüphanenin böyle koktuğunu hayal edebiliyordum.

Kokuya karşı burnumu kırıştırdım ve öğrencilerle dolu masaların yanından geçerken burada nasıl ders çalışılabildiğini merak ettim.

Sanırım garip bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı; kısık

ışıklandırma, raflar ve raflardaki kitap sırtları kendi tarzlarında rahatlatıcıydı. Riley'nin burayı sevip sevmediğini, buranın ona bir müzenin verdiği keyfi verip vermediğini merak ettim. Ben ziyaret ettiğim hiçbir müzede kesinlikle *eğlenceli* bir deneyim yaşamamıştım. Yine de düşününce yalnızca okul gezilerine gitmiştim ve orada da zamanımın çoğunu ya arkadaşlarımla aylaklık ederek ya da öpüşecek bir köşe bulmaya çalışarak geçirmiştim.

İkinci kata çıkmadan önce tüm alt katı dolaştım. Riley'yi doğu kanadının köşesinde, kulaklığı takılı, dizüstü bilgisayarı önünde açık, ezber kartları ve fosforlu kalemler etrafına yayılmış bir şekilde buldum. Gözleri masasının önünde durduğum yere kayana kadar kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. İç çekerek başını iki yana salladı ve tekrar dizüstü bilgisayarına baktı.

"Git buradan, Zeke."

"Şşt. Buranın bir kütüphane olduğunu bilmiyor musun? Kurallar var-"

Kaleminin ucunu sağ kulaklığına vurup, "*Seni duyamıyorum ve duymak da istemiyorum,*" diyen alaycı bir gülümseme takındığında cümlemin ortasında durdum.

Hissettiğim hüsran, engelleyemediğim bir gülümsemeyle savaşıyordu çünkü bana hep ateş püskürmesinden nefret etsem de tavrına daha az saygı duymamı sağlamıyordu.

Omuz silkerek karşısındaki sandalyeyi çektim, ardından telefonumu çıkarıp iyice yerleştim. Instagram'ı açtım ve onun dikkatini çekmeyi beklerken refleksif bir şekilde gezindim.

Bana ters ters baktı. "Cidden mi? Git başımdan."

"Burası bir öğrenci kütüphanesi ve ben de bir öğrenciyim. En az senin kadar benim de burada olmaya iznim var."

Bir hışımla kulaklıklarını çıkardığında aslında beni *duyabildiğini* anlamıştım. "Evet ama bu, burada bir düzine daha varken *benim* masama oturmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Ayrıca, küçük partine ne oldu?"

"O bir parti değildi."

Alay edercesine homurdandı.

"Sadece takımdan bazı çocuklar gelmişti ve bu arada seninle de takılmak istiyorlardı."

"Ah, doğru. Eminim ki tüm o hayranların da aynısı için can atıyordu. Özellikle de bana taktıkları sevimli lakaplara bakılırsa."

Jaylie ve Victoria'nın ona kaltak deyişleri aklıma gelirken o da alaycı bir bakışla dudaklarını büzerek beni köşeye sıkıştırmıştı. Onu anmda nasıl savunduğumu ve hakkında tek kelime daha ederlerse onları kapı dışarı edeceğimi söylediğimi kaçırmış olmalıydı.

"Onlar adına özür dilerim," dedim dürüstçe. Riley gözlerini devirdi ama kulaklıklarını tekrar takamadan elim onu durdurmak için uzandı.

"Sana öyle davrandığım için de özür dilerim."

Bir anlığına bana baktı, sonra gözleri elimin bileğine dolandığı yere kaydı.

Bileğini bıraktım ve arkama yaslandım.

"Sınavını unutmuşum," dedim. "Gerçekten. Yarınki maçtan önce biraz stres atmak istedim sadece. Senin de aynı şeyi isteyebileceğini ve birkaç içki için bize katılabileceğini düşündüm. Bütün gece sürecek bir şey değildi. Diğer çocuklar da çoktan yurtlarına döndüler ve yarın için hazırlanıyorlar."

"Size sesi kısmanızı söyledikten sonra daha da fazla gürültü yaptınız," diye belirtti. "Bunu bilerek yapmamışsın gibi davranma."

"Ah, yaptım," diye itiraf ettim. "Ama yalnızca senin söylediklerin yüzünden."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu, sonra dilini şaklatarak beni başından savdı. "Lütfen. Şimdi suçu bana atmaya çalışma. Özellikle de akademik faaliyetlerinle ilgili aptalca bir yorum yaparak seni sinirlendirebileceğim bir evren olmadığını bildiğim için."

"Ama sinirlendirdin."

Yine tartışacakmış gibi görünüyordu ama gözleri benimkilerle buluştuğunda oradaki samimiyeti görmüş olmalıydı. Gözleri yumuşadı, dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı.

"Beni sinirlendirdin. Sadece bu gece de değil, ne zaman böyle yorumlar yapsan."

Küçük kaşları çatıldı ama sonra taştan kalkanını tekrar üzerine geçirdi. Riley bunu hak ettiğimi söyleyemeden ben ondan önce davrandım.

"Çünkü haklısın."

Riley kaşlarını çattı, sonunda kalemini masaya bırakıp arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Haklı mıyım?"

"Haklısın," diye tekrarladım. "İyi bir öğrenci değilim. Futbol dışında hiçbir yeteneğim yok." Yutkunarak duraksadım. "Aptalın tekiyim ama birinin bunu söylemesi beni deli ediyor."

Riley iç çekti. "Sen aptal falan de-"

"Şimdi lafını geri almaya çalışma," diye uyardım.

Aramızda anlık bir sessizlik oldu ve yüzümü sıvazlayarak uzun, yavaş bir nefes verdim.

"Seni üzmek istedim. Senin beni incittiğin gibi ben de seni incitmek istedim," diye itiraf ettim. "Bu yüzden müziğin sesini daha fazla açtım, onlar *shot*'larını attıktan sonra o boş şişeyi kırdım ve Hernandez'i bütün yurdu sarsacak kadar sert bir şekilde senin duvarına doğru ittim. Seni kızdırmak istedim." Başımı iki yana salladım. "Ve bunu başardığım an kendimi eskisinden de kötü hissettim."

Riley dudaklarını büzdü ama tek kelime etmedi.

Ona beni ne kadar çileden çıkardığını, tek istediğimin yıllar önce olan bir şeyden dolayı aramızda hâlâ süren saçmalıkları yok etmek ve arkadaş olmak olduğunu söylemek istiyordum. O etrafta değilken ona ne kadar arka çıktığımı bilmesini, o istese de istemese de onun arkadaşı olduğumu fark etmesini istiyordum.

Ancak şimdi bunun zamanı değildi.

Bunun için *hiç* doğru bir zaman olacak mıydı emin değildim.

Belki de uzlaşması en zor olan şey buydu. Onun arkadaşlığını sonsuza dek kaybetmek.

Ama en azından o an için bile olsa beni dinliyordu.

"Çocukken hep sizin evinizdeydim," dedim, gözlerim meşe masanın üzerindeki ellerime odaklanmıştı. "Gavin benim en iyi arkadaşımdı, tabii ki onunla ve seninle takılmak istiyordum," diye ekledim. Gözlerim tekrar masaya dönmeden önce onun ela gözlerine kaydı. "Ama bundan daha fazlası vardı. Sizi *benim* evime hiç davet etmediğimi fark ettiniz mi? Hiç nedenini sormayı düşündünüz mü?"

Riley düşündü. "Sanırım hiç düşünmedim."

"Çünkü benim evim sizinkinin aksine bir yuva gibi hissettirmiyordu. Bir fabrika ya da maden ocağı gibiydi; tek bir elmas çıkarma umuduyla binlerce yıl boyunca biriken bir basınç varmış gibi."

Ona bakamıyordum, bunları yüksek sesle söylediğime inanamıyordum. Ama yorumlarının beni neden yaraladığını, neden başka hiçbir şeyin yapamadığı bir yanımı harekete geçirdiğini bilmesini istiyordum.

"Ailemi seviyorum, onlar da beni seviyor. Hem de çok. Beni, onların durumundaki herhangi birinin seveceği şekilde seviyorlar; benden önce bir değil, iki değil, *üç* düşük yaptıktan sonra sahip olmak için çok mücadele ettikleri *tek çocuklarını*." Yutkundum. "İkisi de korkunç çocukluklar geçirmişler, berbat durumlardan sağ çıkmışlar ve sonra tüm bunların diğer tarafında birbirlerini bulmuşlar. Kendilerine etkileyici kariyerler inşa etmişler. Yani, bunu zaten biliyorsun. Annem bir doktor asistanı, babam da bir otomobil mağazasının sahibi ve benim için hep büyük hayalleri oldu."

Kalbim göğsüme ağır gelse de gülümsedim.

"Ama uzun zamandır, küçüklüğümden beri, okulun bana göre olmadığını biliyorlardı." Yutkundum, anlamasına kolayca

yardımcı olabilecek etiketi koymakta zorlanıyordum. "Konuşmam ve okumam diğer çocuklardan daha uzun sürmüştü... bu yüzden beni spora başlattılar. Futbola," diye netleştirdim. "Ve hayatımda ilk kez bir şeyde umut vadettim."

Parmak eklemlerimi çıtlattım ve bu anıya hafifçe gülümsedim.

"Bu yeteneğin keşfedilmesiyle büyük bir baskı da beraberinde geldi. Hayatım boyunca annemle babam futbolda başarılı olmam gerektiğini açık açık söylediler. On iki yaşıma geldiğimde, bir gün nasıl da profesyonel bir oyuncu olacağıma dair planlar yapmaya başlamışlardı bile. *On iki*," diye tekrarladım başımı iki yana sallayarak. "Ve küçükken buna bayılıyordum. Her maça gelirlerdi, o kadar ilgililerdi ki bunun ailemle paylaştığım özel bir şey olduğunu düşünürdüm. Onların dikkatini bu şekilde çektiğim için kendimi şanslı hissediyordum, özellikle de diğer pek çok çocuk ailesini tribünde göremezken."

"Ama yaşım ilerledikçe baskı daha da arttı. Notlarım oynayamayacak kadar düşerse babamın gazabını üzerimde hissederdim. Sahada işleri berbat edersem de öyle. Annem bana ne olursa olsun destek olmaya çalışıyordu ama gerçek şu ki onun da benim için aynı beklentileri taşıdığını biliyordum. Onlar hayatlarında bir şekilde başarılı olmuşlardı. Benim de aynısını yapmamı istiyorlardı. Eğer güçlü yanım okul değilse ve elimdeki tek şey futbolsa... o zaman annem de futbolda lanet derecede iyi olmamı bekliyordu."

Kelimelerin öylece içimden taşmaya devam etmesi o kokuşmuş eski kütüphanede kan kaybetmek gibiydi. Ama ne kadar acı verseler de... onlardan kurtulduğum için mutluydum.

"Lisede içmeye başladım, teklif edildiğinde bazı uyuşturucuları denedim." Omuz silktim. "Gerginliğimi azaltabilecek, beni biraz rahatlatabilecek herhangi bir şey olurdu... Bunu istiyordum. Ama sonra bu sadece aleyhime işlemeye başladı ve ailemi daha fazla hayal kırıklığına uğrattı." Yutkundum. "Kaza gecesi gibi."

Riley bunun üzerine gerildi ama ben devam ettim.

"Onları sayamayacağım kadar fazla kez hayal kırıklığına uğrattım, hepsi de... ne içindi? Benim için en iyisinin ne olduğunu gördükleri ve bunu başarmamda bana yardım etmek istedikleri için mi? Kapasitemi bildikleri ve beni en iyisi olmaya zorladıkları için mi? Onlara teşekkür etmeliydim. Ama ben..."

Yutkundum, cümleyi nasıl bitireceğimi bilmediğimden konuyu çevirdim.

"Beni yanlış anlama. Siktir, futbolu çok *seviyorum*. Benim için her şey demek. Ama sanırım sadece bu kadar," dedim sonunda Riley'nin gözlerinin içine bakarak. "Futbol benim için *her şey* demek. Haklısın. Zeki değilim. NFL'de başarılı olamazsam ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Benim için başka bir şey yok, Novo." Ellerimi uzattım. "Futbol elimdeki tek şey. Ve çoğu zaman bunu *seviyorum*. Ama bazense," diye itiraf ettim. "Ödümü patlatıyor."

Bu sözler aramızda sığ suda süzülen denizanaları gibi asılı kaldı, varlığını her daim koruyan bir tehdit gibiydi. Aldığım her nefeste dokunaçlarının elektrik gibi parladığını hissedebiliyordum ama diyecek başka bir kelimem yoktu.

Sonunda Riley uzun, yavaş bir nefes aldı ve aynı sakinlikle verdi. Gözleri benimkileri incelerken yutkundu.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Nasıl olduğunu fark etmemiştim..."

Yanağını ısırırken cümlesi yarıda kesildi.

"Böyle şeyler söylediğimde seninle dalga geçtiğimi biliyorsun." Her ne söyleyecekse onun yerine bunu demeye karar vermişti.

"Hayır, dalga geçmiyorsun," diye yüzüne vurdum. "Belki küçükken öyleydi ama şimdi değil."

Tırnaklarına bakarken dediğimi ne onayladı ne de reddetti ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Eskiden böyle şeyler onun için sataşma malzemesiydi. Ama o geceden sonra her şey değişmişti... Beni incitmek istiyordu.

Onu suçlayamazdım.

"Sorun değil," dedim ona. "Bana büyük bir özür borçlu değilsin, aslında hiç değilsin. Ben sadece..." Omuz silktim. "Sadece bilmeni istedim."

Riley başıyla onayladı ve göğsünde kavuşturduğu kollarını biraz açarak bana doğru eğildi. Çok fazla bir şey olmasa da küçük bir ateşkes gibi geldi. Yıllardır aramızda olan uçurumun üzerine inşa edilen çok kırılgan bir köprünün iskeleti gibi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi alçak sesle. "Senin aptal olduğunu düşünmüyorum. Eğer diploma almak istesen, futbola verdiğin emeğin sadece yüzde onuyla bunu kolayca yapabilirsin."

"Yok ya," dedim ona göz kırparak. "Kulağa sıkıcı geliyor. NFL'e girip bir malikânem ve bir düzine havalı arabam olmasını tercih ederim."

Riley gözlerini devirdi ama göğsümdeki baskıyı hafifleten bir şekilde birbirimize gülümsedik.

Kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık, kütüphaneye ilk girdiğimde onu ders çalışırken bulduğumdaki kadar derindi. Yanağımın içini ısırarak gözlerinin altındaki koyu halkaları ve çöküк omuzlarını inceledim.

"Biliyor musun, bu hafta antrenmanlarda adımlarını biraz değiştirdiğini fark ettim," dedim. "Burnumu ait olmadığı bir yere sokmaya çalışmıyorum ama... biraz stresli görünüyorsun."

Riley kaşlarını çattı. "Ben iyiyim."

"Her şeyin hızlandığını biliyorum. Birkaç galibiyet aldık ve... bu göz korkutucu olabilir. Eğer konuşmak istersen-"

"Siktir git, Zeke."

Gülümsememi dudağımı ısırarak bastırıp omuz silktim. "Sadece yardım teklif ediyordum. Sporun zihinsel yönü fiziksel yönünden daha zor olabilir."

"Ben iyiyim. Sadece ders çalışmam gerek."

Kalemini eline aldığında beni görmezden gelmeye geri dö-

neceğini düşündüm ama bir anlığına duraksadı ve kalemini dizüstü bilgisayarına vurdu.

"Bir önemi var mı bilmiyorum ama gerçekten üzgünüm," dedi tekrar gözlerime bakarak. "Yine de benim suçumun seninkinin yanına bile yaklaşabileceğini sanmıyorum."

Sözleri ve bunları söylerken bana bakışı midemi altüst etti.

Boğazımdaki düğümü çözmeye çalıştım. "O geceyi unutmama asla izin vermeyeceksin, öyle değil mi?"

"Neden vereyim ki?"

Bu geçerli bir soruydu ve tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu. Doğru cevabı bilip bilmediğimden emin değildim.

"Riley, o gece... Ben-"

"Yaaa siktir, burada neyimiz varmış böyle?"

Gavin'in sesi lafımı böldü ve o sandalyesiyle yanımıza yaklaşırken Riley'yle kafalarımızı hızla ona doğru çevirdik. Sırıtışı ikimize baktığı her saniye daha da büyüyordu.

"Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım *nihayet* yeniden anlaşmaya mı başladılar?" diye sordu. Riley'nin yanına gidip elini omzuna koyarken diğer elini de kendi göğsüne götürdü. Gözleri aramızda gezinirken gerçekten de mezuniyet törenindeki gururlu bir ebeveyn gibi davranıyordu.

Riley omzunu silkip Gavin'in elinden kurtulurken hızlıca, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. Ama gözleri benimkilere kaydığmda alışkın olduğum o çatık kaşlarının yerini küçük bir gülümseme almıştı. "Gelmen çok uzun sürdü," dedi sonra.

"Bana yarım saat önce mesaj attm ve bu gece yurttan çıkmayı beklemiyordum. Bir duş almam gerektiyse kusura bakma," dedi Gavin. Ancak hemen sonra dikkati tekrar bize döndü. "*Seni* de burada bulmayı hiç beklemiyordum."

Bu sözler bana yönelikti ve Riley ben fırsat bulamadan araya girdi.

"Güven bana, davetli değildi."

"Ah ama henüz kovulmamış da, öyle değil mi?"

Gavin kız kardeşine bir bakış attı ve Riley boşa uğraştığını gösterircesine onu eliyle savuşturdu.

"Bu kutlama yapmamız için bir neden," dedi onu görmezden gelerek. "Bu," diye devam etti, bir parmağını kaldırarak. "*Pizza* için bir neden."

"İşte bu destekleyebileceğim bir düşünce," dedim onu işaret ederek.

Sonra ikimiz de Riley'ye baktık. Riley kaşlarını çatmış özlemle ders kitabına, dizüstü bilgisayarına ve etrafını saran çalışma malzemelerine bakıyordu.

Mağlup bir iç çekişle gülümsedi ve bilgisayarını kapattı.

"Ah, neyse ne. Pizzaya kim hayır diyebilir ki?"

Gavin yumruğunu havaya savurup neşeli bir çığlık attı. Kız kardeşi eşyalarını toplarken etrafımda dönmeye ve psikoloji sınıfındaki bir kız hakkında benimle saatte yüz elli kilometre hızla konuşmaya başlamıştı bile.

Dikkatle dinliyordum ama gözlerim Riley'deydi.

Ve aklım, küçücük bir konuşmanın nasıl olup da sezonun en büyük galibiyeti gibi hissettirdiğine takılı kalmıştı.

BÖLÜM ON

RILEY

Bir şeyler ters gidiyordu.

O sabah giyinip Rhode Island Trojans'a karşı oynayacağımız maça hazırlanırken tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım. Isınma hareketlerim sağlamdı, esneme hareketlerinde her zamanki gibi kolayca eğilip bükülüyordum ve oyun öncesi antrenmanlarında vuruşlarım her seferinde direkleri kolayca yarıp geçiyordu.

Ancak damarlarımda uğuldayan alçak bir mırıltı vardı, işitmemi engelleyen ve bütün maçı suyun altında izliyormuşum gibi hissettiren rahatsız edici bir titreşimdi bu. Savaş marşımızı söyleyerek bizi bir galibiyet daha almamız için destekleyen kalabalığın kükreyişi bile donuklaşmıştı.

Zeke'in, karşı takımın onun tarafına doğru attığı topu yakalayıp sekiz yardlık kısa bir mesafe kazanmasının ardından bunu görmezden gelmeye çalıştım ama sonrasında canına okundu. Yine de hücum hattımız skora koşmanın bir yolunu bulmuş, biz gol bölgesine gelene kadar üçüncü kale çizgisini geçtikten sonra sayı yapmıştı.

Gol.

Tribünler coşkuyla bağırmaya başladı ve otomatik ayarlı bir robot gibi kaskımı takıp ekstra sayı vuruşu için yerime doğru koştum.

İşte o zaman bir şeylerin *gerçekten* ters gittiğini anladım.

Normalde ellerim sabit, kalp atışlarım sakin, nefesim uzun ve yavaşken vuruş için yerime geçtiğim sırada durumumun tam tersi olduğunu fark ettim. Vücudum titriyordu, sadece sığ nefesler alabiliyordum ve topa doğru koşarken, daha topla temas bile etmeden her şeyin yanlış olduğunu biliyordum.

Son saniyede bir şekilde düzgün bir temas sağlamıştım ancak çok geçti, vuruşum ortaya hizalı değildi ve top sol kale direğinin iki metre soluna doğru uçmuştu.

Orada on yıl gibi gelen bir süre boyunca dikildim ama esasında kalabalığın hayal kırıklığına uğramış mırıltılarını duymazdan gelmeye çalışarak kenar çizgisine doğru koşmadan önce sadece bir saniye durduğumu biliyordum. Koç Aarons ben kaskımı çıkarmadan önce üstüne hafifçe vurdu.

"Sorun yok," dedi. "Bir sonraki sende."

Başımla onayladım ve kaskımı metal banklardan birine koyduktan sonra doğruca su istasyonuna gittim.

Bunu yaparken kendimi vebaya yakalanmış gibi hissediyordum.

Bu ilk kötü vuruşumdu ve diğer oyuncuların hiçbiri bana bakmıyordu. Yanlarından koşarak geçerken benimle göz teması kurmaktan kaçınmış, cesaretlendirici bir söz söylememişlerdi ki zaten bunu beklemiyordum da. Ne de olsa bu futboldu. *Üniversite* futboluydu.

Kendi bokumu kendim temizlemem gerekiyordu.

Özel takım defansımız degaj için Shay Holmes'le sahaya koştu. Holmes, Trojans'ı sekiz yard çizgisinden başlatan güzel bir vuruş yaptı.

Ve oyun devam etti.

Her iki takım savunması da sert oynuyordu ve Trojans'ın nihayet gol bölgemize girmeyi başardığı devre öncesine kadar skoru altı-sıfırda tutmuşlardı. Soyunma odasına bir sayı geride girdik.

Kaçırdığım o bir sayı.

İkinci yarı için tekrar hazırlanırken sessizdim; bakışlarım durmadan zıplattığım dizlerimin arasında birbirine kenetlenmiş parmaklarımdaydı.

Hadi, Novo. Kafanı oyuna ver. Düşünme... her ne düşünüyorsan düşünme.

Koç dışarı çıkmamız için işaret verdiğinde başımı kaldırdım ve Zeke'i bana bakarken yakaladım.

Kaşlarını çatmış, tek kelime etmeden iyi olup olmadığımı soruyordu. Başımı iki yana sallayarak bu konuyu açmaması, beni rahat bırakması için onu uyardım. Dün gece kütüphanede söylediği sözler çoktan tenime batıyordu.

Burnumu ait olmadığı bir yere sokmaya çalışmıyorum ama... biraz stresli görünüyorsun.

Bu anı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ve bir nefes vererek gözlerimi kapadım.

Eğer odaklanacaksam, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey düşünmemeliydim.

Üçüncü çeyrek bizim için tıpkı ilk çeyrek gibi başladı. Defans karşı takımın ilerleyişini durdurdu ve hemen ardından hücum hattımız her top sürüşte kale çizgisini geçtikten sonra sayı yapıp birer gol attı.

Bu kez sahaya koşarak çıktım ve topun havada süzülüşünü göğsümdeki sıkı düğümle izledim.

Kenar çizgiye biraz rahatlamış bir şekilde döndüğümde alkışlar ve "*aferin kızım*" söylemleriyle karşılandım ve kendimi affettirmişim gibi hissettim.

Ancak dördüncü çeyreğin sonunda, Trojans iki sağlam alan golü atacak kadar iyi oynamış ve maç berabere bitmişti.

Böylece sezonun ilk uzatmasına gidilmişti.

"Pekâlâ, çocuklar, hadi gidelim! İşte bu kadar! Bizim evimiz! Bizim galibiyetimiz!" dedi Clay. Kenar çizgisinde bir aşağı bir yukarı koşuyor ve bu sırada kendisine izin veren herkesle kask tokuşturuyordu.

Sessizliğimi korudum. Tamamen odaklanmış bir şekilde esneyip gerindim ve kenarda ısınmaya çalıştım.

Holden yazı tura için sahaya koşarak çıktı ve neyse ki biz kazandık. Önce defans oynamamızı seçti ve böylece uzatmalar başladı.

Lisede alışık olduğumdan farklıydı. Üniversitede rakip takım yirmi beş yard çizgimizden başlıyordu ve sayı yapmak için tek şansları oluyordu. Yine de defansımız sağlam durdu ve neredeyse topu yakalayacaklardı.

Vuruş başarıyla yapıldı, ardından karşılık vermek için sıra bize geçti.

Holden'ın hücumu sıkı bir top sürüşe yönlendirmesini izlerken kalbim kulaklarımda gümlüyordu. Leo topu bir makine gibi koşturdu ancak karşı takımın defansı en az bizimki kadar sertti. Üçüncü kale çizgisini geçtikten sonra sayı yapacağımızdan emindim ama saha boyunca koşarken Holden devrildi ve arka sahada topu kaptırdı.

Oyunda dokuz yard kaybetmiştik, şimdi dördüncü hakkımızdı ve on iki yard ilerlememiz gerekiyordu.

Koç bana oyuna gireceğimi söylemeden önce bile biliyordum.

Kaskımı taktım ve bütün maç boyunca içimde kaynayan tedirginlikle sahaya koştum.

Yerime geçtiğimde Blake yüz maskesinin arkasından bana baktı. Tıpkı o gün takımdaki yerimi garantilemeden önceki antrenmanda yaptığı gibi, "Bunu başarabilirsin, Novo," dedi söz verircesine.

Başımla onayladım, geriye dönüp pozisyon almadan önce her şeyi ihtiyacım olan şekilde hizaladım.

Bu sadece otuz bir yardlık bir vuruş. Bunu gün boyu yapabilirsin. Uykunda bile yapabilirsin.

Top oyun çizgisinin gerisinden oyuna sokulduğunda nefesimi yavaşça bıraktım ve sonra Blake'in topu beklediği yere ağır çekimde koştum.

Bir nefesin ardından topu yakaladı.

Bir sıçrayışla topu yerleştirdi.

Bir kalp atışı sonra topa vurdum.

Ve sonra stadyumdaki diğer herkesle birlikte topun yukarı, yukarı, yukarı... süzülmesini kesik nefeslerle izledim.

Ve çok sola gitmesini.

Yine.

Direğe çarpmış olmalıydı. Geçerken ardında kahverengi bir iz bırakmış olmalıydı çünkü içinden geçmeye *çok yakındı.*

Ama geçmemişti.

Ben şaşkınlık içinde direğe bakarken Rhode Island öğrencilerinden küçük bir grup tribünlerde çılgına dönmüş, takımları kutlama için kenar çizgiye fırlamıştı.

Birisi yanımdan geçerken bana, "Hadi," dedi. Beni sahadan çekmeye çalışıyordu ama ben olduğum yere çakılıp kalmıştım.

Iskalamıştım.

Iskalamıştım ve kaybetmiştik.

Kaybetmiştik ve hepsi benim hatamdı.

Takım arkadaşımın beni uyarmaya çalışmasma kulak vermeliydim çünkü bir an sonra bir kamera yüzüme sokulmuştu. Bir kadın bana göre fazla bir neşeyle kocaman gülümsüyor, başarısız vuruşumla ilgili ilk tepkimi almaya çalışıyordu.

Yutkunup gözlerimi kırpıştırdım ve medya eğitiminde bize ne öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım.

Bir şeyler söyle. Zor bir maç olduğunu ve takımınla gurur duyduğunu söyle. Performansından dolayı hayal kırıklığına uğradığını ama bunun sadece kötü bir oyun olduğunu ve bir sonraki vuruşu başarıyla yapacağı söyle. Herhangi bir şey söyle.

Ama söyleyemedim.

Yorum yapmayı reddedip sahadan koşarak çıkarken yüzümün bir hayalet kadar beyaz kesildiğini biliyordum, takım arkadaşlarımın arasından manevra yapıp geçtim ve nihayet soyunma odasına girmeden önce rakip takımın birkaç üyesiyle el sıkışmayı bir şekilde başardım.

Soyunma odasında tek tek bana katılırlarken kimse bana bakmadı, ta ki Holden koşarak içeri girip tam önümde durana kadar. "Hey, bu senin hatan değil. Tamam mı? Hepimiz daha iyi oynayabilirdik."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Kyle.

Holden ona döndü ve sesini yükseltmesine gerek bile kalmayan bir tonla, "Kaptan ben olduğum için hepimiz adına konuşuyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, top tam menzilindeyken bir değil, tam *iki* kez kaçırdm. Tanrı aşkına, son seferde top göğsüne çarptı ve eğer yakalamış olsaydın bu uzatmalardan önceki son top sürüşte bir fark yaratabilirdi," dedi.

Kyle çenesini kapadı ama somurtarak dolabına doğru giderken bana daha az bir küçümsemeyle bakmıyordu ve kaskını öyle sert fırlattı ki metalin metale çarpma sesini duyunca irkildim.

"Takım olarak kazanırız, takım olarak kaybederiz," dedi Holden herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu tek bir kişinin suçu değil. Eğer böyle düşünüyorsanız, bu akşam nasıl oynadığınızı gözden geçirmeniz ve bana mükemmel oynadığınızı söylemeniz için size meydan okuyorum."

Kimse karşı çıkmadı ve soyunma odası kramponların fayansa vurması, kaskların metale çarpması ve formaların çıkarılıp atılması dışmda sessizleşti.

Daha sonra Koç Sanders geldi, soyunma odasının ortasında durup ne söyleyeceğini düşünürken burnunu çekti. Holden bana anlayış dolu bir gülümsemeyle baktı ve beni yalnız bırakmadan önce son bir kez omzumu sıktı.

Ama kendimi daha az başarısız hissetmemi sağlayamazdı.

Kimse sağlayamazdı.

Kaybetmiştik.

Kaybetmiştik ve hepsi benim yüzümdendi.

Zeke

"Zor bir mağlubiyetti, oğlum," dedi babam. Annem bana kemiklerimi kıracak gibi sarılmadan önce babam kısaca uzaktan sarıldı.

"Ama ikinci devrede müthiş bir dönüş yaptın!" dedi annem geri çekilirken. Muhammed Ali gibi havayı bir o yana bir bu yana yumruklarken dilini dışarı çıkarmıştı. "Onları her seferinde alt ettin. Seni yakalayamadılar!"

Çantamı ayaklarımın dibine bırakarak gülümsedim. "Teşekkürler, anne."

Babam telefonunu çıkardı, biriyle bir şey hakkında mesajlaşıyordu. Tahminimce işle ilgiliydi çünkü bu adam *çalışmamanın* ne demek olduğunu bilmiyordu. Stadyumda dizüstü bilgisayarlara izin veriliyor olsaydı muhtemelen kendininkini kucağına alır, oyun aralarında e-posta gönderiyor olurdu.

Onun ve annemin iş ahlakına pek çok açıdan hayranlık duyuyordum. İkisi de bir şeyi başarmak için zaman, özveri ve istikrar gerektiğini biliyorlardı. İngilizceyi anlayabildiğim andan itibaren bana bunu aşılamışlardı.

Ancak size dair yükseğin de ötesinde beklentileri olan, görünüşte mükemmel iki ebeveyniniz olduğunda bir mağlubiyet sonrası onlarla yüzleşmek zordu.

"Riley'ye ne oldu öyle?" diye sordu babam. Telefonunu bir kenara bırakarak tekrar bana bakmaya başlamıştı. Gözleri benimkilerle aynıydı ve her geçen gün ona ne kadar benzediğimi daha iyi görüyordum. Onun burnuna, vücut yapısına, hatta çenesinin şekline sahiptim. Özellikle büyüdükçe daha da çok benzemeye başlamıştım.

Ama annemin gülümsemesini almıştım ve belki de en çok bunu seviyordum.

"Zor bir maç geçirdi," diye cevap verdim, sanki ağaçların ve binaların arasından onun odasını görebilirmişim gibi sporcu

yurtlarına doğru baktım. Orada olduğunu biliyordum, muhtemelen somurtuyor ya da eninde sonunda hepimizin başına gelen bir şey için kendini suçluyordu.

"Ben ne olduğunu söyleyeyim. Orada kırılgan küçük bir yumurta gibi çatladı, değil mi?" Babam başını iki yana salladı. "Kabul edilemez. Bahse girerim koç onu yedek kulübesine atacak. En azından öyle yapmalı."

Hayretle ona baktım. "Baba."

"Ne var? Artık üniversitede. Bu, kardeşini onurlandırmaya çalışan küçük bir kızın lisede yaptığı şirin bir gösteri değil. Başarısızlıklarının burada gerçek sonuçları var."

Şaşırmamam gerekse de ağzım açık kalmıştı. Oyunu kaybettirdiğine inandığı hatayı yapan ben olsaydım şu anda işler çok daha çirkin bir hal almış olurdu.

"Riley başarısız olmadı, Ken," dedi annem, babama sözlerinden daha fazlasını ifade eden bir bakış atarak. Ki ben o bakışları *kibar ol* olarak tercüme ettim. "Ve eminim kendini herkese yetecek kadar cezalandırıyordur."

"Öyle yapmalı zaten," diye karşılık verdi babam omuz silkerek. "Utanç vericiydi."

Burnumdan soluyordum, babama patlamamak için gözlerimi yere dikip tırnaklarımı avuç içlerime geçirmek zorunda kaldım. Bunun ne bana bir faydası olacaktı ne de beni dinlemesini sağlayacaktı.

Ya onun dediğiydi ya da onun dediği. O her zaman haklıydı ve onunla aynı fikirde olmayan herkes onun gördüğü şeyi henüz göremiyor demekti.

Annem ve ben sessiz kaldığımızda babam, "Açıkçası bu seviyeye nasıl geldiğini bilmiyorum," diye devam etti. "O kızı seviyorum, bunu ikiniz de biliyorsunuz. Ama bu futbol. Yani, sen ve Gavin üç yaşındayken başladınız. Gerçekten lisede başlayıp da öylece başarılı olmayı mı bekliyordu?"

"O da benimle aynı bursu aldı," diye belirttim.

"Evet ama... aynı nedenlerle değil."

Dişlerimi öyle sıktım ki yıldızları gördüm. "Büyürken o da bizimle oynardı, biliyorsun değil mi? Her gün bizimle bahçedeydi, tıpkı bizim gibi şut atıyor, pas veriyor ve yakalıyordu."

Babam tek kaşını kaldırdı. "Eğer bugünkü performansmdan anlamadıysan-"

Annem ona dirsek attı, arkamda bir yere bakarken gözleri parladı. Döndüğümde Gavin'in yüzünde temkinli bir sırıtışla sandalyesini park alanından bize doğru sürdüğünü gördüm.

"Gavin!" Annem, Gavin bize katılır katılmaz ona sarılmak için eğildi ve babam da elini sıkmak için uzandı. "Ah, seni görmek çok güzel! Her şey nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi çok iyi, Bayan Collins," diye cevap verdi Gavin ama çenesini bana doğru kaldırırken gözleri dikkatliydi. "Hey, muhtemelen oyundan yorgun düştüğünü biliyorum ama... seninle bir saniyeliğine konuşabilir miyim?"

"Elbette." Annemle babama döndüm ve ben daha izin isteyemeden babam beni eliyle savuşturdu.

"Zaten hemen çıkmamız gerekiyor. Dükkân erken açılıyor, pazar günleri bile." Haftanm yedi günü çalışmaktan gurur duyduğunu gösteren geniş gülümsemesiyle bana göz kırptı. "Sen de biraz uyu, tamam mı? Partilemek yok. Bir mağlubiyetten sonra parti falan yapamazsın."

"Evet, efendim."

"Ve bana bu haftaki antrenmanlardan bazı videolar gönder. Sana ne çalıştırdıklarını görmek istiyorum," diye ekledi.

"Evet, efendim," dedim tekrar ama bunu yapmayacağımı zaten biliyordum. Sırf koç ailemin onun yaptıklarını sorgulamasına izin verirsem çok kızacağı için değil, aynı zamanda Kyle Robbins gibi davranıp kendimi videoya almayacağım içindi.

Annemin yanağına bir öpücük kondurup babama da kısaca sarıldım, ardından SUV araçlarına atlayıp gittiler ve beni Gavin'le yalnız bıraktılar.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ne kadar olabilirsem o kadar iyiyim sanırım." Kaşlarını çattı. "Riley'yi dondurma almaya götürdüm ama... Bilmiyorum, dostum. Onda bir sorun var. Yenilgi için kendini suçladığını biliyorum. Yine de bundan daha başka bir şeyler var gibi."

Yutkundum. "Onu kontrol edip neler olduğunu çözerim."

Gavin başıyla onayladı. "Sağ ol, dostum. Antrenman için şehrin öbür ucuna gitmem gerekiyor, onu öylece bırakmak beni öldürecekti."

"İyi olacak," diye söz verdim kolayca çünkü Riley'yi hiçbir şeyin onun moralini bozamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Gavin başıyla onayladı ve uzun bir iç geçirdi. "Yanında olduğun için mutluyum."

Kendimi tutamayarak buna biraz güldüm.

Çünkü Riley'nin aynı şeyi hissetmediğinden yüzde yüz emindim.

"Peki ya *sen*?" diye sordu Gavin. "Sen iyi misin?"

Annemle babamın az önce durduğu yeri başıyla işaret etti ve ben de omuz silkerek ellmi enseme götürdüm.

"İyiyim. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Gavin, bakışları bana bu dediğinin doğru olduğunu kelimelerden daha çok anlatıyordu. "Seni seviyorlar. Bu yüzden zorluyorlar."

"Biliyorum."

Biliyordum da. Benim adıma feda ettikleri her şey için, test sonuçlarına ve rehber öğretmenlerimin zorlanacağımı söylemelerine rağmen küçük yaşımdan itibaren bende gördükleri ve peşinden gitmem için beni cesaretlendirdikleri her şey için minnettardım.

Onlar olmasaydı burada olamazdım.

"Harika gidiyorsun, Zeke," dedi Gavin, beni şimdiki zama-

na geri döndürerek. Devam etmek için ben ona bakana kadar bekledi. "Bir takım arkadaşı, bir arkadaş *ve* bir öğrenci olarak."

Son kısma bir kahkaha patlattım.

"Ciddiyim," dedi ben sersem sersem sırıtmayı bırakana kadar kaşlarını çatarak. "Seninle gurur duyuyorum."

Gavin bu sözleri duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi biliyordu. Söyledikleri sanki kaçınmam gereken bir şeymiş gibi çok rahatsız edici, yabancı ve tuhaf hissettirmeden önce zar zor başımla onaylayabildim.

"Ben gidiyorum" dedim. "Yorgunum. Antrenmana seni bırakacak biri var mı?"

"Evet, Ralphy'nin kardeşi beni alacak. Bu hafta sende maç yapmaya ne dersin?"

Elini uzattığında çaktım. "Eğer her zamanki gibi yenilmek istiyorsan."

Gözlerini devirdi. "NBU'daki istatistiklerin *Madden*'dakilerle aynı olmadığı için şanslısın."

Dönüp otoparkın sonuna doğru sandalyesini sürerken omzunun üzerinden son bir kez el salladı ve ben de bütün yol boyunca gidişini izledim. Onu izlerken göğsümün sızlamasına izin verdim. Kamyonet yanaşana kadar bekledim. Ralphy'nin kardeşi Gavin'in arabaya binmesine yardım ettikten sonra sandalyesini arkaya yerleştirdi.

Gavin gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu, muhtemelen kamyonet uzaklaşınadan, hatta daha kapı kapanmadan önce içerideki arkadaşlarıyla şakalaşmaya başlamıştı bile.

Mutluydu.

İyiydi.

Beni uzun zaman önce affetmişti.

Benim de aynı şeyi yapabilmemin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

BÖLÜM ON BİR

ZEKE

Yurda döndüğümde ön kapının kilidini açarken tıslayıp homurdanıyordum. Bu hareketin bu kadar acıtmaması gerekirdi ama sırtımdaki tüm kaslar alev alevdi. Maçlardan sonra her zaman ağrım olurdu, altmış dakika boyunca zorlukla kazanılan yardların sonucuydu bu.

Fakat bir mağlubiyetten sonra?

Acı her zaman daha kötü gelirdi.

Kendimi yüzüstü yatağa bırakmadan önce çantamı odamın köşesine fırlatmayı zar zor başardım. Daha şimdiden bir duş daha almayı düşünüyordum. Stadyumda zaten duş almıştım ama burada sıcak suyun altında bir saat boyunca rahatsız edilmeden durabilir ve sızının bir kısmından kurtulabilirdim.

Eğer duş alacaksam, bunu uykuya dalmadan önce yapmalıydım. Bu yüzden başka bir iniltiyle kendimi yataktan aşağı ittim.

Ancak sonra müziği duydum.

Hüzünlü, yavaş ve kasvetli bir ritim odamı Riley'ninkinden ayıran ince duvardan içeri süzülüyordu. İç çekip sırtımı duvara yasladım, başım da bedenime ayak uydurarak geriye düştü. Ağlıyor mu diye anlamak için dikkatimi versem de müzikten başka bir şey duymuyordum.

Gözlerimi kapattım, orada kendine yüklendiğini bildiğim için göğsüm sızladı. Birlikte oynadığımız onca zaman boyunca

onun birkaç vuruş kaçırdığını görmüştüm ama bir maçta asla birden fazlasını kaçırmamıştı. Bu gece kötü oynamıştı ve bunun bedelini ödemiştik.

Ve bunu asla kendine unutturmayacağını biliyordum.

Kendimi duvardan itip odamdan çıktım ve vazgeçmeden önce onun odasına doğru yürüdüm. Parmaklarımı eski, kalın ahşap kapıya vurdum ama girmemi söyleyen olmadı.

"Novo," diye denedim ama cevap vermedi.

Uyarırcasına bir kez daha tıklatıp yavaşça çevirerek kapı kolunu denedim. Kapısını hafifçe aralayarak ona çığlık atma, bir şey fırlatma ya da siktirip gitmemi istiyorsa ağzından bir ejderha gibi ateş püskürtme şansı vermiştim.

Yine hiçbir şey olmadı.

Kapıyı biraz daha açtığımda bulduğum şey karşısında yüreğim sıkıştı. Riley yerde oturmuş, ayaklarını sabunlu suyla dolu bir kaba sokmuştu. Omuzları öne doğru bükülmüştü, köpükleri izlerken gözleri boş bakıyordu. Bir kâse erimiş vanilyalı dondurma hiç el sürülmemiş şekilde yanında duruyor, erimeyen şekerlemelerse yapış yapış sıvının içinde yüzüyordu. Şarkı bittiği gibi yerini başka bir melankolik şarkı aldı ve ben karşısına oturduğumda Riley bana bakmadı bile.

Bilmiyormuşum gibi davranarak, "Görüyorum ki Gavin'le dondurma almaya gitmişsiniz," dedim kâseyi başımla işaret edip.

Riley kâseye baktı, gözlerini kırpıştırdı ve sonra tekrar köpüklere döndü.

"İyi misin?"

Hareket etmedi.

İç çekip yerde bağdaş kurdum ve dirseklerimi dizlerimin üzerinde dengeledim. "Bu senin hatan değil."

Sonunda bana baktı. *Saçmaladığımı* söyleyen bir bakışla beni olduğum yere sabitledi.

"Gerçekten değil. Bir vuruş kaçırdın. Ama gol atabileceği-

miz ya da defansın *onların* gol atmasını engelleyebileceği pek çok başka fırsat vardı."

"Defans o maçta harika bir iş çıkardı, bunu sen de biliyorsun," diye karşı çıktı, sesi sert ve soğuktu. "Ve ben *bir* vuruş kaçırmadım. İki tane kaçırdım. Biri lanet olası bir ekstra puandı. Bir *ekstra puan* vuruşu, Zeke."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve hayal kırıklığını anladığımı belli etmek için başını yukarı aşağı salladım. Ardından suyun içindeki ayaklarına baktım. "Acıyor mu?"

"Her zamankinden daha fazla."

"Gurur bu işte," dedim gülümseyerek.

Gülümsememe karşılık vermedi.

"İşte," derken bacaklarımı açıp ellerimi ayaklarına doğru uzattım. Hareket etmediğinde ellerimle *uzat* işareti yaptım. "Yardım etmeme izin ver."

Sanki öncesinde donup kalmamış gibi vücudunun her kısmı kaskatı kesildi ve kaşını o kadar havaya kaldırdı ki artık bir kâkül bile sayılabilirdi.

Bir kahkaha attım. "Bana ayaklarını ver, Riley."

"İğrenç! Delirdin mi sen?" Köpük kovasını da yanına alarak benden uzaklaştı. "Kesinlikle olmaz."

Ellerimi bacaklarıma *pat* diye bırakarak ona bitkin ve gıcık olmuş bir ifadeyle baktım. Sonra elimi sabunlu kabın içine daldırdım ve bileğini yakaladım.

"Hey!"

Kurtulmaya çalıştı ama onu sıkıca tuttum.

"Su ılık ve hiçbir işe yaramayacak. İnat etmeyi siktir et ve sadece... rahatla."

Gözleri daha da kısıldı fakat acınası suya bir bakış atarak yüzünü buruşturdu ve gevşeyip ayak bileğini kucağıma almama izin verdi.

"Islaklar," diye uyardı beni sanki ayağının şortumu ıslatmasından zaten anlamamışım gibi. "Ve muhtemelen kirliler."

"Sanki hayatımın her günü ıslak ve kirli erkeklerle çarpışmıyormuşum gibi davranıyorsun."

Neredeyse gülümseyecekti ama bir sonraki nefeste bütün yüzü acıyla buruştu, vücudu iki büklüm oldu ve dudaklarından hırıltıyla inleme arası bir şey kaçtı. Daha masaj yapmaya bile geçmemiştim ki bu da bana ne kadar acı çektiğini gösteriyordu.

"Sakin ol," dedim ona, ardından ayağa fırlayıp yatağından birkaç yastık aldım. Yastıkları arkasına koydum ve onlara yaslanıp rahatlayana kadar bekledim. Diğer ayağını sabunlu sudan çıkardım, sonra bileğini tekrar kucağıma çektim. "Rahatlamaya çalış."

Yavaşça başladım, ayağını ellerimle sıkarak topuğunda geniş daireler çizdim. Tıslադı ve ona dokunmamdan hâlâ emin değilmiş gibi gözlerini ellerimin hareket ettiği yere dikti. Başparmaklarımı ayak tabanında sert ve yavaş bir şekilde gezdirdiğimde inledi. Sırtı yay gibi gerilirken başı yastıklara düştü, elleri iki yanında yumru oldu.

Görüntüsüyle ve duyduğum sesle donakaldım. Aslında hiç de pornografik olmayan bu görüntü beni ansızın çarpmıştı.

Riley de bunu hissetmiş gibiydi, ela gözleri titreşerek açıldı ve benimkileri buldu.

Bakışlarımı zorla onunkilerden ayırıp ayağına odaklandım, aynı hareketi bu sefer biraz daha yumuşak bir şekilde yaparken yavaş bir nefes verdim.

"Kendi düşüncelerinde kaybolmuştun," dedim herhangi bir şey hakkında konuşmaya çaresiz halde. Böylece ona masaj yaparken çıkardığı küçük seslere odaklanmayı bırakabilirdim. "Oyun başlamadan önce bile bunun farkındaydım."

Riley iç çekti. "Biliyorum. Ben de hissettim."

"Neler oluyor?"

Bir kez daha iç çekti ve bunu başparmaklarımla ayağının ortasına masaj yaparken dudaklarının arasından dökülen bir inilti takip etti. "Bilmiyorum. Belki de hiç inaç kaybetmediğimiz

için üzerimde bir baskı vardır?" Kaşlarını çattı. "En azından o zaman *kaybetmemiştik* yani."

"Sende *yips** var."

Tek kaşını kaldırdı.

"Yani *tam olarak* değil ama ne demek istediğimi anladın sen... zihinsel bir engel gibi."

Riley başıyla onayladı, ayağına masaj yaptığım yere bakarken kaşları çatıldı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Kendime gelemedim... Ben..." Yutkundu. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Gözleri doldu ama hemen burnunu çekti ve herhangi bir duygu emaresini temizlemek için yaşlarla dolu gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

"Liseden farklı, değil mi?"

"Çok."

Sonraki sözlerimi dikkatle düşündüm. "Biliyorsun... artık bunu yapmak istemiyorsan... Gavin anlaya-"

"Oynamak istiyorum."

Ne söyleyeceğini daha ben ona zarf atmadan önce biliyordum. Yine de gözlerim onun kararlı bakışlarını bulduğunda biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

Sanki bir tuzağa yakalanmış gibi boğazını temizledi ve arkasına yaslanarak kendini düzeltti. "Sonuçta bir söz verdim."

"Ayrıca oynamayı da seviyorsun."

Sessizce yanağının içini ısırdı.

Birkaç dakika sonra, "Bu noktadan nasıl geri döneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ederken yumuşak sesi çatlamıştı. "Bunun sadece bir oyun olduğunu biliyorum ama... sanki dişlerini içime geçirmiş gibi hissediyorum. Soyunma odasında herkesin bana bakışı..."

* Sporcunun performansını olumsuz yönde etkileyen gerginlik. Akıl ile beden arasındaki zihinsel bağlantı kopukluğu. (ç.n.)

"Siktir et onları. Hepsinin bu gece daha iyi yapabilecekleri şeyler vardı ve bunu biliyorlar."

"Ama maçı kaybettiren benim *vuruşumdu*, Zeke," dedi gözleri benimkileri tararken. "Sen de ben de bunu biliyoruz, herkes biliyor."

Bir süre sadece ayağını ovmaya devam ettim. Ayak bileğinden yukarı çıktım, hatta diğer ayağına geçmeden önce parmaklarını esnetmek ve çıtlatmak için de zaman ayırdım. Daha da çok inlediğinde bunun vuruş yapan ayağı olduğunu fark ettim, üst kısmı bu geceki kötü vuruşlardan dolayı biraz morarmıştı.

"Belki birbirimize yardım edebiliriz."

Başını yana doğru eğdi. "Alınma ama vuruculuk konusunda hiçbir şey bilmediğine eminim."

"Hey! Biz küçükken kardeşinin antrenmanlarına yardım ettim, çok teşekkür ederim," diye kendimi savundum. "Ve eğer unuttuysan, *senin* lisede seçmelere hazırlanmana da yardım ettim." Başımı iki yana salladım. "Ama kastettiğim bu değil."

Riley sessizdi, lafımın devamını bekliyordu.

"Bu sezon aramızın biraz bozuk olduğunu biliyorum..." Yüzümü buruşturdum. "Dürüst olmak gerekirse yıllardır. Ama birbirimize karşı çalışmak yerine... birlikte çalışsak nasıl olur?"

Gözlerim Riley'nin şüpheci bakışlarıyla buluştu.

"Bak, koç maçtan sonra beni ofisine çağırdı. Notlarım... eh, pek iyi görünmüyorlar. Eğer kadroda aktif bir rol almak istiyorsam yardıma ihtiyacım olacak. Senin bana yardım edebileceğini biliyorum. Ve ben de," diye devam ettim omuz silkerek. "Futbol oynamanın zihinsel olarak ne gerektirdiğini iyisiyle kötüsüyle biliyorum. Seni kendine getirebilir, bu geceki gibi zamanlarla nasıl başa çıkabileceğini gösterebilirim."

"Bizim bir psikolojik koçumuz var," diye karşı çıktı Riley. "Gidip onu da görebilirim."

"Elbette. Gidebilirsin. Ama ona açılabilir misin? Neler olup bittiğini tam olarak anlayabilecek misin?"

Riley kaşlarını çattı. "En azından anlamama yardım eder."

"Sadece sen kendini açmaya istekli olursan. Ve kabul edelim ki sen kimseye açılmıyorsun."

Riley bunun üzerine kaşlarını daha da çattı.

"Seni tanıyorum," dedim usulca, bana tekrar bakana kadar baldırına dokundum. "Neler yaşadığını biliyorum. Bu akşam Gavin tribünde olduğu ve şu ana kadarki performansımız gerçek olamayacak kadar iyi göründüğü için üzerinde baskı hissettiğini biliyorum. Bu gece başarısız olmayı zaten aklında planlamıştın çünkü hayat sana işler ne zaman yolunda gitse, karşına kötü bir şey çıkacağını ve her şeyin yerle bir olacağını öğretti. Mükemmel olmak için *kendine* o kadar çok baskı yapıyorsun ki sonuçları senin kimliğin haline geldi."

Her söylediğimle beraber gözleri biraz daha irileşti, nefes ahşları giderek daha da düzensizleşti.

"İyi performans gösterdiğinde mutlu ve muhteşem oluyorsun. Ufacık bir hata yaptığında ise kendini değersiz bir sahtekâr gibi hissediyorsun."

Dudakları aralandığında onu yakaladığımı anlamıştım.

"Şu anda muhtemelen bu geceyle ilgili her şeyi aşırı analiz ediyorsun. Vuruşun için yerini alışın, sıçrayarak koşuşun, topun pozisyonu, ona vurma şeklin. Bir şeyleri ya da her şeyi değiştirmen gerekip gerekmediğini merak ediyorsun çünkü belli ki şu an yaptığın şey işe yaramıyor. Ama bu bir yalan, Novo. *İşe yarıyor.* Yüzde doksan dokuz işe yaradı. İstikrar, işte istediğimiz şey bu. Mükemmellik değil. Bu durumdan kurtulmana ve eski performansına geri dönmene yardımcı olabilirim."

Bana sanki üzerimdeki tüm giysileri çıkarmışım gibi bakıyordu; küçük ağzı bir karış açıktı ve ağzını kapatmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Yani... sen bana sahada yardım edeceksin, ben de sana derslerde yardım edeceğim," dedi en sonunda.

Başımı sallayarak onayladım.

Riley dudaklarını birbirine bastırıp sırtını yastıklara doğru yerleştirdi ve bu çok saçma bir fikirmiş gibi başını sağa sola salladı. Ama hemen ardından gözleri bana kaydı ve yutkundu.

"Kaybedecek neyin var ki?" diye sordum.

Biraz düşündükten sonra kaşlarını çatıp başıyla onaylamakla yetindi.

Ben de kısaca başımı sallayarak karşılık verdim ve aşil tendonunu ovmak için bileğini tekrar kaldırdım. "Yarın başlıyoruz."

BÖLÜM ON İKİ

RILEY

"Adımlarını değiştirmeye çalışmaktan vazgeç."

Zeke'in sesi yaşlı ve bilge bir büyükbabanınki gibi katı ancak ölçülüydü.

Yine de beni kızdırıyordu.

"Değiştirmiyorum."

"Evet, değiştiriyorsun. Normalde iki büyük adım atarken şimdi yine dört orta adım attın."

"Yine de hâlâ aynı yere geldim."

"Hayır, gelmedin. Adımlarını fazla uzatıyorsun."

Sinirli bir nefes verdim. "Yoruldum. Ara vermeliyiz."

"Maç sırasında da mı ara vereceksin?"

Onu cinayete meyilli kaş çatışımla olduğu yere sabitledim ama Zeke sadece sırıttı ve tek kaşını kaldırdı.

"Bana istediğin kadar kızabilirsin. Maç zamanı geldiğinde de kızacaksın. Ama hiç gerekmeyen değişiklikler yapmaya çalışıyorsun."

"Cumartesi günkü maçın sonuçları aynısını söylemiyor."

Yanıma gelip elini omzuma koydu, ardından bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Beynin şu anda endişeyle alev almış halde, tamam mı? Onu dinlememek için mücadele etmelisin."

İçimi çektim, bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da haklı olduğunu biliyordum.

"Kendi değerini yaptıkların yerine sonuca bağlıyorsun. İşini iyi yaptığında kendini harika hissediyorsun. İşleri berbat ettiğinde ise bok gibi. Bu yüzden kötü bir maç geçirdiğinde beynin *başarısızsın* moduna geçti. Şimdi de sana bozuk olmayan bir şeyi düzelttirmeye çalışıyor, o vuruşları kaçıran senin durduğun yer ya da adımların değildi." Şakağıma dokundu. "Psikolojik engelindi."

"Ama belki ben-"

"Yıllardır senin için işe yarayan şeyleri değiştirmeye başlarsan sadece daha fazla hayal kırıklığına uğrarsın çünkü denediğin hiçbir şey işe yaramıyormuş gibi hissedeceksin. Tutarlılık. İstikrar." Ben tekrar gözlerinin içine bakana kadar bekledi. "Sonra da uygulama."

Başını yukarı aşağı sallayarak kaşlarını kaldırdı ve anladığımı göstermem için ona aynı şekilde karşılık verene kadar bekledi. Sonra omzumu sıktı ve geri çekildi, tekrar denememe izin vermek için koşarak yoldan uzaklaştı.

Zeke Collins denen şeytanla anlaşma yaptığım için pişman olacağımı düşünüyordum. Ama o mağlubiyetten sonraki pazartesi günü antrenmana girdiğimizde, beni dört bir yandan kuşatan o aşılmaz baskıyı ve suçluluk duygusunu hissetmiştim. Kabul etmek istesem de istemesem de yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Kafamm içinde kaybolmuştum ve bir D-1 üniversitesi sporcusu olarak orası hiç de güvenli bir yer değildi.

Antrenmanlarda o güne kadarki en vasat haftamı geçirmiştim; iyi ve kötü idmanlar, iyi ve kötü vuruşlar, hatta ağırlık odasında bile iyi ve kötü tekrarlar. Bu mağlubiyetten ne kadar silkelenmeye çalışırsam çalışayım, bir spor ayakkabının altındaki sakız parçası gibi üzerime yapışıp kalmıştı.

Ama Zeke her gün antrenmandan sonra benimle çalışıyordu ve o bana yardım ettikçe suçluluk duygusunun azaldığını, bir zamanlar var olan istikrara yer açtığını hissediyordum.

Ayağımı topla aynı hizaya getirirken parmaklarım yanımda kıpırdandı. Her zaman yaptığım gibi iki koca adım geriye ve iki adım da soluma attım. Uzunca bir nefes daha alıp yavaşça verdim ve ayağım topla buluşmadan önce arka arkaya koşar iki adım atarak ileri doğru sıçradım.

Top direklerin ortasına doğru süzüldü.

"Güzel," dedi Zeke. "Tekrar."

Bir top daha yerleştirdi, ben de yaptığımı tekrarladım ve aynı sonucu aldım.

"Harika. Tekrar."

Tekrar yaptım ve bu sefer...

Hadi be.

Top sarı direğe çarpıp sekti.

Omuzlarım çökmeden ya da dudaklarımdan bir küfür dökülmeden önce Zeke koşarak yanıma geldi ve önüme bir futbol topu daha koydu.

"Harika iş çıkardın. Vuruş sağlamdı, ayak yerleştirmen iyiydi. Tekrar dene."

Kaşlarımı çattım ancak tekrar vurmam için parmaklarmı şıklatmadan önce, bu değerlendirmesine itiraz edecek zamanım olmadı. Hiza aldım, ciğerlerime bir nefes çektim ve aynı hareketi tekrarladım.

Gayet iyiydi.

"Sanırım şimdi ara verebiliriz," dedi Zeke geriye kalan son topu tutarken. Bunun ardından sahanın diğer tarafına gönderdiklerimi toplayacaktık.

Ben nefeslenmek için elimi kalçama koymuşken o da ellerinin arasında sektirdiği topla bana doğru yürüyordu.

"İşte fark burada ortaya çıkıyor. Yaptıklarına göre başarın ya da sonuca göre başarın. Bazen her şeyi doğru yaparsın ve sonuç yine de istediğin gibi olmaz. Ancak kötü bir sonucun sana her şeyi sorgulatmasına izin vermek yerine tüm doğru şeyleri yapmaya *devam edersen*, işte istikrar burada devreye girer. Ve,"

diye göz kırparak ekledi. "Yapmayı çok sevdiğini bildiğim şekilde kendini hırpalaman için sana yer bırakmaz."

Suçlu bir gülümsemeyle başımı iki yana sallarken gözlerim direklerin üzerinde geziniyordu. "Bu maçta daha iyi performans göstermeliyim."

"Bunu daha farklı bir şekilde söyleyelim."

Tekrar ona dönerek kaşlarımı çattım.

"Şunu denemeye ne dersin... 'Bu maçta her vuruşa bütün dikkatimi vereceğim.'"

Söylediklerini bir dakika sindirdim ve benim söylediklerimin aksine kulağa nasıl geldiklerini düşündüm. "Bu maçta her vuruşa tüm dikkatimi vereceğim," diye tekrarladım.

"Ve vuruşun her adımına odaklanacağım."

"Ve vuruşun her adımına odaklanacağım."

Göğsüm daha şimdiden hafifleınişti. Kollarımı göğsümde kavuşturup Zeke'e sanki onu hiç tanımıyormuşum gibi bakarken başımı hayranlık içinde iki yana salladım.

"Ne zamandan beri bu kadar akıllısın?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kütüphanedeki konuşmamızı hatırladım ve başımı iki yana sallayıp ellerimi öne uzatarak ona doğru ilerledim.

"Kastettiğim bu değildi. Ben sadece... *bu* konuda nasıl bu kadar bilgili hale geldin? Yani, genel bir bilgiymiş gibi görünüyor ama ben hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ve sen böyle söyleyince her şey... yerine oturuverdi."

Zeke gülümsedi, topu hâlâ ellerinin arasında sektiriyordu. Kısa tişörtü terli göğsüne yapışmıştı ve pazılarının her santimetresi her hareketinde dalgalanıyordu. "Lisedeyken kendi *yips* versiyonumu yaşadım ve bir gün profesyonel olmak istiyorsam, bu işin zihinsel yönüyle nasıl başa çıkacağımı bulmam gerektiğini biliyordum. Hem de çok hızlı bir şekilde. Koç Ziegler bana bu konuda yardımcı oldu."

Eski koçumuzu ve benim için her şeyin başladığı yeri düşününce onunla birlikte gülümsedim.

"Eh, bilgilerini aktardığın için teşekkürler."

Zeke tek kaşını kaldırdı. "Ah, bu gece ödevimizi yaparken huysuz hallerime katlanmak zorunda kalana kadar minnetini kendine sakla."

Vuruş yaptığım topları toplamak için sahanın aşağısına doğru koştuk. Soyunma odasına yönelmeden önce hepsini dolaptan ödünç aldığınız büyük saklama çantasına yerleştirdik.

"Bunu sana kütüphanede sorduğumu biliyorum ve istersen aynı cevabı vermekten çekinme ama... Normalden biraz daha stresli hissediyor olma ihtimalin var mı?" diye sordu Zeke yürürken.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Neden?"

"Belki biraz evini özlediğini ya da yeni bir yerde yaşamaktan falan dengenin bozulduğunu hissetmiyorsun yani?"

"Yaz boyunca biraz hissettim, peki şimdi? Sanırım futbola o kadar odaklandım ki başka bir şey hissetmeye zamanım olmadı."

Zeke durduğunda ben de durdum ve yanağının içini ısırırken ona baktım.

"Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey, sadece... antrenmanlarda biraz gerginsin. Ve sana şöyle bir yan bakan herkese patlıyorsun."

"Erkek olsaydım bunun için bana hayran olurdun."

Kıkırdadı. "Sadece diyorum ki... Belki de futbola bu kadar odaklanman seni zorluyordur. Biz lisedeyken futbol dışında arkadaşların, ailen ve sevdiğin her şeyle dolup taşan bir odan vardı. Hafta sonları müzelere gidiyordun, Gavin'le daha çok takılıyordun... randevulara çıkıyordun."

Yanaklarım kızarmıştı. "Çok fazla çıkmıyordum."

"Sen ve Peter Garrett bir süre oldukça ciddiydiniz."

Gözlerimi devirdim. "Peter Garrett bekâretimi aldı ve bana yatakta bir erkeğin yapmasını *istemediğim* her şeyi öğretti. Hizmet ettiği tek amaç buydu."

Bunu söylememle beraber Zeke'in kaşları havaya kalktığında yanaklarım daha da alev almıştı. Boğazımı temizleyip onu başından savdım.

"Her neyse. Ben iyiyim. Herhangi bir üniversite sporcusunun yaşadığı ortalama stres işte. Sorunum bu."

"Pekâlâ, belki de stresini azaltmanın yollarını düşünmelisin. Vücudumuza ve zihnimize çok yükleniyoruz. Belki de şey yardımcı olabilir..."

Durduğunda ağzı sanki cümlesinin ortasında susturulmuş gibi hâlâ açıktı, ardından dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne yardımcı olabilir?"

Zeke yaklaşmadan önce etrafına bakındı. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki, "Rahatlamanın bir yolunu bulmak," dediğinde sesinin titrediğini hissettim.

Kaşlarımı çattım ve ona bakarken başımı iki yana salladım. "Daha açık olabi-"

Gözlerindeki muzip parıltıyı, dudaklarının edepsiz kıvrımını gördüğümde lafım yarıda kesildi.

Ve ağzını açık kaldı.

Onu geriye doğru ittim. "Cidden bana şey yapmam gerektiğini mi söylüyorsun..." Sesimi bir fısıltıya indirmeden önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındım. "Kendimi toplamak için seks mi yapmalıyım?"

Zeke gülerek omuz silkti. "Şart değil. Sadece... rahatla biraz işte. Bilirsin... bir arkadaşla ya da..." Gözleri elimin yanımda yumruk olduğu yere kaydı. "Kendi kendine."

Ağzım açık kalmıştı. Aceleyle soyunma odasına doğru gitmeden önce onu tekrar ittim, boynum kampüse hükmeden serin sonbahar havasından bin derece daha sıcaktı.

"Sen bir domuzsun, Zeke Collins."

Sadece güldü ve gitmeme izin verdi, o futbol toplarını tekrar kontrol edip soyunma odasına vardığında ben çıkıp yurda gitmek üzereydim.

Ancak kampüs boyunca yürürken onun söylediklerinden başka bir şey düşünemiyordum.

Acaba hakkı var mı diye merak etmekten de kendimi alamıyordum.

Zeke

New Hampshire Üniversitesi'ndeki deplasman maçımızdan önceki gece koç bizi erkenden yurtlarımıza gönderip iyi bir uyku çekmemizi söyledi. Otobüsleri yüklemek için sabah stadyumda buluşacaktık ve hepimizin zamanında orada olmasını bekliyordu.

O yüzden tabii ki Hernandez, Johnson ve ben bara gittik.

Leo amigo kızlardan biriyle yatmaya çalışıyordu, Clay bira içmek istiyordu ve ben ise sadece biraz gevşemek istiyordum. *Hepimiz* çok geç saatlere kadar kalamayacağımızı, aksi takdirde yarın bunun bedelini hem sahada hem de koç fark ederse saha dışında ödeyeceğimizi biliyorduk.

Partilemeyi ne kadar sevsek de futbolu daha çok seviyorduk.

Bu yüzden daha yola çıkmadan önce kısa bir gece geçirmeye karar vermiştik. Yorucu bir haftanın ardından bir gece iyice dinlenebileceğim için mutluydum.

"Demek gerçekten ciddi olduğunuzu düşünüyorsun, ha?" diye sordum Clay'e içkimden bir yudum alarak. Leo köşede Mindy ile öpüşmeye başlamıştı bile ve Clay de bana kız arkadaşının ne kadar harika olduğunu anlatmanın tam ortasındaydı.

"Evet, dostum. Gerçekten de düşünüyorum. Evlendiğimizi görebiliyorum."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Vay be. Bu on dokuz yaşındaki biri için ciddi bir konuşma."

Omuz silkti. "O tam paket, dostum. İnişlerin ve çıkışların boyunca yanında olacak biri, anlarsın ya. Profesyonelliğe yan yana yürüyeceğin türden."

Gülümsedim ama içimi kaplayan şüpheye engel olamadım. Clay'in kız arkadaşıyla tanışmıştım ve onu sadece ilk iç saha maçımızdan sonraki küçük toplanmada yalnızca bir kez görmüş olsam da ondan hiç de Clay'in anlattığı gibi bir his almamıştım.

Belki partideki *diğer* futbolcuları izleyişinden ya da Clay ona her uzandığında belli belirsiz uzaklaşmasından kaynaklanıyordu fakat içimden bir ses o kızın aklında evlilikten başka şeyler olduğunu söylüyordu.

Yine de bu beni ilgilendirmezdi ve onu bok atacak kadar tanımıyordum. Kız yalnızca kötü bir gece geçiriyor olabilirdi. Dünyadaki en iyi kız olabilirdi ve geleceğin Amerikan çifti olabilirlerdi.

"Senin adına sevindim, dostum," dedim. *Sprite*'ımı bardağını tokuşturması için havaya kaldırmıştım. Biraz daha kokteyle benzesin diye barmene misket limonu bile koydurmuştum. Bazen bira ya da kokteyl içmeyi özlüyordum ama artık neden hep ayık kalmayı seçtiğimi unutacak kadar değil.

"Teşekkürler." Bardakları tokuşturduk, Clay büyük bir yudum aldı ve yutkunup konuşmaya geri döndü. "Peki ya sen? Sezon sonuna kadar Novo'ya onu sevdiğini söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?"

Neredeyse gazozumu püskürtecektim ama Leo elini sertçe sırtıma vurup konuşmayı böldüğünde boğazıma takılmıştı.

"Evet, dostlarım, bunu kısa kesmek istemezdim ama biraz uyusak iyi olur yoksa yarın koç kıçımıza tekmeyi basacak."

Clay başıyla onaylayıp barmene hesabımızı getirmesini işaret ederken ben hâlâ öksürüyordum. Sonra aynı parmağını Leo'nun yüzündeki pembe ruj lekesini silmek için kullandı ki bu da Leo'nun sırıtmasına neden oldu.

Hesabı çabucak ödedik ve kampüse doğru yola koyulduk, Tanrıya şükür Riley hakkında *değil* de futbol hakkında konuşuyorduk.

Yine de yurda döndüğümüzde Clay bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "İyi geceler. Oda arkadaşına selamımı söyle."

Oda arkadaşı kelimesini söylerken sırıtışı genişledi, ardından ben bu şakayı kökünden kesip atamadan kendi kapısından içeri girdi. Riley'nin benimle konuşmasını *zar zor* sağlamıştım. İhtiyacım olan son şey, birlikte olduğumuza dair gerçek söylentiler olduğunu duymasıydı.

Yurdumuz koridorun sonundaydı. Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde şarkı söylediğini duydum, duştan akan su hafifçe sesi boğuklaştırıyordu.

Beni duyup duymadığını anlamak için eşikte durdum. Ama H.E.R.'ın "Could've Been" şarkısının ikinci kıtasını yüksek sesle söylemeye geçince duymadığını anladım.

Gülümsememi bastırdım, kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapattım ve banyo kapısının hemen dışındaki çift lavabolu makyaj masasına doğru parmak uçlarımda ilerledim. Tuvaletle duş birbirinden kalın bir kapıyla ayrılıyordu ama duvarlar o kadar inceydi ki söylediği şarkının sözleri arasında duşun fayans zeminine çarpan suyun sesini duyabiliyordum.

Kahretsin, gerçekten de oldukça güzel bir sesi varmış.

Sırıttım, kalçamı lavaboya yasladım ve kollarımı kavuşturup dinlemeye koyuldum. R&B şarkısıyla kendinden geçerken onu dinlediğimi fark ettiğinde yüzünün alacağı paha biçilmez ifadeyi görmek için o çıkana kadar orada kalmayı planlıyordum.

Ama bir süre sonra sesi gitgide kısıldı; kelimeler yumuşak bir mırıltıya dönüştü. Tam pes edip oyun oynamaya gidecektim ki bir şey... değişti.

Mırıltısı tamamen kesilmişti, sanki duşta öylece hareketsiz duruyordu. Kendini yıkarken çıkan kaotik ritim yerine suyun sabit bir şekilde fayansa çarpma sesi duyuluyordu.

Kaşlarımı çattım, belki de beni duymuştur diye düşünürken birden...

Bir inilti duydum.

Yumuşak, narin ve her şeyden çok neredeyse keskin bir nefes gibiydi ama beni bir yıldırım gibi çarpmıştı. Omurgam kaskatı kesildi.

Arkasından başka bir inilti gelirken başka bir uzvum da aynı hali aldı.

Suyun çıkardığı düzenli ses değişmeye başladı ve onun tıslamasını duymadan önce yumuşak bir gümbürtü duydum, ardından ağzından küçük bir inilti kaçtı.

Lanet olsun...

Kendine dokunuyordu.

Yutkundum ve yapmam *gerekenin* yatak odama gidip onu duymamak -ve yalnız olmadığını fark etmesi- için müziğin ya da televizyonun sesini olabildiğince açmak olduğunu çok iyi bilmeme rağmen öyle yapmadım.

Yalnızca daha da yaklaştım, daha fazlasını duymak için dikkatimi vererek sırtımı kapıya yaslarken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Ah..." İç çekti, fayansı döven suyun şarkısı arasında nefesleri ağır ve sığdı. "Ah... ah... *evet.*"

Bir küfrü bastırdım, duyduğum sesler karşısında aletim onun emriyle canlanan lanet bir canavarmışçasına nabız gibi atmaya başladı. Elimle yüzümü sıvazlayıp ayaklarımın beni kapıdan *uzaklaştırmasını* sağlamaya çalıştım ama oldukları yerde sabit kaldılar.

Sonra elim aşağıya indi, aynı anda hem şortumun hem de iç çamaşırımın altına girerek sızlayan aletimi kavradı.

Çıkardığım inleme Riley'nin sesine karıştı ama onunki daha tiz ve tatlıydı. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım, ardından kapının diğer tarafında neler olduğunu hayal ettim.

Sıcak suyun buharlaştığını ve çırılçıplak bronz teninin kıpkırmızı olduğunu hayal ettim. Memelerinin hafif kabartısını, parmakları bacaklarının arasında hareket ederken her nefes alış

verişinde karnının sağlam ve zarif kaslarının esnediğini hayal ettim.

Siktir.

Nefes alış verişi yoğunlaşmış, zirveye doğru ilerlerken inlemeleri daha da vahşileşmişti. Onun sadece dengeli, derli toplu ve tamamen futbola odaklanmış haline tanık olduktan sonra bu vahşi halini duymak kahrolasıca çok seksiydi.

Duştan gelen çılgına dönmüş sesler eşliğinde aletimi okşadım. Kapıdan içeri daldığımı ve onun şaşkınlıktan kesilen nefesimi kendi dudaklarımda yakaladığımı hayal ettim. Gözlerimi daha da sıkıca yumarken tadının nasıl olacağını, onu kaldırıp kaygan duvara yasladığımda kıçının ellerimde nasıl hissettireceğini, içinde kasıldığımda amının benim için nasıl esneyeceğini hayal ettim...

"Ah, Tanrım... ah... *siktiii-*"

Boşalırken küfrü düzensiz hırıltılar ve inlemelerle kesilmişti. Kendimi daha hızlı okşadım, onunla birlikte zirveden yuvarlanmanın eşiğindeydim.

Birden su sesi kesildi ve sessizlik beni gerçeğe döndürdüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Duş perdesinin sertçe açılma sesi aletimi şortuma geri sokmam için gereken tek uyarıydı. Aletimi iç çamaşırımın içine yerleştirdim ve bunun bol tişörtümle birlikte ereksiyonumu gizleyeceğini umarak sessizce kapıdan uzaklaşıp lavaboya doğru ilerledim. Kalbim hâlâ istikrarsız bir şekilde gümbür gümbür atıyordu.

Tam musluğu açıp ellerini yıkamaya başlamıştım ki kapı açıldı. Ve işte beyaz havlusuna sarınmış Riley karşımda duruyordu. Köprücükkemiği, omuzları ve kolları parlıyordu; yanakları kızarmıştı, saçları sırtına döküldüğü yerde sırılsıklamdı. Beni görünce şoktan kocaman açıldı ve kapının girişinde bir heykel gibi kaskatı kesildi.

Aynadan bir anlığına onu gördüm ama bir şekilde o fark etmeden önce bakışlarımı ellerimi yıkadığım yere indirmeyi başardım.

"Ne zamandır buradasın?"

Musluğu kapayıp el havlusuna uzanırken ona tek kaşımı kaldırdım ve daha önce de yaptığım gibi kalçamı lavaboya yasladım. "Bardan şimdi geldim."

Ve kendime engel olamadım.

"Neden?" diye sorarken kaşlarımı daha da yukarı kaldırarak sırıttım.

Saçlarını zaten orada olmasına rağmen kulağının arkasına sıkıştırarak, "Bir nedeni yok," diye cevap verdi hızla. "Ben sadece... Ben... Iıı..." Dudaklarını ıslatıp kendini gülümsemeye zorladı ve bakışlarını tekrar dizlerime çevirmeden önce sadece kısa bir saniye gözlerime baktı. "Ben ders çalışmaya gidiyordum. Sen de gelmelisin."

Yalancı, demek istedim.

Bunu yaparsam ne yapacağını merak ediyordum. Hızla inip kalkan göğsüne doğru yaklaşsam, havluyu açıp yere düşmesine izin versem ve ona tatmin olup olmadığını ya da daha fazlasını isteyip istemediğini sorsam ne yapardı?

Bunun yerine burnumu çekerek lavabodan ayrıldım ve ereksiyonumun onun görmeyeceği kadar gizlendiğini umdum. "Yarın maçımız var."

Yutkundu. "Evet ama haftaya da sınavımız var. Benim Sanat Tarihi'nden, senin de Psikoloji'den. Bir saatliğine kütüphaneye gitsek de yine iyi bir uyku çekebiliriz."

Kütüphane düşüncesi ereksiyonumu yok etti, gülümseyerek bir nefes verirken garip bir şekilde buna minnettardım. "Nasıl istersen, Fare. Seninim, bana istediğin kadar işkence edebilirsin."

Ters ters yüzüme baktı. "Bana öyle deme." Sonra yanımdan geçip odasına girdi ve kapıyı kapatıp seslendi. "On dakika içinde çıkıyoruz."

On dakika.

Çıkmadan önce kendi hayal kırıklıklarımı gidermem için *tam da* yeterli bir süre olduğunu düşünerek nefesimi bıraktım.

BÖLÜM ON ÜÇ

RILEY

Kaskımı gördüğüm ilk South Hartford Üniversitesi taraftarını hedef alarak lanet tribünlere fırlatmamak için bütün irademi kullanmam gerekmişti. Koç Aarons da bunu sezmiş olmalıydı çünkü bana uyarı dolu bir bakış atıp kaskatı kesilmiş halde bir nefes almamı sağladı, ardından kaskımı sakince çimlere bıraktım.

Banka çöküp bunun beni sakinleştireceğini umarak kana kana su içtim ve savunmamızın işe koyulmasını izledim.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Son birkaç haftadır daha iyiye gittiğimi hissediyordum. Zeke'le çalışmak gözlerimi açmıştı. Tekrarlarımı yapıyordum ve kafamın içinden uzak duruyordum. Kampüse ilk geldiğim zamana göre daha sakin ve kendime hâkim hissediyordum. NHU'ya karşı oynadığımız maçta onları ezip geçmiştik ve o maçtaki başarım beni isteyebileceğim en iyi antrenman haftasına sokmuştu.

Ama bu akşam bir alan golü kaçırmıştım.

Ve Koç Sanders beni oyundan çıkarmıştı.

Anlayışlı olmaya çalışıyordum. Evimizde oynadığımız son maçta yaşananların tekrarlanmasını istemiyordu, bu yüzden uyarı işaretlerini gördüğünde beni oyundan almış ve yedeğimi oyuna sokmuştu. Akıllıcaydı. Mantıklıydı da.

Ama sinirlenmiştim.

Ve bundan daha da fazlası, incinmiştim.

Zeke yanıma oturdu, o kadar sessizdi ki dizi dizime değene kadar onu fark etmemiştim. Pantolonunda şimdiden çimen lekeleri vardı. Dirseklerini dizlerine yaslayıp gözlerini oyundan ayırmadan, "İyi misin?" diye sordu.

Nasıl hissettiğim hakkında konuşmanın zamanı değildi, bunu o da ben de biliyorduk.

Ama yine de beni kontrol ettiği için minnettardım.

Başımla onayladığımda o da hareketimi tekrar etti, sonra eli dizimin azıcık üzerine kaydı ve gözleri benimkileri bulurken sıktı.

İki saniyeydi.

Belki de sadece bir.

O kadar hızlı, o kadar refleksif bir hareketti ki... Zeke yedek kulübesinden kalkıp maçı özel takımların geri kalanıyla birlikte izlemek için kenar çizgisine dönmeden önce güven verici, basit bir dokunuştu.

Ama elinin değdiği yer tenimi yakmıştı.

Altdudağımı ısırdım ve böylesine küçük bir dokunuşun beni böyle yakabilmesinin ne kadar acınası olduğunu düşünerek zihnimde gözlerimi devirirken bir iniltiyi bastırdım.

Ama sonra gözlerim birden açıldı.

Dur bir saniye...

Son oyunumuzu ve önceki geceyi nasıl geçirdiğimi düşündüm. Tam da Zeke'in önerdiği gibi... *rahatlayarak*... İlk başta bunun biraz gülünç olduğunu düşünmüştüm ama şimdi...

Belki de *gerçekten* işe yaramıştı.

O gece harika uyumuştum ve uyandığımda kendimi zinde ve hazır hissediyordum. Ardından da antrenmanlarda kadroya girdiğimden beri en iyi performansımı sergilediğim haftalardan birini geçirmiştim.

Maç ilerlerken bu düşünceden kurtulamanıştım. Dördüncü çeyreğin sonunda dokuz sayı farkla kazanmıştık.

Bensiz.

Takımım adına mutlu olmalıydım ve *olmuştum da*. Sahiden. Sahada Holden'ın sırtına atladım, soyunma odasında Leo'nun tezahüratlarına katıldım, hatta Kyle'ın TikTok kanalı için beni aptalca bir dans yapmaya ikna etmesine bile izin verdim.

Ama bütün bu süre boyunca içim buruktu çünkü kazandığımız için ne kadar mutlu olsam da bunun bir parçası olmadığım için yıkılmıştım.

Sakatlanmanın, bir ya da birkaç maç -hatta *bütün* bir sezon boyunca- sahalardan uzak kalmanın ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın nasıl bir şey olabileceğine dair kısa bir fikir edinmiştim.

Ancak ben... sakatlanmamıştım.

Bu konuda bir şeyler *yapabilirdim*.

Zeke ile tekrarlar yapıyordum. Antrenmanlarda çok çalışıyordum. Ama yine de gergindim, stresliydim ve okulla futbolu dengeleme baskısı altında daha önce hiç olmadığım şekilde eziliyordum.

Bir yanım Zeke'in *rahatlama* konusunda haklı olabileceğini *düşündüğü* için kafama vurmak istiyordu. Kulağa çok çocukça geliyordu, hem ona *hem de* kendime stres atmanın binlerce başka yolu olduğunu söylemek istiyordum.

Fakat daha büyük bir parçam geçen haftaki maçtan önce duşta o dürtüye boyun eğmenin ne kadar iyi geldiğini, sonrasında kendimi nasıl hafiflemiş hissettiğini, bir keyif bulutunda süzüldüğümü inkâr edemiyordu. Ardından başımı yastığa koymuş ve haftalardır uyumadığım kadar iyi uyumuştum.

Kendime dokunmayalı uzun zaman olmuştu.

Bunu bir başkasının yapmasına izin vermeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Gavin'e olanlardan sonra kendimi kapatmış, bütün dikkatimi futbola vermiştim. O zamanki erkek arkadaşım olan ve bekâretimi alan Peter bunu kaldıramamıştı. Dönüştüğüm sessiz, sert ve hedef odaklı kizdan hoşlanmamıştı. Ayrıldıktan

sonra da ne başka birini bulmayı umursayacak zamanı ne de kendimde o enerjiyi bulabilmiştim. Elbette, zamanlaması doğru hissettirdiğinde partilerde veya maç galibiyetlerinden sonra birkaç erkekle takılmıştım. Ama hiçbir zaman bundan fazlası olmamıştı.

Benim futbolla bir ilişkim vardı. Bir erkek arkadaşa ihtiyacım yoktu.

Ancak şimdi belki de *ihtiyacım vardır* diye düşünüyordum. Bir erkek arkadaşa olmasa bile belki de sadece eğlenebileceğim birine ihtiyacım vardı.

Bunun aptalca olup olmadığını ya da sonunda pişman olup olmayacağımı bilmiyordum ama en azından denemem gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden kampüse dönerken otobüste bir *çevrimiçi flört uygulaması* indirdim, biyografimi oluşturdum ve kaydırmaya başladım.

Zeke

Ertesi hafta bir akşam antrenmanından sonra soyunma odasında, "Ne yapıyorsun?" diye sordum Riley'ye. Ve o daha elimi uzattığımı bile anlamadan telefonu elinden kaptım.

"Hey!" Telefonunu almaya çalışarak sıçrayınca ben de ulaşamayacağı kadar yükseğe kaldırdım.

Ekrandaki flört uygulaması profiline bakarken bir kaşımı kaldırdım. Tristan adında bir pisliğin profiliydi ve çoğunlukla takılma arayanlarla bilinen bir uygulama için fazla profesyonel görünen bir fotoğrafı vardı.

"Joe Rogan *podcast*'ini dinlemiyorsanız sağa kaydırma zahmetine girmeyin mi?" diye okudum sola kaydırırken başımı iki yana sallayarak. "Ah, al bakalım. Sana bir iyilik yaptım, inan bana."

"Zeke! Geri ver şunu!"

Riley emir verirken resmen üzerime tırmandığında gücü beni eğlendirdi ama en çok da lanet olası bir flört uygulamasında olmasıyla kafam karışmıştı.

Ve belki biraz da rahatsız olmuştum.

"Neden Minglr'dasın?"

Omzumun arkasını ısırdığında cıyaklayıp telefonunu düşürmeme neden oldu ve uzandığı gibi havada yakaladı.

"Bu seni ilgilendirmez."

Isırdığı yeri ovaladım. "*Biriyle çıkmak için zamanın olmadığını* söylediğini sanıyordum."

"Yok zaten."

"O zaman neden-"

Yanaklarının nasıl kızardığını, havlusunu ve duş jelini almadan önce telefonunu aceleyle spor çantasına nasıl sokuşturduğunu görünce sorum yarıda kesildi.

"Ah," dedim ukala bir gülümsemeyle, ki üstü kapalı bahsettiği şeyin kanımı nasıl kaynattığını düşününce bir mucizeydi. "Anladım. Biriyle takılmak istiyorsun."

Havlusunu omzunun üzerine atıp, "Sadece tavsiyeni dinliyorum, *koç*," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Ben duş alacağım. *Sakın*," diye uyardı beni göğsümden dürterek. "Telefonuma dokunma."

Ellerimi kaldırdım. "Senin biraz... *rahatlamana* asla engel olmam."

Bana ters ters baktı, sonra da gülümseyip başını hafifçe iki yana sallayarak duşa doğru ilerledi.

O arkasını döndüğü an gülümsemem kayboldu.

Sırf boşalmak için bir erkek bulmaya çalıştığı düşüncesiyle boğazımda yükselen safrayı bastırmaya çalıştım. Özellikle de bir *erkek* olduğumu ve bu uygulamalara girip aynı şeyi arayan ürkütücü tipleri tam olarak bildiğimden daha da kötü olmuştum. Aradığı şeyi kolayca bulabilirdi.

Ama bu süreçte incinmeyeceğinden o kadar da emin değildim.

Evet, tabii, bu yüzden kızgınsın. Çünkü incinebilir.
Birinin ona dokunma düşüncesini hazmedemediğin için değil.

Çenem kasıldı, tişörtümü üstümden sıyırırken sinirli bir nefes verdim. Vücudum uzun ve zorlu bir antrenmandan sonra bile tur atmaya hazırmış gibi canlanmıştı ama enerjimi saklamam gerektiğini biliyordum. Hafta sonu mezuniyet maçımız vardı ve tamamen ona odaklanmam gerekiyordu.

"Lanet olsun, işte orada."

Kyle'ın sesi tizdi ve kulağa kara tahtaya sürtülen çiviler gibi geliyordu ancak yaptığı açıklamanın bir düzine erkeğin etrafına toplanıp yaygara koparmasına neden olması beni meraklandırmıştı.

"Riley Novo. Sporcu. Sanat meraklısı. *İyi vakit* geçirmek istiyor!"

Son iki kelimede sesi daha da yükselmişti ve bu bazı çocukların yorum yapmasına, birbirlerine beşlik çakmalarına neden olmuştu. Kyle, Riley'nin profilindeki fotoğrafları teker teker kaydırırken Bahar Tatili'nde ailesiyle Florida'ya gittiğinde sahilde çekildiği bir fotoğrafta durdu ve etrafındaki diğer çocuklarla senkronize bir şekilde ıslık çaldı.

Bu fotoğrafı Instagram'da paylaştığı zamandan hatırlıyordum. Bikinisinin düzgün vücudunun her hattını nasıl vurguladığını hatırlamak için üzerindeki küçük zeytin yeşili kumaşı görecek kadar yakında olmam gerekmiyordu.

Hışımla yanına gittim ve telefonunu elinden koparırcasına aldım.

Riley'nin tanıdık gülümsemesinin olduğu ekrana dik dik baktıktan sonra sert bakışlarımı ona çevirdiğimde kılını bile kıpırdatmamıştı. Sadece kollarını kavuşturup başını iki yana sallayarak güldü.

"Kahretsin, dostum. Onunla aranızda bir şeyler olduğunu sanıyordum ama şimdi onun özgür olduğunu ve biraz eğlence aradığını biliyorum..." Gülümsemesi şeytani bir Disney karak-

terininkine benziyordu. "İlk iş kendime bir profil oluşturacağım."

Telefonunu göğsüne öyle bir hızla ittim ki Kyle arkasındaki dolaplara çarptı ve çocuklar empatiyle acı dolu tıslamalar çıkardılar. Kyle'ın gülümsemesi yüzünü buruşturmasıyla yok oldu, ardından o da beni itti ve burun buruna geldik.

"Konu ona gelince neden hep böyle pislik gibi davranıyorsun? Belli ki çıkmıyorsunuz," dedi ve kanıt olarak telefonu gösterdi. "Hatta senden nefret ettiğine eminim."

Geri çekilirken sadece, "Biraz saygı göster," dedim. Boynumu çıtlattığım sırada yorumunun nasıl da doğru olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "O senin takım arkadaşın."

"Ve sen nesin? Onun koruması mı?"

"Bu boktan şeyleri söylediğini duyan ve buna bir son veren kişi *ben* olduğum için şanslısın çünkü o olsaydı seni canlı canlı yerdi."

"Kim kimi canlı canlı yerdi?"

Onun sesini duymamızla hepimizin kafası aynı anda etrafımızda oluşan grubun kenarında duran Riley'ye çevrildi. Üzerine sarılmış havludan ıslak sporcu sutyeninin askıları görünüyordu. Gözlerini kırpıştırdı, sonra kafa kafaya gelenin Kyle'la ben olduğumuzu fark edince gözlerini kıstı.

"Neler oluyor?"

Etrafımızdaki çocuklar dağıldılar, çantalarına bir şeyler koyuyormuş ya da geriniyormuş gibi yaparak masum davranıyorlardı ama bir yandan da kulakları bizdeydi.

"Zeke," dedi bize doğru yürüyerek.

Çenemdeki kaslar gerildi ama ona söyleyecek kelime bulamıyordum.

Öte yandan Kyle ise...

"Mingle'da profilini buldum," dedi, sırıtıp omuz silkerken gözleri hâlâ bendeydi. "Ve Zeke seninle ondan daha fazla şansın olmasına kızdı bu yüzden de-"

Ona doğru atıldım ama Holden aramıza girerek bir eliyle göğsümü yakaladı ve beni uyaran bir bakışla olduğum yere sabitledi.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter. İkiniz de," diye ekledikten sonra Kyle'a baktı.

Riley, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Kyle'a. Başını iki yana sallarken omuzları biraz çökmüştü. "Takıma girdiğimden beri hayatımı cehenneme çevirmeye çalışıyorsun. Ama bazen de arkadaşımmışsın gibi davranıyorsun. Peki hangisisin?"

Kyle sessizdi, onun bakışlarından kaçınıyordu.

Riley başını iki yana sallayarak havlusunu üzerinden çekip ıslak bir yığın halinde dolabına doğru fırlattı. Üstünde ıslak bir erkek şortu ve aynı derecede ıslak bir sporcu sutyeninden başka bir şey yoktu. Erkeklerin çoğu gözlerini aynı anda başka yöne çevirse de birkaç ıslık da duyulmuştu.

"Riley," diye uyardım.

"Hayır. Bu saçmalıktan bıktım artık. Bunu tek seferde halledelim." Clay'in dolabından bir top almak için hızla yanımdan -herkesin yanından- geçti ve ardından tekrar Kyle'la bana döndü. "Sahaya."

"Üzerine bir şeyler giy," dedim, sesim kısık ama kararlıydı.

"Neden?" diye sordu, topu kaburgalarıyla kolunun arasına sıkıştırmış halde bize doğru yürürken. "Kız olduğum için mi? Hepiniz burada sürekli üstsüz dolaşıyorsunuz. Beni hiç salyalarım akarken ya da sikim kalkarken gördünüz mü?"

Bunun üzerine birkaç adam öksürdü, sırtlarının bize dönük olduğunu ve tam şu anda muhtemelen ereksiyonlarını sakladıklarını fark etmiştim.

"Hadi," dedi topu Kyle'm göğsüne doğru iterek. "Sen. Ben. Oyun kurucu. Sahaya. Şimdi."

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum," dedi Holden.

"Bir oyun kurucuya ihtiyacımız olması ne kötü." Holden

daha fazla karşı çıkamadan Riley onun bakışlarına *bana borçlusun* dercesine karşılık verdi.

Holden dişlerini sıktı ancak topu Kyle'ın elinden aldı.

"Tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordu Kyle temkinle.

"Çok basit. Beş yüzlük bir oyun oynuyoruz. Holden sayıları söyleyecek ve topu atacak, kim yakalarsa o puanları alacak. Beş yüze ilk ulaşan kazanır."

Kyle sanki bu aptalca bir oyunmuş gibi kahkaha attığında ona hak vermek zorunda kaldım. Riley'yi dirseğinden yakalayarak kendime çektim.

"Sen bir vurucusun. O ise bir iç açık," diye hatırlattım ona. "O kazanacak."

"Ne kadar da inançsızsın," diye alay etti ve omuz silkip tekrar Kyle'a dönmeden önce bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Ee?"

"Şartlar nedir?" diye sordu Kyle.

"Eğer kazanırsam bana burada olmayı hak etmeyen bir kız yerine gerçek bir takım arkadaşınmışım gibi davranmaya başlayacaksın." Duraksadı. "Ve Instagram canlı yayınında bir meydan okumayı yerine getirmek zorundasın. Ben ve takımın geri kalanı neye karar verirsek."

Bu, bazı çocukların kıkırdamasına ve birbirlerini dürtmesine neden olmuştu; tüm o olasılıklarla başları dönmüştü.

Kyle yüzünü buruşturdu. "Peki ya ben kazanırsam?"

Riley omuz silkti. "Seninle seks yapacağım."

Soyunma odasındaki herkes çılgına döndü. Kolum tekrar ona doğru uzandığında kanım kaynıyordu. Onu kendime çekmeye fırsat bulamadan benden uzaklaştı, gözleri benimkilerle sadece kısa bir saniyeliğine buluştu.

"Bunu yapabilirim," dedi ağzını oynatarak.

"Şanslıysak koçun toplantısı yalnızca yirmi dakika daha sürecek," dedi Holden. "Yani bunu yapacaksak, şimdi yapacağız."

Riley gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle Kyle'a baktı. Her bir hücrem Kyle'ın bunun ne kadar boktan olduğunu görmesi, sadece özür dilemesi ve küçük bir aptal olmayı bırakıp tüm bunlara bir son vermesi için dua ediyordu.

Ama tabii ki piç kurusu gülümseyerek elini uzattı ve, "Oyun başlasın," dedi.

BÖLÜM ON DÖRT

RILEY

"Bu kötü bir fikir."

Zeke'in fikrimi değiştirmem için onuncu denemesinden sonra gözlerimi devirirken gerindim ve tendonlarımı hazır hale getirmek adına birkaç kez dizlerimi karnıma çekerek zıpladım. Koç'la yaptığım antrenmanlar ya da kondisyon çalışmalarım dışında çizgiden depar atmak pek de iyi olduğum bir şey değildi.

Yine de endişelenmiyordum.

Sanki az önce bir *shot* özgüven atmışım gibi vücudum uğulduyor, bir şişe viski gibi içimi ısıtıyordu.

"Düşündüğünden daha iyiyim," dedim.

"O bir iç açık. Senin iki katın."

"Eh, eğer o kazanırsa ben de biraz stres atıp rahatlamış olurum." Sonra ona döndüm. "İhtiyacım olduğunu söylediğin şey de bu değil miydi? Bana iki türlü de kazanıyormuşum gibi geldi."

Yaptığım şakayla gülümsedim ama Zeke'in yüzünde hiç de eğleniyor gibi bir ifade yoktu. Aslında boynunda yumurta kızartabileceğimden ya da burnundan çıkan buharı *noodle* pişirmek için kullanabileceğimden oldukça emindim.

Hepimiz onun etrafında toplanırken Holden topu elinde tutarak, "Bu işi çabuk halletmeliyiz," dedi. "Faul yok. Normal bir oyunda penaltı diyebileceğimiz her şey burada da penaltı

sayılacak. Yani kıyafetlere tutunmak yok, kollarınızı birbirinizin etrafına dolamak yok, birbirinizi yere itmek ya da toptan uzaklaştırmak yok. Temiz oynayın."

Bu uyarıyı daha çok kollarını ileri geri sallarken yüzünde hain bir sırıtış olan Kyle'a yöneltmişti.

"İkiniz de benim iki yanımdan başlayarak rotanızı çizeceksiniz. Topu tarafsız bölgeye atacağım ve ulaşmak için çabalayacaksınız. Top yere düşerken kaç sayılık olduğunu söyleyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Kyle ve ben başımızla onaylayıp Holden'ın iki yanında atağa hazır şekilde yerlerimizi aldık. Göğüslerimizi aşağı eğmiş, bacaklarımızı bükmüş patlamaya hazırdık.

Zeke solumda duruyordu, dirseğini diğer kolunun üzerine koymuştu ve başparmağının tırnağını kemiriyordu.

Bakışlarını yakaladığımda tıpkı ilk maçta bana yaptığı gibi ona göz kırptım.

Sonra Holden topun kenarına vurdu ve, "Başlayın!" diye bağırdı.

Sahada dümdüz fırlayıp sola yöneldim ve Holden'ın topu havaya attığını görmek için tam zamanında ona doğru döndüm.

"Yüz!" diye seslendi. Top Kyle'la benim durduğumuz yerin tam ortasındaydı.

İkimiz de topa doğru koştuk ve ben yakalamak için ellerimi uzatırken Kyle önümde çok yükseğe sıçrayarak top bana ulaşamadan onu yakaladı.

Bazı çocuklar alkışlamış, bazıları da yuhalamıştı. Kyle o lanet sırıtışıyla bana dönerek topu kolunun altına sıkıştırdı ve ikiniz de aynı şeyi tekrarlamak için sahada geri koştuk.

"Amının da o küçük vücudunun geri kalanı kadar sıkı olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı gözleri vücudum boyunca gezinirken.

Taşaklarına dizimi geçirme dürtüsüyle boğazım alev aldı ama sadece beni sinirlendirmeye çalıştığını biliyordum.

Bu yüzden, "Ben de bütün Instagram'ın o küçük aletini görmesi için sabırsızlanıyorum" diye karşılık verdim.

Tatlı tatlı gülümserken Zeke'e hiç bakmadan Holden'ın diğer tarafında yerime geçtim. Kyle ise alaycı bir homurdanmayla beni geçiştirdi.

Nefeslenmek için bir dakika bekledikten sonra tekrar başladık.

Bu kez geniş bir açıyla ilerledim ve sayının söylendiğini duyduktan sonra arkamı döndüm, çizdiğim kavisin ucunda Kyle'ı geçebileceğimi umuyordum.

"İki yüz elli!" diye bağırdı Holden ikimiz de sıçrayışımızm ortasındayken. Gözlerimiz topa odaklanmıştı.

Top alçaktaydı ve yere düşmeden yakalayacağımı umarak atladım.

Ama yine fırsatım olmadı.

Kyle o kadar uzun boylu, o kadar patlamaya hazırdı ki top daha yere değmeden bir şekilde altına girmeyi başarmıştı.

Topu zahmetsizce yakaladı.

"Vuhu! Hadi bakalım, bebeğim!" Göğsüne vurarak topu Holden'a geri fırlattıktan sonra ben istemeden yerden kalkmama yardım etti. Kıçıma bir şaplak attı ve ben bunu yaptığı için suratına bir tane patlatamadan geri geri koşarak yolumdan çekildi. "Bu üç yüz elli etti, Novo. Kaçırdıysan diye söylüyorum."

Boynumu çıtlattım, beni ele geçirmekle tehdit eden hayal kırıklığımn arasından nefes aldım. Tekrar hiza aldığımda Holden dirseğimi yakaladı.

"Bunu şimdi durdurabiliriz. Çekilmek istersen hepimiz arkandayız."

Omuz silktim. "Bunu yapabilirim."

Yutkundu, çenesi benimle tartışmak ister gibi gergindi ama neyse ki bana güvenerek geri adım attı.

Ya öyleydi ya da pes etmişti.

Her ikisi de odaklanmam için daha iyiydi.

Holden bana yan yan baktı, Zeke'in gösterdiği endişenin aynısı vardı bakışlarında. Gözlerimi sahaya dikmeden önce ben de ona kararlı bir bakış attım, çömelirken parmaklarım iki yanımda karıncalanıyordu.

Holden'ın sesi, "Başlayın!" derken az öncekinden biraz daha zayıftı.

Stratejimi değiştirerek Kyle'ın peşine takıldım. Benden daha uzun boylu olmasına rağmen ondan daha hızlıydım ve koşarken ona bir libero gibi yapıştım.

Holden, "Yüz elli!" diye bağırdığında ikimiz de tam zamanmda dönmüştük.

"İşte, bebeğim," diye mırıldandım, bedenimi hafifçe ona yaslarken kıçımı Kyle'ın kasıklarına sürtüyordum. "Sahip olabileceğin şeyin tadına bak biraz."

Sonra kalçalarımı hareket ettirdim ve elleri belimi kavrarken Kyle'ın inlemesini sağladım. Gardını düşürmüşken onu kıçımla ittim, havalandım ve toparlanmasına fırsat vermeden topu aldım.

Aniden tezahüratlar patlak verdi.

"İşte bu, Novo!"

"Aferin kızıma!"

"İşte ben buna oyun derim!"

Gülümsedim, biz geri koşarken kalbim hızla atıyordu. Çizgiye geri döndüğümüzde Kyle bana ters ters baktı.

"Sevimli olduğunu mu sanıyorsun? Bu numara son kez işe yarayacak, inan bana," diye uyardı.

Masumca omuz silktim ve topu Holden'a geri atarken hem o hem de Zeke gözlerinde milyonlarca soruyla bana bakıyordu.

"Hadi oynayalım," dedim ikisini de görmezden gelerek.

Holden başını iki yana salladı, bu işe dahil olmaktan hâlâ hoşlanmadığı belliydi ama derin bir nefes aldıktan sonra topa vurdu ve yeniden başladık.

Kendime gelmem için tek bir top yakalamam yetmişti. Ya-

kaladığım bir sonraki top elli sayı değerindeydi ve sonraki iki topu ikimiz de tutamamıştık. Ardından Kyle yüzlük bir tane daha yakaladı ve sonra ben üç yüzlük bir tane yakaladım.

Ve berabere kaldık.

Bitkin düşmüştük.

Ancak ikimiz de kazanmaya kararlıydık.

"Pekâlâ, son top," dedi Holden biz daha çizgiden ayrılmadan. "Elli puan olacak. Temiz oynayın," diye tekrar uyardı.

Bir nefes.

Bir titreme.

Ve sonra uzaktan gelen bir, "Başlayın!" komutu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde dümdüz koştum, tam bir rota çizmekle uğraşmadım. Kyle da aynısını yaptı ve topun nereye gideceğinden emin olmadan birbirimizden birkaç metre uzağa yerleştik.

Holden topu fırlattığında rüzgârla birlikte sola doğru süzülmüştü. Peşinden koştum ve daha elimi uzatmadan topun benim olduğunu biliyordum. Hedefe kilitlenmiştim, tam altından yakalayacaktım. Bu top *benimdi.*

Kalbim kulaklarımda çarparak koştum, ayaklarım çimleri sertçe dövüyordu ve elimi uzattım.

Birdenbire nasıl olduğunu anlamadan bir darbe aldım.

Nefesim kesildi, dengemi kaybettim. Darbeyle şok olmuş, sert toprağa çarpan kemiklerimin ezici sesiyle yere kapaklanırken *her şeyi* kaybetmiştim.

Uzaktan, izleyen çocuklardan gelen toplu *aahhh* sesini idrak ettim ama her şey bir saniyeliğine kararda ve kendime geldiğimde...

Ortalık karışmıştı.

Kyle zafer dolu bir tavırla topu elinde tutuyor ve kazandığını iddia ediyordu; Holden, Leo ve Clay ise onu ölümüne tehdit ediyor ve adil olmayan bir pas müdahalesi yaptığını söylüyorlardı.

"Ona dokunmadım bile!"

Clay topu Kyle'ın elinden kaparak, "Onu o kadar sert ittin ki yere kapaklandı, seni sikik pislik," diye itiraz etti. "Koruma takmıyordu. Onu gerçekten incitebilirdin."

Isındığımı ve biri tarafından kucaklandığımı fark ettim o anda. Beni tutan kişiye bakarken gözkapaklarım titreşti.

Zeke.

Çenesi kaskatı kesilmiş, hissettikleriyle boynundaki damarlar çıkmış ve burun delikleri genişlemişti.

Bakışlarında çok fazla şey vardı... *Çok fazla.* Öyle ki karnımı yakıyordu. Saf koruma içgüdüsü ondan dalgalar halinde yayılıyordu.

Başka bir şey daha vardı.

Tam olarak kavrayamadığım bir şey.

Yutkunurken dik durmaya çalıştım ve irkilme dürtüsüne karşı koydum. Bunu yaparsam oyunun biteceğini biliyordum.

"Ben iyiyim," dedim kalkmaya çalışırken.

Zeke beni durdurdu ve daha sıkı sarmaladı. "Yere çok sert çarptın. Bilincini kaybettin." Başını iki yana salladı. "Bu saçmalıkla işimiz bitti."

"Hayır," dedim onun elinden kurtulup ayağa kalkarak. "Hayır, daha bitmedi."

Sonra Holden'a döndüm, hâlâ Kyle'a ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi bakıyordu.

"Tekrar," dedim.

Ben koşarak çizgiye geri dönerken tüm gözler bana çevrilmiş, herkesin ağzı açık kalmıştı.

Holden ve Zeke hemen peşime takıldılar.

"Bundan sonra bir şey yapmamalısın," diye uyardı Holden. "Beyin sarsıntısı geçiriy-"

"Başımı çarpmadım," diye karşılık verdim. "Çok acıttı evet ama iyiyim. Bak," dedim, göstermek için küçük bir dans yaparak. "Hepiniz bundan daha sert darbeler aldınız ve hemen sahaya geri döndünüz."

"Korumalarımız takılıyken," diye hatırlattı Zeke.

Omuz silktim. "Oyun daha bitmedi. Hadi ama. Tekrar."

O sırada aramıza yeniden katılmış olan Kyle'a baktım. Bana göz kırpması ağır çekim gibi gelmişti, çizgideki yerini aldığında dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

Yutkundum, uzun ve yavaş bir nefes verirken dikkatimi sahaya çevirdim.

Bunu başarabilirsin.

Bu senin topun.

Bu senin yakalayışın.

Bu senin galibiyetin.

Holden dişlerini sıktı. Topa sertçe vururken açıkça mutsuzdu, başlayın deme zahmetine bile girmedi.

Hızla sahanın aşağısına depar attık, Kyle'a ayak uydurmaya çalışırken düşüşümden dolayı vücudumdaki her bir kaburga ve eklem ağrıyordu. Bu sefer benden daha hızlı ulaştı ve bana faul yapmak zorunda kalmadı. Bedenini topun altında mükemmel bir şekilde hizalamaya *çalışmak* zorunda bile kalmadı.

Nefesim boğazımda düğümlendi, dudaklarımdan yumuşak bir *hayır* kaçtı.

Ama sonra...

Top parmaklarına çarpıp havaya sıçradı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve topu yakalamak, seken topun yönünü düzeltmeye çalışmak için uzandı ama artık çok geçti.

Topu havadayken yakaladım ve yere doğru takla atarken göğsüme bastırdım.

Bir anlığına sessizlik oldu.

Ve sonra herkes çılgına döndü.

Gözlerimi tam zamanında açtım ve Kyle'ın yumruğunu yere vurup küfrettiğini, arkasındaki çocuklarınsa yukarı aşağı zıpladığını, ardından sahada bize doğru koştuğunu gördüm.

Clay beni o kadar hızlı kaldırdı ki topu düşürdüm, bir an sonra onun omuzlarındaydım; gülüyordum ve herkes adımı söylerken yumruklarımı zaferle havaya kaldırıyordum.

Novo! Novo! Novo! Novo!

Holden, Tanrı onu kutsasın, Kyle'a yaklaşan tek kişi olmuştu. Elini uzatıp kalkmasına yardım etti ve cesaret verici sözlerle omzuna vurdu. Ama Kyle onu elinin tersiyle itti, belli ki sinirliydi.

Zeke, Clay'in omuzlarından inmeme yardım etti, ardından onun kollarının arasındaydım. Ezici bir kucaklamaya nefesimi kesti, hem gülerek hem de aynı şekilde sıkıca sarılarak karşılık verdim.

Beni bıraktığında, "Sana başarabileceğimi söylemiştim," diye takıldım. Gerçi elleri hâlâ kalçalarımdaydı, beni tamamen sardıkları yerde avuç içleri sıcacıktı.

Zeke sadece başını iki yana salladı. "Eğer başaramasaydın bu gece hapse girecektim."

Ne demek istediğinden emin olamadığım için kaşlarımı çattım ama ben daha soramadan Holden topu ardından da tuttuğu bileğimi havaya kaldırdı.

"Bir şampiyonumuz var!"

Çocukların hepsi kükreyerek onayladı. Eh, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kulaklarından duman çıkan Kyle hariç.

Leo kolunu omzuma atarak, "Ee?" diye sordu. "Instagram canlı yayını cezası ne olacak? Saha boyunca tur mu atsa? Yoksa kramponlarımızı diş fırçasıyla mı ovalasa?"

Herkes kıkırdadı, Kyle gözlerini yerden ayırmadan dişlerini sıkıyordu, ardından bakışları benimkileri buldu.

Sadece omuz silkmekle yetindim. "Siz bir şeyler düşünürsünüz. Benim buradaki işim bitti."

Topu hızla dış açık oyuncusuna doğru fırlattım, zar zor tutabilmişti.

"Bekle! Ama... sen kazandın."

"Aynen öyle," dedim ve gözlerim Kyle'a çevrildi. "Bu benim için yeterli bir ödül."

Holden'ın yüzüne anlayışlı ve minnettar bir gülümseme yayıldı. "Onu duydunuz. Bu onur bize ait, çocuklar. Peki... cezamız ne olacak?"

Hepsi sesini duyurmak için bağırmaya başlamıştı; adımı Kyle'ın kafasına kazımaktan bir sonraki maçta ruj sürmesine kadar çılgınca fikirler ortaya attılar. Sadece güldüm ve soyunma odasına gitmek için döndüm, Zeke de hemen yanımdaydı.

"Yaptığı bokluğun bedelini ona gerçekten ödetmeyecek misin?"

Güldüm. "Sanırım onun kaybetmesi benim için yeterli bir bedel." Omuz silktim. "Ayrıca... bu benim için ona meydan okumakla ilgili değildi. Saygıyla ilgiliydi."

Zeke başıyla onayladı, omuzları az da olsa gevşemişti.

"Benim... sanırım bir biraya ihtiyacım var," diye ekledim titrek bir kahkaha atarak.

Zeke gülümseyerek kolunu omzuma attı ve beni soyunma odasına doğru yönlendirdi. "*İşte*, bu konuda yardımcı olabilirim."

BÖLÜM ON BEŞ

ZEKE

Riley saygı kazanmak istiyordu... ve *kahretsin*, kazanmıştı da.

Antrenmanın sonraki birkaç gününde takımın onu daha önce hiç olmadığı kadar kucaklayışını, kafeteryada kimin onunla oturacağı konusunda tartışmalarını ve antrenmandan sonra onunla takılma şansı için yaygara koparmalarını en ön sıradan izlemiştim. Artık yurdumuzda bütün sezon boyunca olduğundan daha fazla erkek oluyordu. Ta ki Riley'nin ders çalışabilmemiz ve iyi bir uyku çekebilmemiz için hepsini kovduğu Mezunlar Günü maçından önceki geceye kadar.

Kyle'ın kıçını tekmelediği yetmezmiş gibi bir de çıkıp en büyük rakiplerimizden birine karşı canavar gibi bir maç çıkarmıştı. Hücumumuz gole yaklaştığında ama başarılı olamadığında bir değil, iki değil, tam *üç* alan golü atmıştı. Bu üç vuruş sayesinde kazanmıştık ve Riley, soyunma odasında bir hafta önce sanki o yokmuş gibi davranan oyuncuların omuzlarında taşınmıştı.

Onunla gurur duyuyordum ancak iddia akşamı göğsümde gururdan çok *öfke* kabarmıştı. Hayatım boyunca birini öldürmeye, Kyle'ın Riley'yi yere ittiğini gördüğüm andaki kadar yaklaşmamıştım.

Görüntü birkaç gece boyunca aklımdan çıkmamıştı: nasıl yan düştüğü, vücudunun çime çarpana kadar doğal olmayan bir şekilde nasıl büküldüğü... Diğer oyuncuların yarattığı karga-

şanın gürültüsü arka planda donuklaşırken ona doğru koşmuş ve saçlarının etrafına yayıldığını, vücudunun gevşek ve cansız olduğunu görmüştüm.

Kalbimin daha önce hiç böyle attığını hissetmemiştim, hiç bu kadar... *sahiplenici* hissetmemiştim.

Bu birden fazla nedenden dolayı ödümü koparmıştı, çoğu yüzleşemeyeceğim ya da çözmeye çalışamayacağım kadar derindi. Ama her gece o tekrarlayan kâbusla kan ter içinde nefes nefese uyanıyordum ve yan odaya koşarak yatakta yanına sokulup onu göğsüme yaslama dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordum.

Bana ne olduğunu bilmiyordum.

Tek bildiğim bir şeylerin değiştiğiydi.

Bir akşam antrenmandan sonra kafamın içinde kaybolmuşken sessizce eşyalarımı topluyordum ki Riley arkamdan bana çarptı.

"Ders çalışmam ve birkaç gün içinde teslim etmem gereken bir ödevde ilerlemem gerekiyor," dedi sporcu sutyeninin üzerine bol bir tişört giyerken bana bakmıyordu. "Sen de katılmalısın. İstatistik dersinden sınavın olduğunu biliyorum."

İnledim. "Hiç hatırlatma."

"Biri hatırlatmak zorunda yoksa hazırlıksız gideceksin," dedi gülerek. Omzundaki spor çantasını düzeltti. "Gel hadi. Yardım edebilirim."

İç geçirirken son eşyalarımı da çantama tıkıştırdıktan sonra biraz zorlayarak fermuarını çektim.

"Bebek gibi davranma," diye alay etti. "Eve gelirken sana pizza alırım."

Homurdandım. "Yine de senden hâlâ nefret ediyorum."

Bu bana bir kahkaha kazandırdı. Sonra ela gözleriyle bana baktı, nemli saçları omuzlarına düşüyordu.

"Hayır, etmiyorsun," dedi dilini dışarı çıkararak.

Ama bu şakaya gülümseyemedim.

Çünkü haklıydı.

Etmiyordum.

Ve o anda bunun ne kadar büyük bir sorun olduğu gerçeği yüzüme çarptı.

Riley

"Bu çok aptalca ve hiç mantıklı değil."

Zeke kalemini yere fırlatırken sandalyesinde geriye yaslandı ve kızgın gözlerini önündeki ders kitabından ayırmadan oturduğu yere yığıldı.

Koluna anlayışla yavaşça vurdum. "O kadar da kötü değil. Bunu bir çeşit bahis olarak düşünmelisin. Bir şeyin olma olasılığı gibi."

"*Bu da* bana hiç mantıklı gelmiyor."

Kıkırdadım. "Peki, o zaman neden bu derse yazıldın?"

"Bayan Pierson öyle söylediği için?" Sanki bu çok açıkmış gibi omuz silkti.

"Tamam ama ona hangi alanda uzmanlaşmak istediğini söyledin mi?"

"Umurumda değil," dedi hemen. "Benim asıl uzmanlık alanım futbol."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona doğru eğilirken kalemimi bir kenara bıraktım. "Tamam, şu an sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum çünkü ikimiz de profesyonel oyuncu olacağını *biliyoruz*," diye söze girdim. "Ama... ya futbol olmasaydı? O zaman ne yapmak isterdin?"

"Ölmek."

Tüm duygularım yüzümden silindi. "Bunun şakasını bile yapma."

"Gerçeği duymak ister misin?" Sonunda bana baktı. "Bunun bir şaka olup olmadığını bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım ve uzun bir süre önündeki ders kitabına

baktım. "Bak, bunun senin A, B ve C planın olduğunu biliyorum. Ama sadece sırf sana öyle söyledikleri için işletme okumak yerine *sevdiğin* bir alanda uzmanlaşsan nasıl olur? Yedek planın olabilecek bir şeyde?"

"Ne gibi?"

Omuz silktim. "Spor yönetimi. Beden eğitimi. Spor psikolojisi." Son söylediğimle yüzüm parladı. "Dürüst olmak gerekirse o alanda mükemmel olursun. Şimdiden bana ne kadar yardımcı olduğuna bir bak."

Sırıttı. "Bence asıl Kyle'ın kıçını tekmelemen sana yardımcı oldu."

"Sen olmasaydın o bahse girecek kadar taşaklı davranamazdım."

Kaşları havaya kalkarken eğilip bacaklarımın arasına baktı. "Taşakların mı var?"

Kaburgalarına sert bir dirsek attım ve tatmin edici bir homurtuyla ödüllendirildim. "Her neyse," dedim ve onu tekrar elimizdeki konuya getirdim. "Ben ciddiyim. Git Bayan Pierson'ı gör ve onunla gerçekten ne yapmak istediğini, neye ilgi duyduğunu konuş." Zeke derin bir nefes alıp tekrar bana bakana kadar bekledim. "Sen sandığından daha zekisin. Önünde doğru içerik olsaydı eminim kendini bile şaşırtırdın."

Yüzünden bir gölge geçti ama silkelenerek öne doğru eğilip kalemini aldı. "Pekâlâ. Hadi işimize dönelim."

Konuyu kapatmasına izin verdim. Bir süre kendi çalışma rehberime odaklandıktan sonra Zeke tekrar ofladı. Omuzlarını dikleştirdi, tekrar çalışmaya başlamadan önce yerinde dikleşerek güzelce oturdu.

Ve sonra aynı süreç tekrar yaşandı.

"Neden bu kadar telaşlısın?"

"Dersler söz konusu olduğunda hep böyle oluyorum."

"Biliyorum. Ama neden?"

Bir elini ensesine götürerek uzun bir nefes verdi. Gözleri

önce benimkilere, sonra tekrar ders kitabına kaydı. "Bu benim için farklı."

"Ne farklı?"

"Bu işte," dedi açık avucunu ders kitabına doğru savurarak. "Ders çalışmak. Okumak. Yazmak. Bununla ilgili her şey."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Yani, pek *eğlenceli* olmadığını biliyorum ama-"

"Ben disleksiğim, Riley."

Sözleri beni öyle şok etmişti ki bir süre sessiz kaldım ve kaşlarımı çatarak bu kelimeyi zihnimde bozuk para gibi evirip çevirdim. Yine de yazı mı tura mı geleceğini kestiremiyordum. Öğrenme bozukluğunu biliyordum, daha önce duymuştum ama bu rahatsızlığa sahip birini şahsen tanımıyordum.

En azından... böyle birini tanıdığımı *bilmiyordum.*

"Benim... hiç haberim yoktu."

"Pek kimsenin yok zaten," dedi. "Yalnızca ailem, öğretmenlerim ve Gavin biliyor." Omuz silkti. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Tereddüt ettim. "Tanrım, bu çok kabaydı. Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi. Kalemini tamamen bırakıtı ve sandalyesine geri yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak derin bir iç geçirdi. "Açıklaması zor. Bazen kelimeleri karıştırıyorum, harfleri yanlış yerlere koyuyorum. Bu da bütün cümleyi ya da paragrafı bozuyor. Okuduğumu anlamakta zorlanıyorum ki bunun en büyük nedeni de doğru okumak için çok fazla çaba sarf etmem gerekmesi."

Yutkundum. "Tanrım... bu kulağa çok..."

"Sinir bozucu mu geliyor?" diye sözümü bitirdi. "Evet, öyle. Şimdi neden her ne pahasına olursa olsun bundan kaçındığımı anlıyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım ve dizüstü bilgisayarımı ve çalışma rehberimi alıp çalışmaya başlamanın, dersleri takip etmenin benim

için ne kadar kolay olduğunu, sınavların beni nasıl korkutmadığını düşündüm.

Onun yerinde olduğumu hayal dahi edemiyordum.

Ama bir yolu olmalıydı.

Bunu kolaylaştıracak bir tür hile ya da ipucu *olmalıydı.*

Biraz araştırma yapmayı aklımın bir köşesine not aldım ama bunun şu anda bize yardımcı olmayacağını biliyordum. Ve Zeke'in mağlubiyeti kabullenmiş yüzüne bir kez bakmak bende *bir şeyler* yapma isteği uyandırmıştı.

Ben de ona... küçük bir motivasyon verdim.

Gözlerimdeki yaramaz parıltıyı görünce şüpheyle, "Ne?" diye sordu.

"Bir teklifim var."

"Ah, Tanrım."

Güldüm. "Birbirimize sorular sorsak nasıl olur?"

"Kulağa heyecan verici geliyor."

Sırıttım. "Ama daha yüksek bahislerle."

Tek kaşını kaldırdı.

"Eğer bir soruyu doğru cevaplarsan üzerimdeki bir şeyi çıkarırım."

Diğer kaşı da kalkarak ilkine katıldı. Zeke sanki kendisine şaka yapılıyormuş da bir yerlerde gizli bir kamera varmış gibi etrafına bakındı.

"Yani, beni her zaman iç çamaşırı ve sporcu sutyenimle görüyorsun zaten o yüzden bunun bir bahis sayılacağını bile sanmıyorum," diye ekledim.

"Ah, güven bana," diyerek sözümü kesti. "Bu yeterince büyük bir bahis." Sonra kaşlarını çattı. "Senin bundan çıkarın ne? Karşılığında bir şey istemeden bunu teklif etmen mümkün değil."

"Eh, her şeyden önce çoraplarımdan fazlasını çıkaracağım konusunda endişe etmiyorum," dedim söylediğimi vurgulamak için ayak parmaklarımı oynatarak. "Çünkü muhtemelen bir sorudan fazlasını doğru cevaplayamayacaksın."

Alınmış gibi yaptı. "*Şimdi* kim inançsızmış?"

"Ben *kazandığımda* ve bu oyunu ben çıplak kalmadan atlattığımızda ise çamaşırlarımı yıkamak zorundasın." Duraksadım. "Tam bir ay boyunca."

Zeke ıslık çaldı. "Ahh. Bu çok sert."

"Bahis bu. İster kabul et ister etme."

"Son zamanlarda bu bahis işine sardın, öyle değil mi?"

Omuz silkerek bekledim.

Zeke içinde uzun bir müzakere yaparken beni izledi, gözleri benimle elindeki çalışma kartları arasında gidip geliyordu.

"Ne oldu, korktun mu?"

"Bir hafta yıkarım," diye pazarlık yapmaya çahştı.

"Şu an dönemin geri kalanı boyunca oldu," dedim ve elimi çalışma kartlarına uzattım. "Ve cevaplamak için sadece bir şansın var."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı ve kartları bana uzattı. Yan yana değil de karşı karşıya oturacağımız şekilde yer değiştirdi.

Hayatımda ilk kez Zeke'in okulla ilgili herhangi bir konuda *heyecanlandığını* görüyordum.

"Pekâlâ," dedim ve ilk karttaki senaryoyu okudum. Bitirdiğimde ilk soruya geçtim. "Bu ne tür bir örnekleme tasarımı? Küme mi, katmanlı mı, basit tesadüfi mi yoksa sistematik mi?"

Zeke bana dört kafam varmış gibi bakıyordu.

Kıkırdadım ama herhangi bir yardım teklif etmedim. Bu yeni anlaşmamız masadayken olmazdı.

Bir an düşündü, altdudağını çiğneyerek, "Basit tesadüfi mi?" dedi.

"Hayır. Küme."

Ben bir sonraki kart için desteyi karıştırırken küfretti.

"Pekâlâ. 'Haftalık ziyaret sayısı' ne tür bir veridir?"

"Nicel-soyut."

Bu cevabı bu kadar hızlı vermesiyle ağzımın yere kadar kocaman açıldığından emindim ve Zeke tepkime gülümsedi.

"Doğru bildim, değil mi?"

Cevap vermek yerine ona ters ters baktım, kaşlarını yukarı aşağı oynatırken spor ayakkabılarımı masanın altında tekmeleyerek çıkardım.

"Bir ankette öğrencilere bu haftaki futbol maçına gitmeyi planlayıp planlamadıkları soruluyor. Yüzde ellisi evet cevabını veriyor. Bu yüzde elli... A, bir parametre midir? B, bir istatistik midir? C, bir değişken midir? Yoksa D, bir veri midir?"

Zeke gözlerini kapattı, gözbebekleri sanki bir şey hayal ediyormuş gibi gözkapaklarının ardında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Parmakları havada küçük hareketler yaptı ve sonra...

"Hmm... B?"

Yüzümü ateş bastı. Bir çorabımı çıkarıp suratına çarpmadan önce onun gülümseyen aptal yüzüne tekrar ters ters baktım.

"Hadi ama! Bunun için en az iki çorap hak ediyorum. İki ayakkabıyı bir parça saymıştın."

Diğerini de sökercesine çıkarıp ona fırlattım.

Sonraki üç soruyu arka arkaya yanlış cevapladı ki bu da güvenimi yerine getirdi. Bir sonraki soruyu doğru cevaplayana ve saç tokamı kaybetmek zorunda kalana kadar ona sataşmaya devam ettim. Bunun sayılmayacağını iddia etmeye çalıştı ama soyunan ben olduğum için kuralları benim koyduğumu söylemiştim.

İtiraf etmeliydim ki bu şimdiye kadar ders çalışırken en çok keyif aldığım zamandı; gülüşüyor ve birbirimize şakalar yapıyorduk. Tişörtümü üstümden çıkarmamı istediğinde çalışma kartlarımız bitmek üzereydi.

İşte o zaman ortamdaki hava değişti.

Gözlerimi devirip tişörtümün eteklerine uzandığımda Zeke hâlâ *birbirini dışlayan olaylar* hakkında yaptığı bir şakaya gülüyordu. Tişörtüm oldukça boldu, antrenmandan sonra üstüme geçirmiştim ve hiç düşünmeden başımın üzerinden çıkarıp arkama attım.

"Pekâlâ, bakalım sırada ne var?" dedim ve bir sonraki kartı çektim.

Ancak bir an sonra başımı kaldırdım ve Zeke'in gözlerinin köprücükkemiğimden kalçakemiğime kadar giden yolu yakıcı bakışlarla takip ettiğini gördüm.

Bütün şakacı tavrı onu terk etmişti, gözleri ağır ağır tenimde gezinirken hafifçe kısılmışlardı. Bu bakış, sahada Kyle beni yere düşürdüğü zaman ayıldığımda ve kendimi onun kollarında bulduğumdaki bakışının aynısıydı.

Yutkunduğu sırada çenesindeki kaslar bu hareketle birlikte dalgalandı.

Sonra gözleri aniden benimkilere çevrildi.

Bu bakışla birlikte bedenimden iç organlarımı yakan ve bir sonraki soruya odaklanmadan önce suyuma uzanıp boğazımı temizlememe neden olan bir ateş dalgası geçmişti.

Sesim çok uzaklardan, boğuk geliyordu. Sanki sualtındaydım ve Poisson dağılımıyla ilgili soruyu başka biri okuyordu. Net ve sabit olarak duyduğum tek şey kalbimin kaotik ritmiydi ve soruyu okumayı bitirip de gözlerim Zeke'inkileri bulduğunda sadece buna odaklandım.

"Poisson dağılımı, sabit bir zaman veya mekân aralığında meydana gelen olayların sayısını modeller," diye cevap verdi daha kısık ve yumuşak bir sesle.

Yutkundum. "Başka?"

Kaşlarını çattı. "Olaylar... şey olmak zorunda... Birbirinden bağımsız. Ve olayların ortalama oranı zaten biliniyor olmalı."

Sikeyim.

Başımla onaylarken ona bakamadım ve kartları masaya bırakıp yavaşça ayağa kalktım. Başparmaklarımı şortumun beline geçirdikten sonra kalçamdan, popomdan ve uyluklarımdan aşağıya doğru kaymasına izin verdim.

Kıyafetlerimi yana doğru tekmeledim ama tekrar oturmak için hareket etmedim.

Orada öylece durdum, tenim ürperdi, ta ki Zeke'e bakana kadar.

Verdiği nefes derin ve uzundu, gözleri ayak bileklerimden kalçalarımın arasındaki boşluğa kadar yakıcı bir yol çiziyordu. Dudaklarını ıslatıp bir eliyle yüzünü sıvazlayarak ağzından çıkacak her şeyin önüne geçti.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yutkundu.

Sonra adımı fısıldadı.

Hepsi bu kadardı işte. "*Riley,*" diyen hafif ve boğuk sesi tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Titredim, sesiyle ve beni bu şekilde izlemesinin verdiği hisle gözkapaklarım titreşti.

Sanki güzel olduğumu düşünüyormuş gibi.

Sanki bakışlarını benden ayıramıyormuş gibi.

Sanki bana *dokunmak* istiyormuş gibi.

İlk önce sadece bir kez gözlerimi kırpıştırdım, sonra hemen eğilip tişörtümü yerden alırken arka arkaya kırpıştırmaya devam ettim. Çabucak kıyafetlerimi üzerime geçirdim, dizüstü bilgisayarımı ve çalışma rehberimi de küçük yemek masamızdan topladım.

"Yapmam gereken..." diye mırıldandım ama cümlemi bitirmedim. Her şeyi elime koluma doldurup doğrudan yatak odama ilerlerken Zeke'e bir daha bakmadım. İçeri girer girmez kapıyı kapattım, yere düşmeden önce her şeyi masamın üzerine bıraktım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru kaydım.

Sırtım yumuşak bir sesle kapıya çarptı, nefeslerim düzensizdi, sanki soluklarımın sesini kesebilirmişim gibi elimle ağzımı kapatırken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kapının diğer tarafından Zeke'in usulca küfrettiğini duydum.

Sonra o da odasına çekildi.

BÖLÜM ON ALTI

ZEKE

Karnımı sıkıca kasarken alnımdan akan ter gözlerime damlıyordu, bütün odağım göğsümden iterek uzaklaştırdığım halteri ellerimle kavradığım noktadaydı. Kollarım baskıyla titriyordu ve Clay'in elleri ihtiyacım olması ihtimaline karşı demirin altında duruyordu.

"Hadi, bir tane daha," dedi, halteri tekrar aşağı indirirken beni dikkatle izliyordu.

Nefes aldım, bütün bedenimi tekrar sabitleştirmeden önce dizlerim biraz oynadı. Kollarım ve göğsüm yanarken bir homurtu çıkardım ve halteri bir kez daha yukarı ittim.

"Güzel," dedi Clay. İşim bittiğinde halteri tepedeki metal oluklara yerleştirmeme yardım etti.

Kollarımı lastik gibi hissederek doğruldum ve uzanıp alnımdaki teri bile zar zor silebildim.

"Bugün kendini neden bir işkence seansına soktuğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu Clay. Yer değiştirirken ayağa kalkmam için elini uzattı. Bankın üzerine uzanıp pozisyon almadan önce halterin her iki ucundan birer ağırlık külçesi çıkardi.

"Normalin dışında bir şey yok," diye yalan söyledim.

Clay'in büzdüğü dudakları yalanımı anladığını belli ediyordu.

Yine de bu yalanın en azından on tekrarlık ilk setini bitirmesine yetecek kadar sürmesine izin verdi. Sonra ayağa kalktı, su içti ve birazını yüzüme fışkırttı.

"Ne oluyor lan?" Yüzümü kuruladım, ona delirmiş veya ölmek istiyormuş gibi baktım, belki ikisi de doğruydu.

"Neler oluyor?"

"Pislik gibi davranıp üzerime su püskürtmenden başka bir şey olduğu yok."

Yanımızdaki bacak pres makinesinde antrenman yapan birkaç adam bize doğru baktı. Clay onlara kendi işlerine bakmalarını söyleyen bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar üzerime dikti.

"Bak, yaşadığın hayal kırıklığı her neyse onu burada atmana ve maç sırasında kafana girmesine izin vermemene sevindim ama üzerine konuşmak sana yardımcı olabilir."

"Konuşmanın etkileri abartılıyor. Hadi," dedim haltere doğru başımı sallayarak.

Clay'in dudakları düz bir çizgi halini alsa da arkasına yaslanıp tekrar pozisyonuna geçti ve bir set daha yaptı.

Tekrar oturduğunda dirseklerini dizlerine yaslamış, alnında biriken boncuk boncuk terle bana bakıyordu.

"Mesele Riley, öyle değil mi?"

Onun adını duyunca burun deliklerim genişledi ve kimsenin Clay'in söylediğini duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Clay sanki verdiğim tepki yeterli bir cevapmış gibi küçük bir kahkaha attı. Sonra başını iki yana sallayarak son seti için uzandı. Bitirdiğinde ayağa kalktı, halteri ve bankı ıslak mendille silip koluma vurdu.

"Hadi gel. Biraz yürüyelim."

Bizi sahaya götürürken sessizdim. Kenar çizgilerinde yürüdük; hızımız tempolu bir yürüyüşten çok koşuya yakındı. Bir süre aramızdaki sessizliğin sürmesine izin verse de kimsenin duyamayacağı bir yere geldiğimizde durumu tekrar yüzüme vurdu.

"Bu beni de çıldırtırdı," dedi kolları iki yanında sallanırken.

"Onunla yaşamak, sanki sadece takım arkadaşınmış gibi davranmak."

"O *sadece* takım arkadaşım zaten."

"Doğru. Ama senin olmasını istediğin tek şey bu değil."

Dişlerimi sıktım ve hızımızı arttırdım.

"Onunla konuşmayı denedin mi?"

Onu görmezden gelmeye devam etmek, duymamış gibi davranmak ya da bu konuda konuşmak istemediğimi açıkça belirtmek istiyordum. Ama belli ki kimsenin görmediği şeyi ya da en azından benim kimsenin görmemesini *umduğum* şeyi görmüştü.

Ve dürüst olmak gerekirse, tavsiyeye ihtiyacım vardı.

Nasıl bir bokun içinde olduğuma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Bu aramızda kalacak."

Bu bir soru değildi, bir rica da değildi. Bir tehditti ve Clay bana aksini ima ettiğim için gücenmiş bir bakış attı.

İç çekip bütün hafta boyunca kafamda dönüp duran kelimelere hayat verirken midemin bulandığını hissediyordum. "Benimle daha *yeni yeni* konuşmaya başladı."

Clay dilini şaklattı. "Ah. Sezon başında senden nefret ediyormuş gibi görünüyordu."

"Bu duyguların değiştiğinden emin değilim."

"Liseye birlikte gitmiştiniz, değil mi? Aranızda bir şey mi oldu? Bu düşmanlığın nedeni ne?"

Kalbim göğsümde o kadar şiddetli çarpmaya başladı ki koşmayı tamamen bıraktım ve sahanın kenarına çekilirken ellerimi kalçalarıma koydum. Gözlerim boş tribünleri izlerken batan güneşe karşı gözlerimi kısarak nefesime odaklandım.

"Kahretsin... o kadar kötü, ha?"

Başımı iki yana salladım. "Hayal edebileceğinden de kötü."

"Onun en iyi arkadaşını falan mı becerdin?"

Bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse, öylesini tercih ederdim. Gerçekte olanlardan başka her şeyi tercih ederdim."

Clay konuşmam için zorlamadan bekledi, beni izlerken kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kardeşi benim en yakın arkadaşım," dedim bir dakika sonra. "Çocukluğumuzdan beri öyleydi. Lise ikideyken bir partiye gittik. Şoförümüz ben olacaktım."

Clay'in omuzları çöktü. "Siktir..."

Bunun nereye varacağını çoktan anlamıştı.

Başımı iki yana salladım. "Gavin, Kaylee diye bir kızla konuşuyordu. Partide kavga ettiler ve Kaylee takımın dış açıklarından biriyle öpüştü. Gavin'in hiç anlaşamadığı bir adamdı çünkü dik kafalı pisliğin tekiydi."

"Gerçek bir Kyle Robbins, ha?"

Buna gülememiştim bile ama başımı sallayarak onayladım. "Aynen öyle." Ardından yutkunarak başımı iki yana salladım. "Gavin bu olay yüzünden mahvolmuştu. Çok içmeye başladı ve benim de onunla birlikte içmemi istedi. Ben de öyle yaptım."

Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Kim isterse istesin, sürücünün içki içmesi için hiçbir mazeret olamazdı. Hayır diyebilirdim. Hayır *demeliydim.*

"Çok geçmeden oradan ayrılması gerekti," diye devam ettim. "Bize bir Uber çağırmayı denedim ama beklemek istemedi. Sanki... titriyordu, patlamaya hazır bir bomba gibiydi." Durakladım. "Sanırım Kaylee'nin öpüştüğü adamla ya da Kaylee'yle kavga etmeden veya pişman olacağı başka bir şey yapmadan daha fazla orada kalabileceğine dair kendisine güvenmiyordu."

Clay anlayışla başını yukarı aşağı salladı.

"Anahtarlarımı aldı, arabayı kullanabilecek halde olduğunu söyledi ki ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Onunla bu konuda tartışmaya çalışsam da ısrar etti. Ama bir kaldırıma çarpmadan önce üç blok bile gidememiştik."

"Kaza mı yaptı?"

"Hayır. Yine de onu kenara çekmeye zorladım." Göğsüm ağrıyordu. "Berbat durumdaydı, dostum. Çok duygusaldı. Ben-

se sadece birkaç kadeh içmiştim. O yüzden arabayı kullanacak biri varsa o da ben olmalıyım diye düşündüm."

Clay gözlerini kapattı, tekrar açmadan önce yavaş bir nefes verdi. "Ne oldu?"

"Görmediğim bir dur işareti varmış," dedim sesim titrerken. "Çarpıştık, en kötü darbeyi arabanın Gavin'in olduğu tarafı aldı." İşte o zaman gözlerinin içine baktım. "Alt omuriliği."

Daha sonra ne olduğunu, Gavin'in belden aşağısının felçli kaldığını nasıl öğrendiğimizi anlatacak kelimeleri bulamadım ama buna gerek de yoktu. Clay yutkundu.

Futbolda alt omurilik sakatlanmasının ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk.

"Gavin... o beni hiç suçlamadı. Yas evresinin tüm aşamalarından geçti, evet ama o... Tanrım, beni o kadar çabuk affetti ki sanki benim hiç hatam yokmuş gibi hissettim. Boktan durumunu nasıl iyi bir şeye dönüştüreceğini düşünmeye koyuldu hemen. O böyle bir adam işte. Şu anda tekerlekli sandalye basketbolu oynuyor ve takımın en iyilerinden biri."

Clay gülümsedi.

"Ama Riley..." Yutkunmanın zorluğuyla mücadele ederek devam ettim. "Riley her şey için beni suçladı: Gavin'in felç olması, ailesinin omuzlarındaki stres, hepsine çektirdiğim acı. Onun gözünde hayatını mahvetmiştim. Benden nefret ediyordu, *haklı olarak*."

"Şimdi ne değişti?"

"Hiçbir şey," dedim ama başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Belki bazı şeyler. Bilemiyorum. Benden artık o kadar da nefret ediyormuş gibi hissetmiyorum ama..."

Sessizliğe gömüldüm. Son bir ay içinde neler olduğunu, aramızdaki kırık köprüyü az da olsa onarıp arkadaşlığa benzer bir şey inşa ettiğimizi nasıl açıklayacağımı hiç bilmiyordum.

"Sanırım benden nefret ediyor olsa bile... bir parçam onun yanında rahat hissediyor."

"Yuvan gibi," diye tamamladı Clay benim yerime.

Başımı sallayarak onayladım, boğazım düğümlenmişti ve bir sonraki sorusuyla iyice kapandı.

"Onu istediğini ne zaman fark ettin?"

Ciğer dolusu bir nefes verdim. "Dürüst olayım mı? Sanırım bunu hep biliyordum. Derinlerde bir yerde, belki de lise birinci sınıftan beri. O zamanlar onun da benden hoşlandığını biliyordum. Ama yaşananlardan sonra aramızda bir uçurum oluştu. Ben de kardeşine verdiğim sözden başka bir şey düşünemez oldum."

Clay tek kaşını kaldırdı.

"Onu koruyacağıma dair söz verdim."

Clay başıyla onayladı, düz bir çizgi halindeki dudaklarının arasından bir nefes vererek sahanın arkasında batan güneşe baktı. Bir süre sonra uzanıp omzumu sertçe sıktı.

"Bak, dostum, belki senden hâlâ nefret ediyordur. Belki de etmiyordur ama arkadaş olmaktan başka bir şey istemiyordur. Ya da belki," dedi omuz silkerek. "O da seni istiyordur."

Umut, kafesinden kaçmak üzere olan bir hayvan gibi çılgınca boğazımı tırmalıyordu ama yutkunarak onu bastırdım.

"Ona ne hissettiğini söylemezsen asla öğrenemezsin."

"Biz takım arkadaşıyız," diye hatırlattım ona. "Kahretsin, *oda arkadaşıyız*. Aramızdaki kırılgan ilişkiyi daha da karmaşık hale getirerek bunu riske atmak kulağa biraz bencilce gelmiyor mu?"

"Aldığımız her kararda bir risk vardır," dedi Clay. "Sadece hangi riskin alınmaya değer olduğuna karar vermelisin. Ona söyleyip işlerin biraz garipleşmesini mi ya da reddedilmeyi göze almayı mı tercih edersin? Yoksa hiçbir şey söylemeyip onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ederek bu bilinmezlik içinde boğulmayı mı?"

"Ben sadece... Onun aynı şeyleri hissettiği bir senaryo göremiyorum. Hiçbirinde hem de."

"O zaman sen lanet olası körün tekisin," dedi Clay gülerek. "Dostum, o kızın sana nasıl baktığını görmüyor musun? Ona dokunmayı bırak, biraz yakınında nefes aldığında bile nasıl tepki verdiğini?" Başını iki yana salladı. "O zaman bana anlattığından daha büyük sorunların var."

Yanağımın içini ısırdım. "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Kusacaksan şuraya kus," dedi Clay sahanın kenarını göstererek. "Bu spor ayakkabıları daha yeni temizledim."

Kıkırdadım ve tavsiyesini değerlendirirken uzun bir nefes verdim.

Ona bütün gece dışarıda olacağımı söylemiştim. Bunu biraz da olanlardan sonra kendini garip hissettiğini bildiğim için yapmıştım. Fakat çoğunlukla ders çalışırken sessiz bir geceye ihtiyacı olduğunu söylemesi yüzündendi.

Son *ders çalışma seansımızdan* ve sona erme şeklinden sonra gözlerimin içine bile bakamayışını kaçırmamıştım.

Ama bu gece antrenmanımız yoktu; bu da onunla bir süre yalnız kalma, etrafımızda her zamanki dikkat dağıtıcı şeyler olmadan konuşma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyin sonunda daha kötü mü olacağını yoksa hayatımın en iyi kararı mı olacağını bilmiyordum.

Tek bildiğim denemek zorunda olduğumdu.

Onu görmek zorundaydım.

Nabız yoklamalı ve onun da benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini görmeliydim.

"Benim için dua et, dostum," dedim Clay'e. Soyunma odasına doğru koşarken sırtını sıvazladım.

"Birkaç tane edeceğim," diye seslenirken kahkahası arkamda yankılanmıştı.

Riley

Chance Hughes masamın önünde duruyordu. Elleri haki pantolonunun ceplerindeydi, parlak mavi gözleri duvarımda asılı olan Dalí baskısına odaklanmıştı. Rahat bir sırıtış takınmış, göğüs cebinde kardeşlik amblemi işlemesi olan lacivert bir polo tişört giymişti.

"Bu harika," dedi yeni bir açıdan bakmak için başını biraz eğerek. "Ve biraz da ürkütücü."

Gülümsedim. "İşte Dalí."

Yumuşak bir gülümsemeyle bana döndü, bakışları odamın içinde dolaştıktan sonra tekrar bana takıldı.

Chance Hughes üçüncü sınıftaydı. Kardeşliğinin spor başkanıydı, arkadaşlarıyla golf oynamayı seviyordu, her Noel'de ailesiyle Myrtle Beach'te bir devre mülke gidiyordu ve sanki işiymiş gibi sürekli EDM konserlerine katılıyordu.

Onun hakkında bildiğim her şey buydu ve aç gözlerle odayı geçip bana doğru gelirken onun hakkında öğrenebileceğim *her şeyin* bu kadar olduğunu hissediyordum.

Bu benim için sorun değildi.

Minglr'a en başta bu yüzden girmiştim. Gerçekleştirmeye çalıştığım şey buydu.

Ama şimdi gerçekten *oluyordu*...

O bana doğru gelirken stresten titriyordum. Gülümsemesi biraz daha genişledi ve saçlarımı bir kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra boynumu kavradı.

"Gergin misin?" diye sordu.

Sadece başımı sallayarak onaylayabildim çünkü ağzımı açarsam her şeyi mahvedeceğimi biliyordum. Ona takılmalık ilişkilerin daha önce yaptığım, hatta üzerine *düşündüğüm* bir şey olmadığını söyleyebilirdim. Şu anda denemeye yeltenmemin tek nedeninin, oda arkadaşımın sadece *bakışlarıyla* bile bacaklarımın arasında istenmeyen ısı dalgalanmaları yarattığı-

nı itiraf edeceğimi biliyordum. Kesinlikle cinsel olarak çok aç olduğumu, bunun da sahadaki performansımla bağlantılıymış gibi durduğunu ve bu yüzden sadece biraz eğlenip stres atmak istediğimi ama *bu şekilde* eğlenip stres atmanın beni daha da strese soktuğunu da itiraf edecektim.

Tek bir *kelime* bile etmemek için ağzımı daha da sıkı kapattım.

Ve sonra, Chance Hughes beni öptü.

Öpücük... güzeldi. Boynumu tutmaya devam ediyordu, boştaki diğer eli belime dolanmıştı ve dudaklarımdaki baskıyı arttırırken inleyerek beni kendine çekmişti.

Benim gözlerim hâlâ açıktı ama onunkiler çoktan kapanmıştı. O yüzden ben de kendi gözlerimi kapattım ve onun sesini taklit etmeye çalışarak sanki ben de öpücükten gerçekten hoşlanıyormuşum gibi inledim.

Başarana kadar numara yap, *öyle* değil mi?

Chance dizlerimin arkası yatağa çarpana kadar beni geri geri yürüttü ve ben de yatağıma oturup kollarımı boynuna dolayarak onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Bu sırada duvara çarptık, bu beni güldürdü ve o da gülümseyerek elini tişörtümün altına soktu.

Titredim çünkü eli sıcak karnımda buz gibi soğuktu. Buna rağmen genişçe sırıttı, sanki boynuma öpücükler kondururken dokunuşu beni kendimden geçiriyormuş gibi davranıyordu.

"Sikeyim, çok ateşlisin," diye fısıldadı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, sonra kendimden utanarak kızardım. O bana bakıp bu utancı somut bir şekilde *görmeden* önce onu tekrar öptüm ve olabildiğince tutku katmaya çalıştım.

Rahatla, Riley. Eğlenmene bak.

Chance bacaklarımın arasına girene kadar hareket etti ve kalçalarını bana doğru iterken boğazından bir inilti daha koptu.

Kalçasındaki kemikler uyluklarıma battığında yüzümü buruşturup *acı* dolu bir inilti çıkardım, pantolonunun dikişi şortuma sürtünürken kaskatıydı.

Chance çıkardığım sesi yaptığı şeyi sevdiğime dair bir işaret olarak algılayıp tekrarladı ancak bu sefer hafif bir çığlık attım ve onu biraz geriye itip pozisyonumu yeniden ayarladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadıktan sonra gülümseyerek onu tekrar kendime çektim.

Tanrım, bu işte çok berbatım.

Ancak Chance buna aldırış ediyormuş gibi görünmüyordu. Bacaklarımın arasında dengesini bularak elini tekrar tişörtümden yukarı kaydırdı. O buz gibi soğuk avuç içi sporcu sutyenimi kavradı ve yatak odamın kapısı aniden açılmadan önce memelerimin küçüklüğünden utanmak için yalnızca bir saniyem olmuştu.

Kapı duvara çarptığında Chance'le öpüşmeyi kestik, omzunun üzerinden baktığımda Zeke'in kapımda dikilen bedenini gördüm.

"Bu da ne-"

Chance üzerimden sökülüp alınmadan önce -ki kelimenin tam anlamıyla gömleğinin yakasından *sökülüp* alınmıştı- cümlemi tamamlamaya zamanım bile olmamıştı. Zeke onu duvara fırlatırken gömleği boynunu sıkınca öksürdü, bu sırada neredeyse tablolarımdan birinin düşmesine neden oluyordu.

"Zeke! Senin sorunun ne?" diye bağırdım ellerimle ağzımı kapatarak. Chance'i tekrar polo tişörtünün yakasından tutup duvardan sertçe çekmesini ve kapıya doğru sürüklemesini dehşet içinde izliyordum. Onu dışarı fırlattığında Chance geriye doğru sendeledi, Zeke tekrar itmeden önce dengesini zar zor bulabilmişti.

Tekrar, "Zeke!" diye bağırdım ama beni duymazdan geldi.

Sadece, "Dışarı," dedi, ardından Chance'i tekrar kapıya doğru itti.

Chance gözlerini kocaman açarak bana baktı ve hissettiğim bütün o gergin enerjinin yerini birden saf bir öfke yumağı aldı.

"*Benim* misafirlerime dışarı çıkmalarını söyleyemezsin," dedim Zeke'e.

Beni görmezden gelirken öldürücü bakışları Chance'in üzerindeydi, onun şaşkınlığı da yerini yavaş yavaş şüphe ve öfkeye bırakıyordu. Kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirmeden önce polo tişörtünü düzeltti. "Bir sorunumuz mu var, dostum?"

Zeke ona öylece bakmakla yetindi.

Chance bana baktı ve başparmağıyla Zeke'e işaret etti. "Erkek arkadaşın falan mı?"

Öfkeden köpürürken, "Hayır," dedim ve Zeke'i tutup odasına doğru ittim.

Yerinden neredeyse hiç kımıldamamıştı. Lanet bir ejderha gibi derin bir nefes çekerken gözlerini Chance'ten ayırmıyordu.

Chance başını iki yana salladı, bakışları benden Zeke'e ve ardından tekrar bana kaydı. "Bak, bela falan istemiyorum. Eğlenmek istediğini söylemiştin."

"İstiyorum," diyerek ona doğru uzandım. Vücudu önce kaskatı kesildi ama sonra kolunu belime doladı.

Zeke öfkeyle bakıyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye uyardı.

"*Zeke*," diye fısıldayarak bağırdım ve bir kelime daha edersе onu *öldüreceğimi* söyleyen bir bakış attım. Ama bana bakmıyordu. Chance'in belimdeki tutuşu sıkılaştığında dişlerini sıktı.

Ardmdan odanın öbür ucuna doğru neredeyse uçtu.

Zeke onu ön kapımıza itmeden önce Chance'le teması zar zor kesebilmiştim. Chance'in sırtı kapıya öyle sert çarptı ki bütün yurt sallanmış gibi hissettim. Zeke onun üzerine çıktığında Chance'in meydan okuyan hali bir anda yok olmuştu.

Başını iki yana sallayıp bana bir psikopatmışım gibi baktı, sonra başını tekrar sallayarak Zeke'i üzerinden itti.

"Ben gidiyorum," dedi ve sonra kapının kolunu çevirip koridorda kayboldu, kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandı.

Bir an sonra yurt odamızı saran sessizlik sıcak ve ıslak bir battaniye gibiydi, ben de onun altında durmuş, Chance'in az

önce kaçıp gittiği kapıya şaşkınlıkla bakıyor, rüya görüyor olmalıymışım gibi gözlerimi kırpıştırıyordum.

Sonra Zeke'e döndüm.

Oturma alanının ortasında duruyordu; koyu renk gözleri benimkilerle buluşurken göğsünü şişirmiş, kaşlarını çatmış haldeydi. İnce bir ter tabakası kol, boyun ve göğüs kaslarını kapladığı için tişörtü hafifçe üzerine yapışmıştı.

Başımı iki yana sallayıp ona doğru hışımla yürürken kükredim. "Kahrolası, senin neyin var bö-"

Ama ben cümlemi tamamlayamadan Zeke aynı hızla bana doğru koşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Şok, ani ve beklenmedik bir deprem gibi bütün dengemi sarstı. Zeke'in üzerime eğilişini izlerken kelimeler dudaklarımda kaybolup gittiler.

Ağır adım sesleri kalbimin odacıklarında yankılanıyordu.

Sıcak nefesi ona durmasını söyleme girişimim olacaksa da susturmuştu.

Elleri saçlarımın arasına girdi, sıkıca çekti ve sonra çenemi yukarı kaldırdı.

Ardından ağzı içimdeki fırtmanın gürlemesine neden olan gök gürültüsünden bir öpücükle benimkini esir aldı.

Dudakları sıcak ama sertti, benimkileri yakalayıp bir sonraki nefesi almaya dair tüm umutlarımı çalarken talepkârlardı. Zaman durmuş, vücudumdaki her sinir ucu alevler içinde patlarken bir uçurumun kenarında sallanmaya başlamıştı. İniltili bir iç çekişle onda eridim ve o da çıkardığım sesi yuttu. Parmak uçları saçlarıma dolanmıştı, beni daha da sert öperken başparmakları çenemi morartacak kadar sıkı kavramıştı.

Ellerim önce hafifçe, sanki onu kendime çekecekmişim gibi göğsünün ortasına indi. Ama sonra farkındalık bana bir otobüs gibi çarptığında onu bütün gücümle ittim. Dudaklarımızın teması kesildiğinde ve dünya bununla birlikte etrafımıza yıkıldığında ikimiz de tökezleyerek birbirimizden uzaklaştık.

Benim sırtım kapıya, onunki ise duvara yaslanmıştı, ikimi-

zin de göğsü savaştaki askerlere benzer bir ritimle inip kalkıyordu. Her nefesi burnundan ateş gibi çıkıyordu ve elleri sanki bir kez daha bedenime dokunmamak için bir şeylere tutunmak zorundaymış gibi arkasındaki duvarı kavrıyordu.

Dudaklarını yalayıp dişlerini altdudağının üzerinde gezdirirken bekledi.

Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Ağlamanın, çığlık atmanın ya da üzerimdeki her bir giysiyi parçalamanın eşiğindeyken orada nefes nefese öylece durdum.

Ve ben de bekledim.

Kelimelerin aklıma gelmesini, ona neden kızmam gerektiğine dair nedenlerin dilimden dökülmesini bekledim. Bilincimin yerine gelmesini, ondan neden nefret ettiğimi ve neden isteyeceğim son şeyin beni tekrar o şekilde öpmesi olduğunu hatırlamayı bekledim, bekledim ve bekledim.

Ama hiçbiri aklıma gelmedi.

Sebepsiz yere, mantıksız bir şekilde, kendimi durdurmak için tek bir dua bile etmeden, üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve kendimi onun kollarına bıraktım.

O da beni başka bir öpücükle yakalarken aklımın köşesinde kalan tüm karşıt düşünceleri sildi.

BÖLÜM ON YEDİ

RILEY

Elleri.

Büyük, güçlü, talepkâr elleri.

Büyük, güçlü, talepkâr elleri *her yerimdeydi.*

Ağzımı kendininkine doğru çekerken elleri saçlarımda geziniyordu. Bir sonraki öpücüğü yıllardır sualtında kalmış bir adammış da ben de yüzeyin ta kendisiymişim gibi içine çekti. Beni boğmak mı yoksa bana tapmak ını istediğini bilmiyormuşçasına daha sert öperken boğazımı kavradı. Elleri kaburgalarımdan aşağı kalçalarıma kadar vücudum boyunca gezindi ve ardından kıçımı avuçlayıp beni zahmetsizce kaldırdı.

Beni yatak odasına kadar körlemesine taşıyıp kapısını ayağıyla tekmeleyerek açarken sığ nefesler ve inlemelerden oluşan bir senfoni gibiydim. Duvara yaslandığımda bir sonraki nefesim yarıda kesilmişti. Sahiplenici dudaklarını köprücükkemiğime yaklaştırıp hafifçe ısırdı. Daha fazlası için sessizce yalvarıp sırtımı bir yay gibi gerene kadar çenemde ve boynumda dolaştı.

Uyarı zilleri beyninde bir çıngıraklı yılanın kuyruğunu sallayışı gibi tıslıyordu. Uzaklardaki bir ses çaresizce bu rüyadan uyanmamı sağlamaya ve bana dokunuşuyla eriyip bittiğim kişinin *Zeke* olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Kardeşimin en yakın arkadaşı olan Zeke.

Takım arkadaşım, *oda arkadaşım* olan Zeke.

Nefret ettiğim, keşke hiç doğmasaydı dediğim, kardeşimin hayatını mahvettiği için suçladığım Zeke.

Yine de beni daha sıkı kavradıkça, daha çok öptükçe... İçime girmesi arzusundan başka bir şeye tutunamaz hale gelmiştim.

Bacaklarımı yere indirdiğinde elleri beni sadece ensesine uzanıp nemli tişörtünü söküp atacak kadar bıraktı.

"Onu öldürmek istedim," dedi öfkeden köpürerek, bir sonraki nefesi sıkı göğsünde, kaburgalarında, karnını kaplayan kaslarında dalgalandı. Beni tekrar öpüp elini boğazıma doladı ve ağzına doğru inleyene kadar çenemi yukarı kaldırdı. "Siktir, onu *öldürmek* istedim, Riley."

"Neden?" dedim nefes nefese.

Başını iki yana salladı, dudaklarını yalarken alnını benimkine yasladı. "Çünkü içimde başlattığın yangın beni mahvediyor. Çünkü senin yüzünden yanıp kül oldum."

Elleri tişörtümün altına kaydı, sıcacıklardı ve her yanımı kuşatıyorlardı; parmak uçları göğüs kafesim boyunca gezinerek kumaşı üzerimden tamamen sıyırana kadar yukarı, yukarı ve yukarı kaldırdı.

"Çünkü senin için *yanıp tutuşuyorum*," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Ve *benim* olana dokunan herkesin sonunu getireceğim."

Elleri belimdeyken dudakları kısacık, cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarıma değdi. Beni döndürdüğünde ellerim kendimi duvara yaslamak için havaya fırladı. Belim ona doğru tıpkı bir yay gibi gerilirken ensemi ısırdı. Kalçalarımın arasında bir sıcaklık birikmişti, meme uçlarım o kadar dik ve hazırlardı ki sızlıyorlardı.

O omuzlarıma öpücükler kondururken, "Ben senin değilim," demeyi başardın nefeslerimin arasından.

Güldü ancak gülüşünde eğlenir bir yan yoktu, sporcu sut-

yenimi üzerimden çıkarırken beni ürpertecek şekilde karanlık ve korkunçtu. Arkamdan bana yaslandı, başparmaklarını şortumun belinden geçirecek kadar geri çekilmeden önce sertleşmiş aletini kalçalarımın arasında hissettiğimde nefesim kesildi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı kulağıma, daha aşağı kaymadan önce dilini kulakmememin üzerinde gezdirdi. Elleri şortumu çekiştiriyordu. Dili boynumdan aşağı ilerlerken, değdiği yerler tenimi yakıp geçiyordu. Kalçama karşı hırladığı sırada sesi kendini kaybetmiş gibiydi. "Yani... durmamı mı istiyorsun?"

Şortum ayak bileklerimin etrafında toplandığımda, parmakları iç çamaşırımın beli boyunca tembel bir çizgi çizerek kalçalarımın kıvrımlarını takip etmeye başladı.

Konuşamadım.

Bilmiş bir laf etmek ya da ona ait olduğuma dair ukala beyanına karşı koymanın bir yolunu bulmak için beynimi zorladım.

Ama o parmaklar arkamdan bacaklarımın arasına süzüldüğünde ve bizi ayıran ıslak, ince kumaş boyunca kaydığında tek yapabildiğim keskin bir nefes almak oldu.

"Sana dokunmayı bırakmamı mı istiyorsun?" diye kışkırttı beni. Ben titreyip canım pahasına duvara tutunurken hain parmağını kumaşın dikiş yerinde gezdiriyordu. "Seni *tatmaktan*... vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Kalçamın arkasında dümdüz ilerleyen dili sıcacıktı, ucunu onu en çok istediğim yere değdirmek üzereyken dokunuşu birden kayboldu.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye mırıldanarak iç çamaşırımı çıkarmaya başladı. Kalçalarımdan aşağı indirip dizlerimden yavaşça çıkarırken hiç acele etmiyordu. Ardından kumaşın yerde şortuma katılmasına izin verdi.

O kadar kesik nefes alıyordum ki saha boyunca depar atmış gibi hissediyordum. Parmaklarım acımasızca duvarı tırmalıyordu, onun nefesinin sızlayan merkezime vuran sıcaklığına odaklandığımda gözlerim titreşerek kapandı.

Vücudumda yukarı çıkıp dudakları tekrar kulağımı bulana kadar popomu, kalçalarımı, omurgamı, omzumu öptü, emdi ve ısırdı.

"Söyle bana," diye meydan okudu. Yalnızca sesi, kulağıma değen *nefesi*, titreyip nefes nefese kalmama ve onu bir kez daha üzerimde hissedebilmek için sırtımı germeme neden oldu. "Benden nefret ettiğini söyle, Riley."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım ama yine de kalçalarımı ona sürtüyordum. Sertleşmiş aletinde beni hissedip inlediğinde dudağımı ısırdım.

"Öyle mi?" diye sataştı, eli yavaşça vücudumdan aşağı ilerlerken kulakmememi dişlerinin arasına alıp emdi. Eli bacaklarımın arasına kaydığında inledim; sıcak parmağı ıslak, zonklayan merkezim boyunca kaydı.

Bütün vücudum titredi, o kadar ki serbest elini beni sabit tutmak için belime dolamak zorunda kaldı.

"Ediyorum," diye cevap verdim, göz göze gelmek için omzumun üzerinden ona baktım. "Ama bana dokunmayı bırakmanı istemiyorum," derken gözleri dudaklarıma odaklanmıştı.

Hırlayarak dudaklarımı öyle bir iniltiyle dudaklarının arasına aldı ki ben de bir inilti koyuverdim. Aynı anda parmaklarını daha da içeriye itti; kadınlığımı aralayıp şişmiş klitorisime doğru kaydırdı. İlk dokunuşuyla sarsıldım ve Zeke bir tanesini tamamen içime sokmadan önce parmaklarım tekrar ileri geri hareket ettirdi.

İnledim, ona daha iyi erişim sağlamak için bükülmekten sırtım ağrımıştı. Enseme doğru gülümsedi, parmağı içimde hareket ederken o noktayı öpüp ısırıyordu. Yavaş ve kontrollü bir şekilde içime girip çıkıyor, ben kıvranıp inlerken ve ona tamamen teslim olurken her darbesi biraz daha derine iniyordu.

Her nefes alışımda ciğerlerim yanıyor, Zeke beni öpüp hareket ettirdikçe karnımın derinliklerindeki yangın şiddetini arttırıyordu. Bir parmağı daha içime girdi, bunun yarattığı hisle keskin bir nefes alacağım sırada diğer eliyle boğazımı sardı.

Gözlerim birden fal taşı gibi açıldı. Kalbim, tehlikede olduğumu hissettiğim için değil... bundan *hoşlandığım* için çarpıyordu. Beni boğma şeklini, bir sonraki nefesime uyguladığı hafif baskıyı ve bunu fark ettiğinde dudaklarında beliren belli belirsiz gülümsemeyi sevmiştim.

Boğazımı bırakıp mememi avuçlamak için aşağı indiğinde ve parmakları daha derine kayarken beni kendine doğru çektiğinde titredim. Sonra eli bacaklarımın arasına girdi ve avucunun içiyle klitorisimi okşamaya başladı.

Yıldızlar.

Yıldızları gördüm; parlak ve nefes kesicilerdi, o küçük hareketin yarattığı ezici zevkle neredeyse Zeke'in kollarına yığılacaktım.

Boynuma doğru sırıtıyordu, *her yerimdeki* ellerini çektiğinde beni düşmeden önce yakalayıp kollarının arasında döndürdü.

"Mmm," diye mırıldandı, yatağıma doğru götürürken usulca dudaklarımı öpmeye devam ediyordu. "Demek orası."

Çarşaf ve yorgan karmaşasının içine atılmadan önce onaylamak ya da reddetmek için zamanım olmamıştı.

Karşımda durup bekledi, kendine beni baştan aşağı süzme izni verdiği sırada tanrılara benzeyen vücudu her nefeste kabarıp iniyordu. Yanaklarım alev alırken dizlerim birbirine kenetlendi ama hemen ardından Zeke'in elleri bacaklarımı tekrar ayırdı.

"Seni görmeme izin ver," diye talep etti. Benimle birlikte yatağa çıkabilmek için daha da geriye gitmeme yardım ederken elleri her iki bacağımın iç kısımlarını ısıtıyordu. Sırtım yatak başlığına çarptığında bile durmadı. Bacaklarımı omuzlarına yerleştirdi ve izleyebileceğim kadar oturur pozisyona geçene dek beni itti.

Kalçalarımı öperken gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı, her dokunuşunda ürperiyordum. Onun bacaklarımın arasına yerleşmesini izlerken kadınlığım aralanmış, merkezim alev almıştı.

Koyu renk gözleri benimkilere bakarken parlıyordu. Dilini dışarı çıkardı ve beni uzun, işkence gibi bir dokunuşla dudaklarının arasına aldı.

İnledim, başım arkaya düşerken yumruklarım çarşafı kavradı, ardından gözkapaklarım titreşerek kapandı.

Sonra popoma bir şaplak attı.

Hızla doğruldum, kaşlarımı çatarak ona küfretmeye hazırlanırken dili tekrar üzerimde gezindi ve iç geçirmekten başka bir şey yapma isteğimi kaybediverdim.

"İzle," diye emredip işe koyuldu.

Klitorisimde daireler çizerken, emerken, öperken ve beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi yiyip bitirirken ona tutunmak ve adını bütün binanın duyabileceği kadar yüksek sesle haykırmamak yapabildiğim tek şeydi. Tam o anda bir şey fark ettim. Belki de daha önce hiçbir erkek bana gerçek bir oral seks yapmamıştı. *Bu şekilde* değildi. Onların hepsi dilini nasıl kullanacağını ve ne yaptığını bilmeyen çocuklardı.

Zeke ise vücudum ona *aitmiş* gibi, sanki elinde beni mahvedecek her hassas noktayı gösteren detaylı bir harita varmış gibi bana dokunan bir adamdı.

Ustaca dokunuşlarının altında kıvranıp inledim. Başının kalçalarımın arasına gömülüşünü, ellerinin bacaklarımı kavrayışını ve ben kıpırdanarak kaçmaya çalışırken beni sabit tutuşunu izlerken gözlerim ağırlaşmıştı.

Bu çok fazlaydı, çok *ateşli* hissettiriyordu.

Yüzüm kızarmıştı, tenim alev alevdi, derinlerimde korkutucu bir baskı oluşurken kanım kaynıyordu.

Zeke bacaklarımı biraz daha araladı, dudakları kadınlığımın üzerindeki hareketlerine devam ederken eli kalçamda duruyordu. Hemen sonra diğer elini kaydırarak klitorisimi emdiği yerin altından içime soktu.

"Ah, kahretsin, ah, Tanrım, Ah... *siktir*!" diye haykırdım.

Zeke beni sıkıca tutup dudakları ve parmaklarıyla bana iş-

kence ederken vücudum istemsizce geri çekilmeye çalışıyordu. Bu çok fazlaydı. Ben...

Alevler içindeydim.

Sıcaktım ve yanıyordum, ayak parmaklarımdan kulaklarıma kadar yanıp tutuşurken ardımda küller bırakıyordum. Vücudumdaki her sinirin alazlandığını hissettim, dalga dalga yayılan zevk beni tüketmeden önce uyuşmuştum.

Zeke beni daha da sıkı tuttu, parmakları sabit bir tempo tuttururken dili bütün bedenim gevşeyene kadar daireler çizmeye devam etti.

Hayatımın en güçlü orgazmını yaşarken her kasım gevşemişti, soluklarım sığ ve kesik kesikti.

Zeke kadınlığımdan ağzını çekmeden sırıttı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için uzanmadan önce oraya vücudumun titremesine neden olan tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Onun tadını, *onun* dudaklarındaki *tadını* yalayıp yuttum. Bedenim ben ne olduğunu anlayamadan hareket etmeye başladı. Şimdiden daha fazlasını arzuluyor, onu mümkün olan her şekilde hissetmek için çaresizce çırpınıyordu.

Aramıza uzandım ve basketbol şortunu çekiştirdim.

"Çıkar," dedim nefes nefese.

Zeke yalvarışıma cevap vermeden önce dudaklarıma karşı gülümsedi.

Zeke

Sadece bir dakikaydı. Belki tam altmış saniye bile değildi ama prezervatif almak için odama koşarken geçirdiğim süre Riley'den ayrı kalınak için çok uzun gelinişti.

Paketi dişlerimle yırttım ve ambalajı salonda bırakıp bir fırtına gibi yatak odasına girdim.

Yanakları *doruğa yeni ulaştım kırmızısının* hoş bir tonuna bürünmüşken yatağında öylece uzanmış, saçları tam bir felakete dönmüş halde tatmin olmuş gözlerle beni izliyordu.

Altdudağımı yaladım ve dizlerinin kapanmasını engellemek için elimi uzattım.

Tek söylediğim, "I-ıh," oldu. Gülümsedikten sonra dudağını ısırarak dizlerinin tekrar açılmasına izin verdi.

Bu manzara karşısında inledim, beni öldüreceğini bildiğim o şişmiş, kaygan kadınlığına hayranlıkla bakarken prezervatifi aletime geçirdim. Boşaldığında parmaklarımın etrafında nasıl kasıldığını hissetmiş, henüz içine bile girmemişken Riley'nin nasıl da zevkle inlediğini duymuştum.

İşim bitmişti ve bunu biliyordum.

Ama sonumu bile isteye kabullenmiştim.

Gözlerim onun zayıf ve formda vücudunun üzerinde gezinirken, aletimin uzunluğunu süzen kocaman açılmış gözlerine takıldı. Hem panik hem de hayranlık karışımı bir duyguyla bakıyordu, gözlerimi aşağıya çevirdim ve yüzüne bakıp tek kaşımı kaldırmadan önce kendimi bir kez sıvazladım.

Dudakları aralanırken yutkundu, gözleri benimkilere kaydı.

"Buraya gel," diye fısıldayarak ona doğru uzandım. Ellerini tutmama ve onu yataktan kaldırmama izin verdi. Ben de onun yerine geçerek sırtımı yatak başlığına yasladım, ardından kucağıma oturmasma yardım ettim.

Islaklığını bacaklarının arasına yaydığım an yakıcı ve keskin bir nefesle kaskatı kesildik. Kadınlığı aletimin etrafını bu temasla ikimizin de titreyeceği kadar sarıyordu. Kalçalarımı oynattım, ben bacaklarını aralamanın verdiği hissin tadını çıkarırken Riley inledi. Hemen ardından kalçalarını üzerimde hareket ettirirken tırnaklarını omuzlarıma batırdı.

Aramıza uzanıp aletimin başını onun girişine yerleştirirken dudaklarını esir aldım. Kendimi tutmayı nasıl başardığımı asla bilemeyecektim ama bir şekilde durdum ve ellerimle kalçalarını kavrayarak onu tek seferde doldurma dürtüsüne karşı savaştım.

"Kontrol sende," dedim. Harekete geçmesini beklerken onu uzun uzun ve derin bir şekilde öptüm.

O kadar zayıftı ki, aletimin hepsini içine almanın onun için en zevkli deneyimlerden biri olmayacağını biliyordum. Bu yüzden sürücü koltuğunda onun oturmasını, hızı onun kontrol etmesini istiyordum.

Riley alnını benimkine bastırırken yutkundu ve başıyla onayladı. Sadece bir santim aşağı inerken gözleri bedenlerimizin arasına kaydı.

Sikeyim.

Henüz tam olarak içine bile girmemiştim ama bütün vücudum kasılıyor, testislerim onu parçalama arzusuyla zonkluyordu.

Nefes almakta zorlanıyordum, kalçalarını yeniden kavradığımda onun kolları da nazikçe omuzlarıma yaslandı.

Biraz daha alçalarak aletimin başını içine aldığında aynı anda tısladık.

"Zeke," diye inlediğinde bakışlarımız buluştu, ardından gözlerimi sımsıkı yumdum. Onun içini doldurduğumda boşalmamak için nefesime odaklandım.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar yavaş ol," dedim fısıldayarak. Onu görmek için gözlerimi açtım. Başını sallayarak onayladı, dizlerinin üzerinde biraz daha yükselirken dudaklarını yaladı.

Sonra alçaldı ve bir santimini daha içine aldı.

Yükselip alçalması yavaş ve güzel bir işkenceydi; her seferinde biraz daha fazlasını içine alırken bacakları titriyordu. Aldığım kesik nefesler yüzünden ciğerlerime duman çekiyormuş gibi hissediyordum. Sonunda tamamen aletimin üzerine yerleşip beni en derinlerine aldığında ve tırnakları tenime battığında hayatımın en yoğun, en boğuk gelen iniltisini koyuverdim.

"Siktir, Riley," dedim soluk soluğa, kalçalarını morartacak kadar sert sıkıyordum. "Sen iyi misin?"

Başını sallayarak onayladı, kendini kaldırıp tekrar aşağı indirirken ve bir şekilde beni içine sığdıracak biraz daha alan bulurken kaşları çatılmıştı.

İnledim, bir ritim bulup yavaşça yukarı aşağı hareket ediyordum. Hayatım buna bağlıymışçasına beni sürerken Riley de inliyordu.

Başı geriye doğru düştü ve ellerim hararetli bir şekilde göğüs kafesinde gezindi. Memelerini avuçlarımın içine alarak okşamaya başladım. Riley bileklerime tutundu ve arkasına yaslanıp beni farklı bir açıdan içine alırken ellerimi vücuduna bastırdı.

"*Siktiiirr*," diye küfrettim, avuçlarımın içinde hareket eden memelerini yoğuruyordum.

Riley hızını arttırdı, kalçalarını sallarken üzerimde kahrolası bir kovboy kızı gibi zıplıyor, saçları etrafa savruluyordu.

"Zeke," diye fısıldadı tekrar. O tatlı dudaklarının arasından nefes nefese çıkan ismim karşısında bir küfür daha savurdum. Kalçalarını hızlıca hareket ettirirken gözleri benimkileri buldu. "Ben... Ben..."

Cümlesini tamamlayamadan elimi vücutlarımızın birleştiği yere uzattım ve klitorisini parmağımla okşarken onu zirveden aşağı yuvarladım. Aletimin etrafında kasıldığını ve ısınımi inleyerek titremeye başladığını hissettiğim gibi ben de doruğa ulaştım.

Kaslarım bu olağanüstü rahatlamayla gevşerken o üzerimde hareket etmeye devam etti; tırnakları tenime batıyor, saçları ileri geri savruluyordu. Haykırışları o kadar gürültülüydü ki ağzını nazik bir şekilde kapatmak için uzandım.

Avucumu yalarken dilini çok farklı bir yerimde hayal etmek hissettiğim baskının şiddetini arttırdı. Kendimi içine itmeye devam edip kalçalarını aşağıda tutarak onu kendime bastırdım ve boşaldım.

Durduğumuzda Riley'nin elleri omuzlarımdaydı. Göğsü yükselip alçalıyordu, gözleri yavaşça benimkileri buldu.

Bakışlarına karşılık verirken nefeslerimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kalçalarımı *sadece* bir santim ileri iterek onu hâlâ kucağımda tutmaya devam ettim.

Gülümsedi. Dizlerinin üstüne oturup güzel vücudunu tamamen ortaya çıkarmadan önce gözleri aletimin içinde yarattığı hisle titreşerek kapandı.

"Sanırım benden nefret etmen hoşuma gidiyor," diye alay ettim tek kaşımı kaldırarak.

Riley gülerek öne doğru eğildi ve beni sertçe öptü.

"Kapa çeneni ve bunu tekrar yap," dedi nefes nefese. Çoktan beni yeniden içine almaya başlamıştı.

Ve lanetli bir gücün etkisiyle, çoktan tükenmiş olmama rağmen ben de onun içinde sertleşmeye başladım.

BÖLÜM ON SEKİZ

RILEY

"NBU! NBU! NBU!"

Bu tezahürat, iki gece sonra rakiplerimizi kırk ikiye üç skorla acımasızca ezip geçtikten sonra soyunma odasında yüksek sesle ve gururla çınlıyordu.

Leo ve Clay odanın ortasında bir dans düellosu yapıyor, Kyle her şeyi TikTok'ta canlı yayınlarken dans hareketlerinin arasında birbirlerini havlularıyla kırbaçlıyorlardı. Dış ve iç açıklardan bir grup, *Sports Illustrated* kapaklarına poz veriyormuş gibi kendilerine özel bir el sıkışma sergiliyorlardı.

Bense sadece kahkaha atarak onları seyrediyordum. Alaycı bir gülümsemeyle izleyen Holden'ın yanında alkış tutuyordum.

Bu sanki bir mihenk taşıymış gibi hissediyorduk. Bir şampiyonluk maçı ve hatta belki de bir Ulusal Şampiyonluk unvanı sanki parmaklarımızın ucunda gibiydi.

Daha önce hiç kafam güzel olmamıştı, katıldığım hiçbir partide esrardan tek bir fırt bile çekmemiştim. Fakat uçmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ediyordum: damarlarımdaki kanın uğuldaması, gülümsemeyi durduramamak, göğsümün kabarması...

Tabii bu hissin futboldan mı yoksa Zeke'in soyunma odasının karşısından beni izlemesinden mi kaynaklandığını da merak ediyordum.

Gözlerim onunkilere takıldı, bakışlarımız kilitlendiğin-

de tüm o kargaşa arka plandaki bir gürültü gibi kaybolmuştu. Zeke'in bir omzunda nemli bir havlu vardı, geniş göğsünü ve terli karnını soyunma odasının loş ışıkları altında sergiliyordu. Elimde olmadan her çıkıntıda ve düzlükte gözlerimi gezdirdim. Bakışlarım bir kez daha onunkileri bulduğunda ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi sırıttığını gördüm.

Benimse hiçbir fikrim yoktu.

Belki de hayatımın en kafa karıştırıcı kırk sekiz saatini geçirmiştim.

Zeke'in yatak odamın kapısından bir hışım içeri girdiği ve Chance'i benden koparıp ona ait olduğumu iddia ettiği andan itibaren neredeyse hiç nefes alacak vaktimiz olmamıştı. O gecenin uyanık olduğumuz her saatini ateşli bir rüya içerisinde geçirmiş, ertesi sabah antrenmana gitmek zorunda kalmadan önce de yalnızca birkaç saat uyumuştuk.

Tüm antrenman boyunca, sadece Zeke Collins'in yaşatabileceği birden fazla orgazmdan sarhoşken bile midem düğüm düğümdü. Sonrasında sınıfta oturmak adeta bir işkence gibiydi. O akşam yurda döndüğümde tüm bunların ne anlama geldiğine dair sorularla patlamak üzereydim.

Ama bu sorulardan birini bile sorma şansım olmamıştı çünkü içeri girer girmez Zeke'in kolları arasına alınmış ve yatağına taşınmıştım.

Bu sabah otobüse yetişmek için tam zamanında uyanmıştık. Zaten maç günüydü, ikiniz de oyuna odaklanmıştık ve futboldan başka bir şey düşünemiyorduk.

Ta ki şu ana kadar.

Zeke altdudağını yaladı, ben hareketini takip ederken dilini dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirmeye başladı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık kıvılcımı hissettiğimde sanki bunun bir yardımı olacakmış gibi dizlerimi birbirine yapıştırdım.

Zeke daha da geniş gülümsedi.

Ekibin kükremesi beni bu pustan çıkardı ve odanın ortasında toplanan takıma katılmak için ayağa kalktım. Holden *Boş Gün Yok* diye bağırır bağırmaz eller havaya kalktı, ardından dağılmaya başladık.

Zeke doğrudan yanıma geldi.

"İyi oyundu, Güçlü Fare."

Gözlerimi kıstım ama eskiden olduğunun aksine bu ters bakışı kontrol edemediğim bir gülümseme yumuşatmıştı. "Evet, sen de bir karşılayıcıya göre fena değildin."

Kaşları saç çizgisine doğru yükseldi. "Sadece iyi miydim? Her biri kırk yarddan fazla olan iki dönüş yaptım."

"Evet," dedim ve sesimi alçaltarak ona doğru bir adım attım. "Ama... gol atamadın."

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Henüz."

Yanaklarım kızardı, hemen ardından Leo aramıza girip kolunu önce bana sonra da Zeke'e doladı.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi, ikimizi de süzdükten sonra parmağıyla göğsümü işaret etti. "Bu, sen de geliyorsun demek oluyor, Novo."

Güldüm ve kolunu üzerinden çektim. "Sanırım otel yatağı beni çağırıyor."

"Ah, hayır, çağırmıyor. En azından gece yarısına kadar olmaz," diye karşı çıktı Leo. Hemen ardından beni bir patates çuvalı gibi omzunun üzerine attı.

Normalde beni yere bırakana kadar çırpınıp kafasına vururdum ancak o benimle beraber soyunma odasında koştururken sadece güldüm.

"Kazandık. Bu sezonu ateşe verdik. Ayrıca sadece bir geceliğine Philadelphia'dayız. Geliyorsun," dedi kesin bir ifadeyle ve sonunda beni bırakırken kıçıma küçük bir şaplak attı.

Buna kim itiraz edebilirdi ki?

"Sana inanmıyorum."

"Kimse inanmıyor," diye temin etti Clay sırıtıp su bardağını benimkine vurarak. Takımdaki çocukların çoğunun ya sahte kimlikleri vardı ya da kampüste yeterince tanınmıyorlardı, bu yüzden orada bir şeyler içmek hiç sorun olmuyordu.

Ama *kendi* kampüsümüzde olmadığımız için takımdaki içki satın alabilecek yaşta olan çocuklardan gizlice içki almamız gerekiyordu. Arada ise hepimiz su içiyorduk.

"İnanıp inanmamanız umurumda değil," dedi Leo omuz silkerek, gözleri puslu ve gülümsemesi uyuşuktu. "Bana hiç üçlü yapıp yapmadığımı sordunuz, ben de cevap verdim."

Bulduğumuz bar kampüsten birkaç blok ötedeydi. Çoğumuzun bara North Boston Rebels kıyafetleriyle geldiğini görünce gözle görülür bir şekilde sinirlenen öğrencilerle dolu karanlık bir mekândı.

Daha da netleştirmem gerekirse *erkeklerin* çoğu bizi gördüğüne sinirlenmiş gibiydi, kızlarsa hiç umursamamıştı. Özellikle de açık savunmamız ve serbest savunmamız tişörtlerini çıkarıp atmca ve kızlardan birkaçına karın kaslarından *shot* atmaları için meydan okuyunca.

"Tek söylediğin *evet, yaptım* olsaydı sana inanabilirdik," diye belirtti Holden. "Üçlüyü üniversite rektörünün kızı ve onun en iyi arkadaşıyla yaptığını söylediğinde bizi kaybettin."

"Babasının okulu yönetiyor olması ve not ortalamasının 4.0 olması, ışıklar söndüğünde biraz çılgınlık yapmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmez."

Leo kaşlarını oynattı ve ben alaycı bir şekilde kahkaha atmamaya çalışırken bir kolunu bana doladı. Masanın altından elime bir *shot* daha gelene kadar suyumu yudumladım.

Çocuklar beni barmenlerin ve güvenlik görevlisinin görüş alanından korurken tekilayı alıp hızla içtim, bardağı yollayan üst sınıf öğrencisine teşekkür ederken yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum.

"Peki ya sen, Novo?" diye sordu Clay.

"Hiç üçlü seks yapıp yapmadığımı mı soruyorsun? Çünkü sanırım hepimiz bunun cevabını biliyoruz," diye kestirip attığımda çocuklar kıkırdadılar.

"O zaman bize başka bir şey söyle. Şimdiye kadar işi pişirdiğin en edepsiz yer neresiydi?" Clay kaşlarını oynattı ve sanki ona dünyanın en büyük sırrını söylemek üzereymişim gibi masanın üzerine eğildi.

Burnumu kırıştırdım. "*İşi pişirmek mi?* On iki yaşında bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Görüyorum ki sorudan kaçıyorsun," diye yorum yaptı. Onu öldürücü bir bakışla izleyen Zeke'e göz kırpması gözümden kaçmamıştı.

Başımı yana eğdiğimde Zeke gözlerini kaçırıp suyunu içti. Ayrıca bu gece tek bir *shot* bile atmadığını, bir yudum bira bile içmediğini fark etmiştim.

Hâlâ içki içmiyor...

Bunun neden göğsümü ısıttığını bilmiyordum ama tekrar soru yağmuruna tutulmadan önce bunu değerlendirecek zamanım olmadı.

"Hadi, bize bir şeyler söyle," dedi Leo. "Dur tahmin edeyim. Sinema salonu. Orman. Umumi tuvalet!"

"Iyy," dedim her bir seçeneği değerlendirirken başımı iki yana sallayarak. "Bu iğrenç. İnsanlar gerçekten de kirli bir tuvaletin üstünde mi becerilmek mi *istiyor*?"

"Üstünde olman şart değil," dedi Leo. "Bazen sadece kabinin içinde olursun. Ya da bazen tuvaletin üzerine doğru eğilirsin. Ya da-"

Holden onun kaburgalarına dirsek atarak cümlenin geri kalanıyla birlikte bir sonraki nefesini de kesti. "Onları duymazdan gel, Novo. Aptal sorularına cevap vermek zorunda değilsin."

"Hey! O artık oğlanlardan biri," diye savundu Leo sanki bu beni daha iyi hissettirmeliymiş gibi.

Yine de *oğlanlardan biri* olmanın sezona başladığım halimden daha iyi olduğu kesindi.

Burnumdan çıkan tuhaf sesle birlikte bir kahkaha atarken bakışlarım bardağımın kenarından akan nemi takip eden parmaklarımın üstündeydi. Ağzımdan çıkan bir sonraki şey için damarlarımda dolaşan tekilayı suçluyordum.

"Bilmiyorum, sanırım teşhirciliğe pek girişmedim. Ben pek..." Omuz silktim ve çocukların bakışlarına karşılık verdim. "*Deneyimliyim* diyemem."

Zeke'in gözleri hızla benimkilere kaydı. Bakışlarında anlamlandıramadığım karanlık bir şey vardı. Kaşları öyle sert bir şekilde çatılmıştı ki aralarında oluşan çizgi içinde biraz su tutabilecek kadar derin sayılırdı. Çenesinden bardağını ölümüne kavradığı ellerine kadar bütün bedeni gerilmişti.

Zeke... kızmış mıydı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Merak mı etmişti?

Bu artık her ne ise fark ettiğim kadar çabuk kayboldu ve sonra Holden ayağa kalkıp ahşap masaya vurdu. "Bildiğim bir şey varsa bu gece *hiçbiriniz* banyoda sevişmeyeceksiniz."

Leo yanındaki oğlanlardan birini dürterek, "Kendi adına konuş," diye alay etti.

Holden başını iki yana salladı. "Ben gidiyorum. Uslu durun," diye uyardı parmağıyla Leo'yu göstererek ama gözleri hepimizi tek tek izledi. "Ve sabah otobüse geç kalmayın. Yoksa koç hepimizin kıçına tekmeyi basar. İçinizden biri yüzünden sahada tur atmak zorunda kalırsam vereceğim cezanın onunkinden daha kötü olacağına inansanız iyi edersiniz."

"Efendim, evet, efendim!" Clay alay ederek yerinden fırladı ve Holden geçerken ona bir asker selamı verdi. O gittiğinde, Clay'in ciddi ifadesi yüzünü ikiye ayıran bir sırıtışa dönüştü ve elime uzandı. "Hadi dans edelim."

Gülmeme ya da itiraz etmeme fırsat kalmadan taburemden çekiştirilerek indirildim. Alkol damarlarımda alttan alta sıca-

cık uğuldarken buna aldırmamıştım. Clay'in beni karanlık, tıka basa dolu dans pistinin ortasına götürmesine izin verdim ve onu takip ettim.

O çoğunlukla şapşal hareketlerle salınıyor, ben de onu ayak uyduruyordum. Onun *koşan adam* dansına kendi *alışveriş arabası* hareketimle karşılık verdim. Clay parmaklarını tabanca şeklinde yukarıda tuttuğu sırada ekipten daha fazla kişi bize katıldı. Bazıları yanlarında bir kız getiriyor, diğerleri ise dans pistinde birini buluyorlardı.

Tepemde ışıklar yanıp sönüyor, DJ şarkıyı değiştirirken baslar göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Zaten dolu olan dans pisti şimdi bir sardalya sürüsü gibiydi, istesek de istemesek de bedenler hareket ederken birbirlerine değiyordu.

Clay yakınımda duruyor, orada olduğunu göstermek için zaman zaman omuzlarımın arasındaki noktaya neredeyse hissetmeyeceğim kadar hafifçe dokunuyordu. Ve o anda takım arkadaşlarımın ortasında kendimi güvende hissettiğimi fark ettim. Benimle ilgilenildiğini.

Endişelenecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyordum.

Kalçalarımı sallarken ve müziğin beni hareket ettirmesine izin verirken ellerim yukarı kalktı ve gözlerim kapandı. O son kadeh beni uçurumun kenarına itmişti. Dans ederken, hatırlayabildiğimden daha uzun bir süre sonra ilk kez sarhoş olma hissinin tadını çıkarıyordum.

O ana dek ne kadar çok öfke, stres ve baskıya tutunduğumu fark etmemiştim. Bunların ağırlığı altında boğuluyormuş gibi hissetmiyordum, bunun yerine birer can simidi misali onlara tutunuyor gibiydim. Sanki her gün her saniye öfkeli olmak, odaklanmak, gardımı almak zorundaydım; aksi takdirde batacaktım.

Ama bu gece, yüzeyde süzülürken dalgalar beni kucaklıyormuş ve akıntıyla birlikte götürüyormuş gibi hissediyordum.

Ve korkmuyordum.

Tamamen özgürdüm.

Bu gece futbolu düşünmüyordum. Formumu, antrenmanımı ya da ikizime verdiğim sözü düşünmüyordum. Sadece içiyor, dans ediyor ve arkadaşlarımla eğleniyordum.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ritim tekrar değişerek sabit ve yavaş bir hal aldı. Clay omzumun üst kısmına tekrar dokunduğunda onun orada olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu bilerek gülümsedim.

Işıklar giderek kararıyordu, ritim biraz daha yükseldi ve Clay'in elini tekrar hissettim.

Ama bu sefer daha aşağıdaydı.

Önce yumuşakça dokundu, sadece avucunun içi belime değmişti. Sonra tamamen kavrayacak şekilde elini belime sarıp sol elini de diğer tarafa yerleştirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken yutkundum.

Onun bir kız arkadaşı var.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni kendine çekerken dehşet mideme çöktü ve içimden sinirle homurdandım.

Neden, Clay? Neden bunu garipleştirmek zorundaydın ki?

Başımı eğdim. Ona geri çekilmesini mi söylesem yoksa ellerini üzerimden çekerken gülsem mi diye düşünüyordum. Yalnızca sarhoştu. Sınırı aşmak istememişti.

Ama ben daha konuşamadan alçak bir ses boynuma doğru gürledi.

"Bu biraz eğlenceli, biliyorsun."

Zeke'in sesiyle gözlerim titreşerek kapandı, elleri bir santim aşağı kayıp da parmak uçları tişörtümle kotumun beli arasmdaki çıplak tenimle oynadığında ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı.

Beni kendine doğru çekti, sırtım göğsüne yapışmıştı. Belimi sıkıca tutarken kalçaları benimkilerle aynı anda hareket ediyordu.

Zeke'in sıcak dudakları boynumun kıvrımında gezindiği sırada nefesim kesilse de, "Eğlenceli olan neymiş?" demeyi ba-

şardım. Takımdan kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için kalabalığı taradım. Ama ortam çok karanlıktı ve ara sıra hızla geçen birkaç bulanık yüz dışında hiç kimseyi seçemiyordum.

Rahatladım.

Ta ki Zeke, "Teşhircilik," diye fısıldayana kadar.

Kelime dilinden yuvarlanıp terli tenime çarparken kulağa çok edepsiz, çok baştan çıkarıcı geliyordu. Arkama uzandım, tişörtünü buldum ve onu iyice yakınıma çekmek için kumaşı yumruğuma sardım.

"O tür bir... telaş," diye devam etti. Dudakları boynumda geziniyordu, sesi kulağımda sıcak bir nefesten ibaretti. "Etrafının insanlarla çevrili olduğunu, her an seni görebileceklerini, yakalayabileceklerini bilmek..." Parmakları kot pantolonumun belinden aşağı indi. Sadece bir santim olsa da, "Seni *izleyebileceklerini* bilmek..." diye fısıldarken bir sonraki nefesimin boğazıma takılmasına yetmişti.

Dudaklarımı ıslattım ve başımı göğsüne yasladım. Söyleyecek tek bir kelimem bile yoktu. Onunla birlikte hareket etmeye devam ettim, ellerinin üzerimde olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı ve enseme tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Yutkundum, karanlıkta gözlerini bulabilmek için kollarında biraz döndüm.

Hayır.

Söylemem gereken şey buydu. Daha birkaç gün önce iliklerime kadar hissettiğim şey buydu.

Yoksa öyle miydi?

Ondan nefret ediyordum.

Gerçekten ediyor muydum?

Ruhumun derinliklerinde ona duyduğum nefreti, aramızdakinin neden yanlış olduğuna dair tüm sebepleri aradım. Ama

her şey aklımdan o kadar uzaktı ki: Gavin, futbol, kaza...

Tek odağım Zeke'in elinin benimkini tuttuğu ve beni sessizce kalabalığa doğru yönlendirdiği yerdeydi.

Bizi zaman zaman aydınlatan ışıkların yanıp sönmesi dışında her yer karanlıktı. Işığın vurduğu o kısa anlarda gördüğüm her şeye kilitlendim: Zeke'in benimkileri kavrayan parmakları, beni yönlendirirken sırtındaki kasların hareket edişi, omzunun üzerinden bana bakarken dudaklarının kıvrılışı...

Beni odanın en kuytu köşesine çekene kadar kalabalığın derinliklerine, DJ'in olduğu tarafa doğru gittik. DJ standının hemen yanındaydık, müzik hoparlörlerden o kadar yüksek sesle gümbürdüyordu ki artık hiçbir şey duyamıyordum, göğsümde tehlikeli bir hızla atan kalp atışlarımı bile.

Kalabalık burada daha yoğundu, dans ederken ve ellerini havada savururken bedenler birbirine çarpıyordu. Birkaç kız, DJ'in yanındaki sahne benzeri küçük platformda yüksek topuklu ayakkabılarıyla tehlikeli bir şekilde dengede duruyor, içlerinden biri ayaklarının dibine gelenlerin ağzına bir şişeden içki boşaltıyordu.

Gidecek başka bir yer yoktu ama Zeke yine de beni çekti ve geçmemize izin vermeye gönülsüz bedenlerin arasmdan dolaştırdı.

"Zeke!" diye seslcnmeyi denesem de yüksek sesli müzik yüzünden boşuna bir çabaydı. Beni duyamadığını biliyordum.

Omzunun üzerinden bana bir kez daha gülümsediğinde neredeyse DJ kabinine değmek üzereydik, sonra orada olduğunu bile fark etmediğim bir duvarın arkasında kayboldu.

Ve beni de yanında götürdü.

Dev hoparlörlerin arkasında olmak önünde olmaktan farklı hissettirdiği için müzik bir nebze de olsa hafiflemişti. Sırtımı hoparlörün olduğu yere yaslayıp bizi DJ kabiniyle aramızda kalan karanlık boşluğa soktuğunda kulaklarım çınlıyordu.

Ellerim göğsünde gezinerek boynunu buldu, parmaklarım bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarının izini sürüyordu. Par-

mağımı ısırdığında bacaklarımın arası aniden uyarıldı ve hiçbir şey duyamasam da söylediği kelimeleri *hissedebildim.*

Güven bana.

Hemen sonra üzerime eğildi. Elleriyle yüzümü kavrarken terli sırtımı serin, sert hoparlöre bastırıyordu. Parmakları saçlarımın arasına karıştı, buklelerimi çekiştirirken hiçbir seçeneğim kalmadığı için boynumu arkaya doğru eğdim. Zeke diliyle yavaş, işkence gibi bir daire çizerek dudaklarımda hakimiyetini ilan ediyordu.

O öpücük, vücudunun benimkini sıkıştırması, düzensiz soluklarımın onunkilerle buluşması nefesimi kesmişti. Beni hayatımda hiç öpülmediğim gibi öpüyordu: güçlü ve sahiplenici. Altdudağımı ağzının içine doğru inleyeceğim kadar sertçe ısırmadan önce dili ustaca bir şekilde benimkini okşadı.

O kadar karanlıktı ki, tek yapabildiğim bana doğru bastırdığı vücudunun verdiği hisse ve dudaklarının benimkilerle buluşmasına teslim olmaktı. Ama boynumdan aşağı doğru inmeye başladığında dudaklarına daha fazla alan sunmak için başımı kaldırdım.

O anda, DJ'in *tam* altında olduğumuzu fark ettim.

Müziğe odaklanmıştı; bir sonraki şarkıya geçerken kulaklığını kulağına takmış, ritme ayak uyduruyordu. Kızlar onun yanında dans ediyordu, kabininin kontrollerine odaklanmadığı anlarda DJ de onları izliyordu.

Aşağıya, biraz soluna, hoparlörün arkasına şöyle bir baksa bizi görebilirdi.

Panik bütün vücuduma yayıldı ama vuruş yapmadan önce hissettiğim, beni felç eden türden bir panik değildi. Hayır, bu... daha ağır, derin ve leziz şekilde yasak hissettiren bir şeyle karışmış telaştan ibaretti.

Zeke'in vücudumda gezinen elleri beni içinde bulunduğumuz ana geri döndürdü. O sıcak avuçları daha aşağıya inmeden önce kaburgalarımda oyalandı. Öpüşmemize ara verdi ve ben

kendimden geçmemeye çalışırken kotumun düğmesini açıp fermuarı yavaşça indirdi, dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

"Nefes al," diye emretti kulağıma. Ama sonra orayı yaladı ve kendimi durdurma şansım olmadan inledim.

Tenimin üzerinde gezinen dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldıktan sonra kot pantolonumu kalçalarımdan aşağıya indirdi. Yere kadar olmasa da dizlerime kadar çekmiş, külotumu da beraberinde indirmişti.

Panikle sığ nefesler almaya başladım ve bizi izlemediğinden emin olmak için DJ'e baktım. Ama o hâlâ işine odaklanmış haldeydi. Zeke bir elini başımın yanındaki hoparlöre yaslayıp diğerini bacaklarımın arasına soktuğunda gözlerimi kapattım.

Ve teslim oldum.

O ne yaptığını bilen parmaklar sızlayan merkezimde daireler çiziyor, dizlerimi titretip Zeke'e sıkıca sarılmama neden oluyordu. Elini iyice aşağı indirip işaretparmağını kadınlığımda gezdirirken boynumu öpüyor, emiyor ve yalıyordu. Hem titriyor hem de içimde bir orman yangını gibi yükselen o zevki yakalamak için, derinlerimde olması için çaresizce çırpınıyordum.

Zeke kendini bana biraz daha bastırarak her duyumu kuşattı. Bir eli boğazıma sarılmış halde inlemelerimi kesiyor ve sadece oksijen alabileceğim kadar alan bırakıyordu, diğer eli de bacaklarımın arasında hareket ediyordu. Müzik vücuduma bir titreşimle durmadan çarpıyordu. Karanlıkta ne onun hatlarını doğru düzgün seçebiliyordum ne de hemen altında bu adamın bana verdiği zevkten habersiz olan DJ'i görebiliyordum.

Omzunu ısırarak çığlıklarımı bastırırken tuzlu teninin tadını dilimde hissediyordum. Kokusu beni sarıp sarmalamıştı. Çim, toprak ve duş jelinin kokusu topraksı ve gençti. Sanki tek bir solukta özgürlüğü içime çekmiş gibiydim.

Avucuyla kadınlığımı kavradı, parmakları içime girip çıkarken klitorisimi okşuyordu. Kot pantolonumun kısıtlamalarına

karşı mücadele ettim. Bacaklarımı açmak, kendimi onun için aralamak, kalçalarımı daha yukarı itmek ve hemen karşımda benimle alay eden doruk noktasını yakalamak için çok çaresiz hissediyordum.

Karanlığa doğru uzanıp eşofmanının beline giden yolu takip ettim. Dokunduğumda karnı kaskatı kesildi. Bacaklarımın arasındaki eli, kendi elimi aşağıya indirdiğimde bir anlığına duraksadı.

Elimi aletine sardığımda inledi, parmaklarının içimde yavaşça gidip gelişiyle eşzamanlı olarak onu okşadım.

"Lütfen," diye yalvardım kulağma doğru. Beni duyduğundan emin olmak için tekrarladım. "Zeke, *lütfen*."

Küfredip dudağını ısırdı, ardından benimkini ateşli bir öpücükle esir aldı. "Yapamam," dedi boğuk bir sesle.

Kaşlarımı çattım, parmaklarını içimde daha derine iterken ben de onu baştan uca okşuyordum.

"Prezervatif yok," diye açıkladı.

Anlayışla başımı salladım ama ellerimi üzerinden çekmedim. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve onu içimde hayal ettim. İçimdeki parmakların onun kalın, etkileyici büyüklükteki aleti olduğunu düşündüm.

Kalçalarımı dairesel hareketlerle salladım, avucuna sürtündüm ve o da boynuma gülümseyerek tenimi emerek beni kışkırttı.

"Bırak kendini," diye emretti.

Ben de bıraktım.

Orgazmım şiddetli bir fırtına gibi içimde yükselmiş, inlemelerim hoparlörden gelen yüksek sesli ve gümbürtülü müzik tarafından bastırılmıştı. Vücudumdaki bütün kaslar gevşerken kanım damarlarımda hızla akıyordu. Aynı anda hem uyuşmuş hem de tamamen tükenmiştim.

Bacaklarımın arasında son bir kıvılcım hissederken, Zeke'in içimden çıkarak göğsümden dudaklarıma doğru yükselen par-

maklarını ağzıma alıp karanlıkta gözlerinin içine bakana kadar hareket etmeye devam ettim.

Alnını benimkine yaslayarak küfretti.

"Durmazsan beni boşaltacaksın," diye tısladı ama hâlâ elime doğru hareket ediyordu, sanki burada zirveye ulaşamayacağını bilse de denemekten vazgeçmek istemiyordu.

Prezervatif yoktu, güvenli bir şekilde boşalabileceği bir yer yoktu...

Tabii eğer...

Derin bir öpücük almak için dudaklarını yakaladım. Onu titreten ve nefes nefese bırakan uzun, yumuşak vuruşlarla dudaklarını okşadım.

"Riley," diye uyardı ama o uzaklaşamadan dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerinin beni dirseğimden çektiğini hissettim; beni ayağa kaldırmaya, bunun peşini bırakmamı sağlamaya çalışıyordu ama tutuşundan kurtuldum. Hızlı bir hareketle eşofmanını iç çamaşırıyla birlikte ayak bileklerine indirdim.

Sonra onu ağzıma alıp dudaklarımı ucuna yerleştirmeden önce dilimi sert aleti boyunca gezdirdim.

Boğazından bir hırıltıyla döküldüğünü bildiğim küfrü duyamadım ama ellerinin saçlarımı bulduğunu, ben işkenceme devam ederken yumruk haline geldiklerini hissediyordum. Yalıyor, emiyor ve onu doruğa ulaştıracak şeyi bulmaya çalışıyordum.

DJ'e baktım, her şeyden habersiz bir şekilde işini yapmaya devam ediyordu. Belki de görmüştü ve altında neler olduğunu bilerek sessizce sırıtıyordu. Bazı nedenlerden dolayı bu zaten olduğumdan daha fazla ıslanmamı sağlayınca çabalarımı yoğunlaştırdım. Zeke'in aletini sarmak için ağzımla eşzamanlı olarak elimi de kullandım.

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı, beni yönlendirirken onu ağzıma almama yardım ediyordu. Temposu hızlandı ve aldığı

sığ nefeslerle karnı titremeye başladı. Boşalmak üzere olduğunu belli etmek için saçımı çekerek beni uyarmaya çalışıyordu.

Ama onu savuşturup hızımı korudum ve ağzıma boşaldığında bunun tadını çıkardım.

İnlemesi derindi, bedeninin her santiminde titreşiyordu. O kadar derindi ki, titremesini boğazımda bile hissetmiştim. Aldığı zevkin her damlasınm tadını çıkardım, ardından tamamen hareketsizleşene kadar onun sınıra ulaşmasma yardımcı olan aynı ritimle devam ettim.

Nefes nefese ayağa kalkmama yardım etti, eli boynuma kaymadan önce başparmağı dudaklarımda gezindi.

Yutkundum.

Ben onun teslimiyetinin tadını çıkarırken o da küfrederek başını edepsiz bir gülümsemeyle benimkine doğru eğdi.

BÖLÜM ON DOKUZ

ZEKE

Çocukken ailem beni sirke götürmüştü.

Çok fazla şey hatırlamıyordum. Yalnızca pamuk şekeri, parlak ışıkları, renkleri, tüm o hayvanlar yüzünden etrafın nasıl kötü koktuğunu ve babamın onu çeşitli çadırlara çekmeye çalışan sanatçılar yüzünden ne kadar kolay öfkelendiğini hatırlayabiliyordum. Çoğunlukla bulanıklıktan ibaretti; iyi bir hatıraydı ama ayrıntılı olarak anımsayamıyordum.

Ama oldukça net bir şekilde hatırladığım bir *gösteri* vardı.

Bir adam, büyük bir çadırın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan ince bir tel üzerinde tek tekerlekli bisikletini sürüyordu. Sallanırken tehlikeli bir şekilde etrafa savrulan devasa bir şapka takıyordu. Hepimiz onun altında soluk soluğa hayretler içinde kalırken, adam sarkan ipin üzerinde bir ileri bir geri gidiyordu.

Adamın düşmesini, vücudunun tribünlere çarparken çıkardığı sesi beklediğimi hatırlıyordum. Yanlış bir adım atacağını, bisikleti bir yöne giderken bedeninin diğer yöne uçacağını, kollarını telaşla savuracağını ve kalabalığın çığlık atarak yolu açmaya çalışacağını gözümde canlandırabiliyordum.

Elbette hiç düşmemişti ancak nedense o adam ve onun tehlikeli denge oyunu hakkında yıllarca kâbuslar görmüştüm.

Ve şu anda kendimi o kâbusun içinde *yaşıyormuşum* gibi hissediyordum.

Mantığımı bir kenara bırakıp Riley için hissettiklerime teslim olduğumdan beri neredeyse bir hafta geçmişti. Bu zaman

dilimi heyecan verici bir bulanıklıktan ibaretti. O gün kapısından dalıp o sikik sürüngeni üzerinden aldığımda kendimi durduramamıştım. Tek yönlü işleyen beynimde bir tane bile mantık kırıntısı bulamamıştım.

Tek düşünebildiğim, bunu bilse de bilmese de onun benim olduğuydu.

Beni ittiği zaman bir hata yaptığımı düşünmüştüm. Tabutuma son çiviyi çaktığımı ve hayatımda sevdiğim her şeyin -Gavin'le olan arkadaşlığımın, takımdaki yerimin ve en önemlisi Riley'yle olan berbat ilişkimin- alevler içinde yok oluşunu izlemek üzere olduğumu düşünmüştüm.

Ama alevler tutuşmadan önce...

Beni tekrar kendine çekmişti.

O zamandan beri, beni çılgın bir kasırganın içinde döndüren çalkantılı duygular yüzünden kendimi neredeyse hasta hissediyordum. Bir an onun içindeydim; her dokunuşun, nefesin ve öpücüğün bir daha asla alamayacakmışım gibi tadını çıkarıyordum. Bir an sonra ise takımın etrafında onunla aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyor, çok uzun süre bakmadan ya da dokunuşumun üzerinde fazla oyalanmasma izin vermeden onu tahrik etmeye çalışıyordum. Hemen ardından takım arkadaşlarının her zaman yaptıkları gibi onunla flört etmelerini izlerken kıskançlıktan çıldırıyordum. Önceden bu normal geliyordu, hazmetmeyi başarabildiğim bir şeydi.

Ama şimdi ona sahip olmuşken...

Sanki takımdaki tüm çocuklar vücutlarının her bir parçasına taze somon bağlamış, aç bir ayının önünde dans ediyorlardı.

Her şey çok fazla geldiğinde, takım arkadaşlarımdan birini parçalamaya ya da pişman olacağım bir şey söylemeye birkaç santim uzakta hissettiğimde, Riley koptuğunu dahi bilmediği bir fırtınayı yatıştırmayı başarıyordu.

Tek yapması gereken ufak bir bakış atmak, utangaç bir gülümsemeyle bana bakmak, yanımdan geçerken nazikçe dokun-

maktı. İşte o zaman zihnimdeki tüm bulutlar dağılıyordu.

Tekrar iyi oluyordum.

Ta ki olmayana kadar.

Bu böyle devam edemezdi. Performansım kaostan etkilenmemiş gibi görünse de ruh halim etkileniyordu. Onunla birlikte olmadığımda iştahım kesiliyordu ve o gece nerede olursak olalım, benim ya da kendi yatağında uyuduğunu görene kadar uyumuyordum.

Bize nasıl bir isim koyabileceğimizi bilmiyordum ama bunu *bir şey* olarak tanımlamam gerektiğini biliyordum. Aksi takdirde kendimi bir psikiyatri kliniğine kapatmak zorunda kalacaktım.

Riley'yle bir öğleden sonra, antrenman sonrası pratik yaparken Clay'in sesi aklımda yankılanıp duruyordu; Riley vuruş üstüne vuruş yaparken ikimiz de kat kat giyinmiş soğuğa küfrediyorduk. Gri bulutlar gökyüzünde girdap çiziyor, ağaçlar dallarında kalan son birkaç ölü yaprağı silkeliyordu. Sonbahar bütün gücüyle bastırmışken kış ensemizde soluyarak bizi uyarıyordu.

Sabah çarşafların altında birbirimize dolanmış halde uyanmış olsak da gün boyunca sessizliğimizi korumuştuk. Riley kollarımın arasından sıyrılıp yataktan çıkmış ve doğruca duşa girmişti. Stadyuma giderken yolda konuşmamıza ve sınıftayken birbirimize mesaj atmamıza rağmen onun da benim kadar berbat durumda olduğunu biliyordum.

Bu konuda konuşamazdık çünkü konuşursak her şey bitebilirdi.

Ama konuşmadan da *edemezdik*, yoksa bu bizi öldürecekti.

"Riley," dedim vuruşunu bitirdiğinde. Topun tam ortaya doğru süzülüşünü izlerken ellerini kalçalarına yaslamıştı. Parlak bir gülümsemeyle yumruğunu savurdu, bir vuruş daha yapmak için kendini hizaladı ama o bunu yapamadan dirseğini yakaladım. "Hey."

Gözleri benimkileri bulduğunda sırtı gerildi ve burnunu

çekti, nefesi gri gökyüzüne karşı küçük beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Genelde bal rengi olan gözleri çelik rengine bürünmüş, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Konuşmamız gerek."

Dudağının kenarını yaladı, ardından gözleri arkamdaki bir yere kayarken başıyla onayladı.

Zihnimde Clay'in sesini duydum. Riley'nin de bana karşı hisleri olduğunu görmüyorsam kör olduğumu söylemişti. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirirken onun sesindeki güvenceye tutunmaya çalışıyordum.

Ya şimdi ya da hiç.

En kötü ne olabilir ki?

Bu sorunun bariz cevaplarını görmezden gelmeyi seçerek konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Riley, ben... aramızdaki bu şey... biz muhtemelen-"

"Bekle," diye araya girdi. Bir elini havaya kaldırmış, diğer eliyle de burun kemerini sıkıyordu.

Kaşlarımı çattım.

"Ben... ben de bunu çok düşündüm. Yalnızca... önce benim konuşmama izin ver, tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımla onayladım.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi iç çekerek. "Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeceksin. Durmamız gerektiğini. Her şeyin büyük bir hata olduğunu."

Tek kaşımı kaldırdım. Kafamdaki her bir düşüncenin bu söylediğinden daha *uzak* olamayacağını anlatmak için ağzımı açmıştım ki yine sözümü kesti.

"Ama bunu gerçekten düşündüm ve... bence bu bizim için iyi olabilir."

Yüzümdeki şaşkınlığı şüphe olarak algılamış olmalıydı çünkü beni kollarımdan kavrayarak gözlerimin içine baktı.

"Yani... asla... asla *birlikte* olamayacağımızı biliyorum," diye lafa başladı, gözleri benimkileri süzerken yanakları bu

sözlerle alev almıştı.

Kaşlarımı daha da çattım. Bu şekilde düşünmediğimi söyleme isteğimle beraber *onun* aklına gelen ilk şeyin bu olmasının canımı yaktığını ifade etme ihtiyacımı da bastırdım.

"Ama... ikimizin de *mutlu* olduğunu hissediyorum. Eğleniyoruz. Anlıyor musun? Seni bilmem ama benim performansım *çok iyi*. Sahada hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum. Ve *sadece* bu hafta sonu gösterdiğin performansa bakarak sen de aynısını söyleyebilirsin, öyle değil mi?"

Başımla onayladım ama ben tek kelime edemeden devam etti.

"Şöyle bir teklifim var. Ya bunu... hiç karmaşıklaştırmasak?" Elini kelimelerle birlikte salladı. "Ya bu şekilde devam edersek?"

"Riley-"

"Ben de daha fazlasını istemiyorum, tamam mı? Söz veriyorum. Yaptığımız şeyden tamamen memnunum."

İtirafı göğsüme kızgın bir kılıç gibi saplanmıştı, öyle ki bunun şiddetiyle neredeyse tökezleyecektim.

"Ama... seni istiyorum, Zeke," diye fısıldadı bana doğru adım atarak. "Ve senin de beni istediğini biliyorum."

Ona şu anda sahip olma *düşüncesiyle* bile sertleşmiştim. Ama yine de alabileceğim tek şeyin bu olduğu düşüncesiyle göğsüm ağrıyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu ben cevap vermeyince.

Yutkundum. "Bunu cevaplamama ihtiyacın varmış gibi davranma."

Tırnaklarını kolumda gezdirerek sırıttı. "Peki... o zaman neden duralım ki?"

Durmak.

Durmak istediğimi sanıyordu.

"Sadece takımdan kimseye anlatamayız," dedi ben ona ne istediğim konusunda fazlasıyla yanıldığını söyleyemeden.

"Yani, gerçekten *kimseye* anlatamayız." Başını iki yana salladı. "Neyle karşı karşıya olduğumu zaten biliyorsun. Eğer biri bizim... benim... takımdan biriyle birlikte olduğumu öğrenirse... ben..."

Böylece ona gerçeği söyleme umudum, soğuk akşam havasına çıktığı anda kaybolan sıcak nefeslerimiz gibi dağılıverdi.

"Ayrıca," diye ekledi sırıtarak. "Gavin'in seni öldüreceğinden oldukça eminim."

Bunun üzerine dilimi şaklattım. "Hiç sanmıyorum. Gavin muhtemelen bir parti verirdi."

Riley kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Sence ikiz kardeşini becerdiğin için *bir parti mi verirdi*?"

Yüzümdeki ifade kayboldu. "Tamam belki bir parti vermezdi ama-"

Riley güldü ve gülüşünün sesi bile gardımı düşürmeme yetti. "Bunu bilmesine hiç gerek yok. Bu sadece küçük bir eğlence." Omuz silkti. "İkimizin de... *rahatlamasına* yardımcı oluyor."

Bunun üzerine kaşlarını oynattı, ben de göğsümdeki sızıyı görmezden gelerek bir kolumu omzuna doladım ve vurduğu topları toplamak için bizi gol bölgesine doğru yönlendirdim.

"Peki ya sonra?"

"Sonra mı?" diye tekrarladı.

"Sezondan sonra ne olacak? Artık oda arkadaşı olmadığımızda ama hâlâ takımda birlikte oynamak zorunda olduğumuzda. Ne zaman duracağız?" Yutkundum, *durmak* kelimesi boğazımı yakıyordu. "O zaman ne olacak?"

Gözlerinden bir korku parıltısının geçtiğini sandım ama geldiği gibi kayboldu. Omuz silkti ve sanki cevap belliymiş gibi bana baktı.

"Birimiz artık istemediğinde, sıkıldığımızda ya da... ne bileyim, birbirimize karşı bir şeyler hissetmeye başladığımızda dururuz."

Sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi güldü.

Tekrar yutkundum.

"Daha fazlasını istemiyor musun?" diye sordum temkinle. Cevap verdiğinde gözlerinin içine bakabiimek için onu durdurdum.

Ela gözleri hafifçe parlarken kaşlarını çattı, bakışlarını çimenlere çevirip ardından benimkilerle buluşturdu. "Bundan daha fazla ne olabilir ki?"

Söylediği şeye fiziksel olarak tepki vermemek, onu sarsmamak ve her parçamla onu kendimin olarak işaretlememek mucizevi bir irade gerektirmişti.

"Yani... sadece takım arkadaşıyız," diye denedim. Onu test etmek, tam olarak anlamak istiyordum.

Bana doğru bir adım atarak gülümsedi. "Ve oda arkadaşları," diye ekledi. "Birkaç avantajıyla birlikte."

Riley göz kırptı, vurduğu topları sahadan alıp dev spor çantasına atmadan önce dudaklarıma gizlice bir öpücük kondurdu.

"Var mısın?" diye sordu bir kaşını kaldırıp yanımdan koşarak geçerken.

Başka ne yapabilirdim ki?

O daha fazlasını istemiyordu ama ona hiç sahip olamama düşüncesini de kaldıramıyordum.

Eğer teklif ettiği şey buysa...

Aksi yönde bağıran iç sesimi bastırdım ve basitçe, "Varım," dedim.

Cambaz ipi sallandı, dengemi tekrar sağlamadan önce neredeyse devrilecektim.

Buna ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum.

BÖLÜM YİRMİ

ZEKE

Ondan sonrası tam bir çılgınlıktı.

Nerede olduğumuza ya da etrafta kimlerin olduğuna bağlı olarak ellerimi Riley'den uzak tutma konusundaki iradem ortadan kalkmıştı. Göğüs kafesimin hemen altında bir bomba varmış gibi hissediyordum ve patlamadan önce kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım.

Bir sabah antrenmandan sonra onu karanlık bir malzeme dolabına çektim. Kıyafetlerini çıkarıp onu toplar, korumalar ve soğuk hava ekipmanlarıyla dolu raflara yaslayarak becerirken bir yandan sessiz olmaya çalışıyor, bir yandan da gülüyorduk. Riley bacaklarını belime dolamıştı, antrenman formaları ritmik hareketlerimize uyum sağlayarak ayaklarımızın dibine düşerken arkasındaki rafları kavramıştı. Ama durmamıştık. İkimiz de boşalıp birbirimize sarılana, gülümseyip öpüşene ve dikkat çekmemek için çıkışımızı planlayana kadar durmamıştık.

Ertesi gece soyunma odası boşalmaya başladığında Riley bana mesaj atmıştı.

Benimle duşta buluş.

Yurdumuzda birlikte olmak yeterli değildi. Ellerim onun üzerinde ya da dudakları benimkinde olmadan geçen her dakika çok uzundu. Takımın geri kalanı bundan habersiz oldu-

ğu için onların yanında birbirimizden nefret etme -ya da en iyi ihtimalle birbirimize *tahammül etme*- oyununu sürdürüyorduk. Ama sadece ikimiz kaldığımızda?

Alev alıyorduk.

Kendimi Riley ve futbolda kaybederken saatler günlere, günler haftalara dönüşmüştü. Atletik antrenman ofisinde ağzıma boşalana kadar onu yalayıp yutmuştum. O da kütüphanenin arka kısmında kalan çalışma odalarından birinde bana işkence edecek kadar yavaş ve sessiz bir şekilde aletimin üstünde gidip gelmişti. Takımla sinemaya gittiğimizde farklı zamanlarda gizlice çıkıp aile tuvaletinde buluşmuş ve ben Riley'nin çığlıklarını bastırmak için ağzını kapatmak zorunda kalmadan önce kapıyı kilitlemiştik.

Her ne kadar çalıntı anlara, bana bilmiş gülümsemesiyle baktığında kalbimin riskle ve çılgınca çarpmasına deli olsam da bu zamanların tadını en çok evdeyken çıkarıyordum.

Yatak odasının kapısını artık hiç kapatmıyordu. Odada neyin kime ait olduğunu belirleyen etiketler kaybolmuştu. Sanki gerçekten birlikte yaşıyor, bir evi paylaşıyorduk.

Benim olan onundu, onun olan da benimdi.

Uzun bir antrenman gecesinden sonra göğsüme uzanmasından, o yavaşça uykuya dalarken parmaklarımın saçlarında gezinmesinden keyif alıyordum. Öğleden sonra onun yatağında oturduğumuzda göğsüm sızlıyordu. Ben gülümseyip onun dersleri hakkında konuşmasını dinlerken Riley baldırlarıma masaj yapıyordu. Ders çalışmak bile daha eğlenceliydi, özellikle de bana alabileceğim en güzel ödülleri verdiğinde...

Bu ödevi bitirirsen beni mutfakta becerebilirsin.

Ödevin bir sayfasını bitirirsen beni yatağa götürebilirsin.

Sadece bir saat çalış, ağzım senin olsun.

Tüm bunların altında yatan soğuk ve acı gerçekten kaçmanın bir yolu yoktu.

Bağımlıydım.

Ve her bağımlının söyleyeceği gibi, aklımın bir köşesinde ateşle oynadığımı bilmemin bir anlamı yoktu. Bir gün her şeyin bitmek zorunda kalacağı, o yoksunluk evresinden geçip kendimi düştüğüm yerden kaldırmam gerekeceği gerçeği hiç önemli değildi.

Şu anda ona sahiptim.

Daha fazlasını veremeyeceğini söylese de bu bana yetecekmiş gibi davranıyordum.

Koç yedinci galibiyetimizden sonraki pazar günü bize izin verdi. Yedinci galibiyet üniversite futbolunda büyük bir önem taşıyordu. Bir şampiyonluk maçını garantilediğimiz anlamına geliyordu. Sezonun geri kalanının nasıl geçeceği *hangi* şampiyonluk maçına katılacağımızı belirleyecekti ama şu anda yedinci maçı atlatmıştık ve bu kutlanacak bir şeydi.

Gavin dersler ve basketbol antrenmanlarıyla meşguldü, sezon onun için de tüm hızıyla devam ediyordu. Bu yüzden hepimizin boş günü aynı olduğunda, o günü birlikte geçirmeye karar vermiştik.

"Sence şampiyon olabilecek misiniz?" diye sordu Gavin ben Boston Güzel Sanatlar Müzesi'ndeki bir sergide sandalyesini yavaşça iterken. Elbette bu Riley'nin fikriydi. Normalde izin günümü geçirmek için tercih edeceğim bir yol olmasa da o kıza hayır dememin imkânı yoktu.

Bir saate yakın arkasmda yürüdükten sonra müzedeki bir parçanın onu nasıl etkilediğini ve gözlerinin parladığını görmüştüm. Onu tekrar bu şekilde görmek için dünyadaki her müzeye götürmek istemiştim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim etkileyici bir Afrika kralı tablosunun önünde durarak. Riley'nin gelmek istemesinin tek nedeni olan Hollanda ve Flaman sergisinin bir parçasıydı. Ben konuşmaya devam ederken birlikte tuvali inceledik. "Takımımız çok iyi. Şüphesiz sezonun en iyisiyiz. Ama..." Ensemi ka-

şıdım. "Programımızın en zor kısmı son düzlükte. Kentucky, South Carolina, Georgia Atlantic..."

Gavin ıslık çaldı. "Lanet olsun."

"Aynen öyle."

"En azından bir şampiyonluk maçı oynayacağın garanti görünüyor."

Gülümsedim, sözlerini sindirirken başımı iki yana salladım. "Bir *şampiyonluk maçında* oynayacağım, Gav. Lanet olası bir üniversite kupası maçı."

Gavin kocaman bir sırıtışla bana bakarak, "Xbox'ta *NCAA*'nın malum sezonunu oynadığımızda yaptığın gibi işleri batırmasan iyi olur," dedikten sonra boğulur gibi bir ses çıkardı. Ellerini boğazına sarıp abartılı bir performans sergilerken gözleri irileşti.

Onu ileri doğru itip sandalyesinin tekerleğini resme çok yakın olduğunu gösteren çizginin üzerinden geçirdim. Alarm çaldığında küfretti, bense ellerim ceplerimde sandalyesinden uzaklaşarak geri çekildim ve olayla hiçbir ilgim yokmuş gibi ıslık çaldım.

Sandalyesiyle ayaklarıma çarptı ve onu tekrar itmeye başlamadan önce bağırdığımda güldü.

"Sen nasılsın? Sezon nasıl gidiyor?" diye sordum.

Gavin iç çekerek yan galerideki bir tabloyu işaret etti. Sandalyesini oraya doğru sürerken Riley'nin yanından geçtik, omzunun üzerinden bana baktığı sırada varlığının ve burnuma gelen saçlarının kokusunun keskin bir şekilde farkındaydım.

"Bilmiyorum, dostum. Bu... çok zor. Tam alıştığımı düşündüğüm anda yeni bir zorluk çıkıyor. Oynadığımız bu takımlardan bazıları var ya... Bu adamlar sadece iyi değiller. *Kahrolası derecede* iyiler." Aradaki farkı anlatmak için bana bir bakış attı, ardından kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Yüksek sesle söylediğimde kulağa çılgınca geliyor ama çoğu hayatları boyunca sandalyeye mahkûmmuş, biliyor musun? Benden daha

deneyimliler. Öteki türlüsünü dilediğimden değil ama sadece..."

"Garip bir durum."

Başıyla onayladı. "Evet. Elimde böyle bir şey olduğu için minnettarım ama bazen..." Yutkundu, ikimiz de şu anda baktığımız tablonun yanındaki levhayı okuyormuşuz gibi yapıyorduk. "Bazen sadece üzgün hissediyorum. Futbolu özlüyorum. O zamanlarda, şükretmem gereken şeylere bakmak istemiyorum. Kaybettiğim her şeyi tekrar tekrar düşünmek istiyorum."

Boğazım o kadar tıkandı ki, bir nefes daha alamadım. Gavin dönüp bana baktığında ve koluma vurduğunda bile becerememedim.

"Hey, yapma bunu," dedi. *Bunun* ne olduğunu belirtmesine gerek bile yoktu. "Her şey geçmişte kaldı. Sana karşı kötü duygular beslemeden de zaman zaman üzgün olabilirim."

Başımla onayladım ama çatılan kaşlarıma ya da göğsüme yayılan suçluluk duygusuna engel olamadım.

Gavin, "Böyle yerlerde tam bir inek oluyor," dedi. Bu garip konu değişimi beni düşüncelerimden çıkardı. Bakışlarını Riley'nin küçük, karanlık bir tabloya hayranlıkla baktığı yere kadar takip ettim.

Bir kolunu göğsüne sarmış, diğer kolunun dirseğini ise oraya dik bir şekilde yerleştirerek yüzüne uzatmıştı. Parmak uçları ayrılmış dudaklarının usulca üzerinde geziniyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve parlıyordu; sanki sonsuza dek baksa bile sanatçının sunabileceği her şeyi göremeyecekmiş gibi bakışları tuvalin üzerinde yavaşça geziniyordu.

Bana göre Riley, şu an dikkatini verdiği portreden çok daha iyi bir sanat eseriydi.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı Gavin kalçama dirsek atarak. Bulunduğumuz galeriye giren sarışın bir kızı başıyla işaret etti. "Bu o. Psikoloji sınıfımdaki kız."

Bunu söylediği gibi yutkunması tek kaşımı kaldırmama ne-

den oldu. Ben oldukça bariz olan gerginliğini sorgulayamadan geri döneceğini mırıldanarak sandalyesini kıza doğru sürmeye başladı.

Ellerimi ceplerime soktum, Gavin yaklaşırken kızın yanaklarının kızarmasını seyrederek gülümsedim. En yakın arkadaşım onu güldüren bir şey söyledi ve kız da saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak sorduğu soruya cevap verdi.

Riley hâlâ karanlık küçük tablonun önünde duruyordu.

Boğazımı temizleyerek yanına doğru ilerledim, alışkanlık gereği ona uzanmamak için ellerimi ceplerimde tutuyordum.

Tablonun yanındaki levhadan "Stüdyosundaki Sanatçı" isimli başlığı okudum.

Riley kendi dünyasında kaybolmuştu. Beni görünce insanlarla dolu bir müzede olduğunu yeniden fark etmiş gibi hafifçe sıçradı. Çok yaklaşmamaya dikkat ederek tablonun köşesini işaret etmeden önce bana bakıp kızardı.

"Ressamın kendisi yerine nasıl şövaleye, atölyenin zemininde ki çatlaklara ve ışığa odaklanmayı seçtiğini görüyor musun?"

O konuşurken gözlerimin tablonun üzerinde gezinmesine izin verdim ve başımı sallayarak onayladım. "Görüyorum."

"O kadar küçük bir tablo ki, muhtemelen yüzlerce, hatta binlerce insan her gün önünden ikinci kez bile bakmadan geçip gidiyordur," dedi. Sesi yumuşak ve hayranlık doluydu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını iki yana salladı. "Ama bu muhteşem. Dram, ışıklandırma, görünüşte dikkat çekici olmayan bir şeyi hassas ve ilginç bir yolla ele alışı. Rembrandt'ın sanatın sadece teknik değil, aynı zamanda... entelektüel olduğuna dair mesajı tam da bu işte. Tuval, üzerindeki boyadan çok daha fazlasıdır. Bu bir rüya, bir önsezi, hayata geçirilmiş bir an."

Gülümsedim ama artık tabloya bakmıyordum. *Riley'nin* tabloya bakmasına, gözlerinin bir kez daha parlamasına, akmayan yaşlarla dolmasına bakıyordum.

"Seni üzüyor," dedim.

"Hayır," dedi hemen başını reddedercesine sallayarak. Ama sonra dudaklarını birbirine bastırıp söylediğimi onayladı. "Evet."

"Neden?"

"Emin değilim. Ben... Bende bu duyguyu uyandırması için hiçbir neden olmasa da tabloya baktığımda... futbolu düşünüyorum."

Neredeyse gülecektim ama o anda kalp kırıklığını bir maske gibi açıkça yüzüne takması beni gülmekten alıkoydu. "Nasıl yani?"

Önce bana, sonra tekrar tabloya baktı. "Futbolu çok seviyorum, Zeke."

Dudaklarını terk eden fısıltının acı dolu tonu neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden olacaktı.

"Çok seviyorum ve sevdiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Futbolu sevmeye hakkım olmadığını düşünüyorum. Zaten başkasıyla birlikte olan bir adamla yasak aşk yaşıyormuşum gibi."

"Gavin yüzünden mi?" diye sordum.

Başını sallayarak onayladı.

"Ona verdiğim sözü tutabilirim," dedi. "Ama bunun ötesinde? Yapamam... Onun hayalini alamam."

"Bu senin de hayalin olabilir."

"Olabilir mi bilmiyorum," diye fısıldadı ve gözleri bir kez daha benimkileri buldu. "Onu incitmeden olamaz."

Kaşlarımı çattım ama Gavin bize katılıp geniş bir gülümsemeyle aramıza girmeden önce bu söylediğine karşı çıkacak fırsatım olmadı.

"Bilin bakalım kimin salı akşamı köşedeki seksi sarışınla randevusu var?"

Riley ve ben dikkatimizi bahsi geçen ateşli sarışına yöneltik; o da Gavin'in açıklamasını *tüm netliğiyle duymuş* olacak ki kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle gülümsüyordu.

Gavin birazcık bile utanmış görünmüyordu. Kıza doğru hayali bir şapka çıkardı ve bizi bir sonraki galeriye doğru yönlendirdi. Riley ve ben de kahkahalar atarak peşine düştük.

Ama Riley'nin kahkahası çabucak soldu. Ben duygularını nasıl kapattığının, içinde nasıl da kardeşinin göremediği bir savaşın sürdüğünün farkındaydım.

Ona uzandım ve elimi onunkine dolayarak hislerinin farkında olduğumu gösterdim.

Riley gözlerini kırpıştırdı, bakışlarımı bulmadan önce ellerimizin birbirini kavradığı yere baktı. Ardından dudaklarında yarım bir gülümseme belirirken elimi sıktı.

Gavin aniden durdu ve Riley elini benimkinden çekip büyük bir cam vitrinin içindeki ahşap gemiyi hayranlıkla inceliyormuş gibi yaparken arkasına döndü.

"Ben acıktım. Kim ıstakozlu sandviç sanatını öğrenmeye hazır?"

BÖLÜM YİRMİ BİR

RILEY

Bir dilek tut.

Ailemden gelen doğum günü kartına ve mumları eriyen doğum günü pastasına baktım. Mumları söndürmeye hazırlanan tüylü pembe bir ayı vardı ve ayının üzerinde simli bir yazıyla bu yazıyordu.

Bir dilek tut.

Gerçekleşeceğini bilseydim ne dilerdim acaba diye düşünürken küçük bir kahkaha attım. Belki de Zeke'le tüm sınırları aştığımız geceye geri dönmeyi ve onu ittikten sonra tekrar kendime çekmemeyi dilerdim. Belki de ona ilişkimizi sıradan bir takılma olarak tutabileceğimizi, daha fazlasını istemediğimi söylediğim zamana geri dönmeyi dilerdim.

Ya da belki... en imkânsız şeyi dilerdim.

Onun benim olmasını.

Birlikte olabileceğimiz bir yol, bir yer, bir evren olmasını. Futbol takımındaki tek kız olarak benim başka bir oyuncuyla -daha da kötüsü, *aynı odada kaldığım* oyuncuyla- herkesin gözü önünde çıkmamın bir felaket olmayacağı bir yer. Kardeşimin, en yakın arkadaşı ve kız kardeşinin son zamanlarda sahadan çok çarşafların arasında birlikte vakit geçirdiğini öğrenip aklını kaçırmayacağı bir yer.

Her şey çok... *çabuk* olmuştu.

İlk başta ne kadar hızlı düştüğümü, arkama bakmayı aklım-

dan bile geçirmeden ne kadar sert atladığımı fark etmemiştim. Zeke'ten nefret edip hiç doğmamış olmasını dilerken şimdiyse birlikte olmadığımız her saniye onun için yanıp tutuşuyordum.

Belki de beni en çok yiyip bitiren şey buydu.

O hâlâ ikiz kardeşimin ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasından sorumlu kişiydi ama şimdi ondan nefret etmeye ya da yaptığından iğrenmeye kendimi zorlayamıyordum.

Onu istiyordum.

Varlığımın her zerresiyle onu istiyordum.

"Bir dilek tut," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Keşke bu kadar basit olsaydı."

Kartı masamın çekmecesine ittim ve dolabımın kapısındaki aynada yansımama bakarken iç çektim. Başımda sarkan bir karides şapkasıyla gülünç görünüyordum ama bu bile beni gülümsetemiyordu.

Son birkaç haftayı yüzeyin altında kaynayan tüm bu duyguları görmezden gelerek geçirmiştim. Bu şekilde kendimi antrenmanlara, derslere ve nihayetinde Zeke'e vermek daha kolay olmuştu. Bir uzlaşmamız, bir anlaşmamız vardı.

Bunu olduğu gibi kabul et.

Bunun asla neye dönüşemeyeceğini unutma.

Bu *benim* parlak fikrimdi.

Yoksa kendimi bildiğim tek yolla korumak, kontrol edebildiğim tek şeyin dizginlerini elime almak için bulduğum zavallı bir girişimden mi ibaretti?

Cadılar Bayramı için -ve aynı zamanda doğum günüm için- takımla birlikte dışarı çıkmaya hazırlanırken bastırdığım her şey bir konfeti gibi içimde patlamıştı.

Açık kapımın çerçevesine hafifçe vuran eklemlerinin sesini duydum. O kapı, Zeke haftalar önce neredeyse uçarak içeri dalıp başka bir adamı üzerimden çekip aldığından beri açıktı.

Şimdi orada durmuş, kollarını kavuşturup beni baştan aşağı

süzerken kalçasını kapıya yaslamıştı. Koyu renk gözleri beni başımdaki karides şapkasından, dengemi kaybetmemek için kendimi zor tuttuğum pembe topuklu ayakkabılarıma kadar süzdükten sonra tekrar yukarı çıktı.

"Karides Barbie," diye açıkladım omuz silkerek. Elimi vücudumda sallayarak kıyafetimi işaret ettim.

Zeke bir kahkaha atarken odama girdi. Beni tereddüt etmeden, sanki bu çok doğalmış ve oraya aitmişim gibi kollarına aldı.

"Bu kostüm... büyük bir sorun."

"Ne? Neden?" Kaşlarımı çattım, üzerimdeki kostüme bakarken içimi bir panik kaplamıştı. "Sevimli olduğunu düşünmüştüm."

"Sorunun bir kısmı da bu," diye açıkladı. "*Çok* şirin. Çok sevimli, gerçekten. Tuhaf. Ayrıca gülünç. Yine de bir şekilde..." Topuklu ayakkabılarımla uyumlu uçuk pembe rengindeki askılı tişörtümün göğüs kısmına işlenmiş Barbie logosunu parmak uçlarıyla takip ediyordu. "Lanet olası derecede seksi."

Parmağı açıkta kalan göbeğime doğru bir çizgi çizdi, dokunuşuyla tüylerim diken diken olurken daha çok gülümsemeye başladı.

"Doğum günü hediyeni şimdi mi istersin, sonra mı?"

Midem sadece Zeke'in yapabileceği bir şekilde ağrıdı. *Acaba bu durumumun bilimsel adına "Zeke Etkisi" mi desem?* diye düşündüm. İçimde olduğu düşüncesiyle kalçalarım kasılıyordu. Hem kendimi ona bırakma isteğiyle hem de beynimin tüm bunların benim paramparça olmamla sonuçlanacağını hatırlatmak için verdiği savaş arasında çapraz ateş altında kalmıştım.

"Sonra," diye yumuşak bir sesle konuşmayı başardım. "Takım bekliyor."

Sanki işaretlerini bekliyorlarmış gibi tam da o an yurt odamızın kapısı gürültüyle yumruk yağmuruna tutuldu. Çocuklar hazırlanmayı bırakıp dışarı çıkmamız için bağırıyorlardı.

Sırıttım ama geri çekilmeye çalıştığımda Zeke beni olduğum yerde tuttu. Çatılmış kaşlarıyla gözlerimi incelerken çenesini sıkıyordu.

"İyi misin?"

Kendimi daha fazla gülümsemeye zorladım. "Evet. Sadece... Bilmiyorum. Doğum günlerimde hep biraz tuhaflaşırım." Bir anlığına duraksadım, ardından elimi geçiştirircesine salladım. "Düşünceli falan olurum, bilmiyorum."

Zeke kaşlarını çatmaya devam ederken gülümsemeye çalıştı. "Daha on dokuz yaşındasın, biliyorsun. Orta yaş krizi için uygun bir zaman değil."

"Haklısın," dedim onu kapıya doğru çekerek. "İçki içme, aptal kostümlerimizin fotoğraflarını çekme ve dans etme zamanı." Bunun üzerine kolunun altından küçük bir dönüş yaptım ama ondan sıyrılamadan beni tekrar kendine çekti ve vücudumu ön kapımıza bastırdı.

Beni nasıl kıstırdığını, bacağının dizlerimin arasına nasıl kaydığını ve dizlerimi kendisi için nasıl açtığını görünce nefesim kesildi.

"Öpüşmek için de mi zamanımız yok?"

Yüzümü iki eliyle tutup, saçlarımı sevdiği gibi çekiştirerek boynumu dudaklarına doğru çekti.

"Ruj sürdüm," diye fısıldadım.

Beni derin, uzun ve buyurgan bir şekilde öpmeden önce verdiği tek cevap, "Sikimde değil," olmuştu. Bunu söylediği an dudaklarında erimekten, karnımın sıcak bir ihtiyaçla yandığını hissetmekten başka seçeneğini kalmamıştı.

Sonunda geri çekildiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık. Bir kahkahayı bastırdım.

"Çıkmadan önce tuvalete gitmek isteyebilirsin," dedim pembe rujla lekelenmiş dudaklarına dokunarak.

Başparmağıyla ağzının köşesini sildikten sonra üzerindeki

lekeye bakıp sırıttı. "Bu, kimse bakmıyorken seni gizlice öpemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Dudağımı ısırdım, ardından kulağına fısıldamak için eğildim. "Belki ruj lekelerimi bırakabileceğim başka yerler de vardır... gözden uzak yerler."

Zeke inleyerek ellerini göğüs kafesime doladı. Dudaklarımdan bir başka ateşli öpücük almak için beni kapıya yasladı ama daha fazla yumruk indirme sesiyle olduğumuz yerde sarsıldık. Bu, Zeke'in sonunda beni bırakmadan önce tamamen farklı bir nedenle iç çekmesine neden oldu.

"İki dakika," dedi ağzını oynatarak, sonra koşarak lavabolardan birine gitti.

Ben de telefonumdaki kamerada kendi yansımamı kontrol ettim ve rujumun iyi göründüğünden emin oldum. Ardından kapıyı açarak *Forrest Gump* gibi giyinmiş olan Leo Hernandez'le yüz yüze geldim. Çılgın uzun peruğu, sakalları, küçük kırmızı koşu şortu, soluk sarı gömleği ve bir elindeki pinpon raketiyle kostümünü tamamlamıştı.

"Tam zamanında." Leo'nun gözleri üzerimde gezinirken kıyafetimi beğendiğini gizlemedi. "Bu geceden sonra flört uygulamasındaki profiline ihtiyacın kalmayacak, Novo, seni temin ederim."

Güldüğüm sırada Zeke arkamdan fırladı ve koşarak yanımdan geçerken Leo'nun kafasma vurdu.

"Hey!" Leo peruğunu düzelterek Zeke'in peşinden koştu ve pinpon raketiyle kıçına bir şaplak attı.

Böylece gece başlamış oldu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

RILEY

Gavin kucağında bir kızla birlikte spor araba kılığında yanımdan geçerken, "Bu kadar oyunbozan olma," diye bağırdı. Kızın kafasında bir yarış kaskı vardı ve elinde plastik bir direksiyon tutuyordu.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, geçen hafta sonu müzede karşılaştığımız kızla takılıyordu. Sandalyesiyle keskin bir dönüş yaptığında kız çığlık atarak ona daha sıkı sarıldı, Gavin'e sanki evreninin merkeziymiş gibi bakarken güldüm.

"Ben oyunbozan değilim," diye itiraz ettim, kanıt olarak plastik kırmızı içki bardağımı gösterdim.

"Hı-hı. Doğum günlerimizde hep üzgün oluyorsun," diye belirtti. "Şimdiye kadar bunu aşarsın diye düşünmüştüm."

"Ben üzgün değilim. Ama sen flörtüne karşı kaba davranıyorsun," dedim, hâlâ ona sarılmış olan kıza gülümseyerek. "Ben Riley, bu arada."

"Jen," dedi kız yanakları kızarmış bir şekilde bana el sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kardeşim komik bir şekilde sinir bozucu olmaktan çıkıp *koluna bir çimdik atılması gereken* şekilde sinir bozucu hale gelirse bana haber ver, böylece sana yardım edebilirim."

Jen kıkırdadı ve paylaştıkları milyonlarca sır varmış gibi gülümseyen Gavin'e doğru baktı. "Ah, sanırım o kısmı geçtik. Şansına, bunu görmezden gelmemi sağlayacak kadar çekici."

Gavin, Jen'in söylediklerinden sonra kaşlarını bana doğru oynattı. Ben de oturduğum yerden kalkıp sandalyesinin kollarından tutarak onu ev partisinin ortasındaki derme çatma dans pistine doğru ittim. "Ben ikinizin tatlılığı yüzünden kusmadan buradan uzaklaşın."

Bana ayak uydursa da omzunun üstünden eğlenmemi yoksa, "*Başka bir şey yapmak zorunda kalacağım,*" der gibi keskin bir bakış attı. Tekrar sandalyeme yerleşmeden önce kendimi ona yılışık bir sırıtışla karşılık vermek için zorladım ve köşeden insanları izlemekle yetindim.

Takımdaki bazı büyük çocukların kampüs dışında Yılan Çukuru olarak adlandırılan bir evleri vardı. Neredeyse fırsat buldukları her gece burada parti veriyorlardı. Yani ertesi sabah saat ondan önce derse ya da antrenmana gitmemiz gerekmeyen gecelerde. Her yer bira, ter ve kim bilir daha neler yüzünden sürekli yapış yapıştı. Yine de böylesine geniş bir eve, dekore edecek kadar çok alana sahip olmalarına hayranlık duymuştum.

Öyle bir şey yaptıklarından değildi tabii.

Zeke yanımdaki duvara yaslandığında biramı yudumlayıp oturma odasına bakıyor ve bu ev benim olsaydı neler yapacağımı hayal ediyordum. O ise gözlerini partiden ayırmıyordu. Clay ve Leo bir çeşit el sıkışma hareketi yaptıktan sonra aynı anda katlanır bir masanın üzerine atladıklarında biraz güldü. Masa çökerken herkes alkışlamış, bu sırada bira dolu bardaklar havada uçuşmuştu.

"Geceyi burada noktalamayı düşünüyorum," dedi Zeke ortaya doğru. Gözleri hâlâ ileriye odaklanmış bir şekilde bardağından bir yudum aldı. "Sen?"

"Ah, Tanrım, *lütfen*," dedim biraz fazla heyecanlı bir şekilde ayağa kalkarak. "Bu file çoraplar hiç de ait *olmadıkları* yerlere giriyorlar."

Gülümsedi ama arka kapıya doğru başını sallarken hâlâ

doğrudan bana bakmıyordu. "Bir Uber çağıracağım. Beş dakika içinde dışarıda ol."

Doğrudan benimle konuşmasına rağmen beni görmezden gelebilmesi bir başarıydı. Anlaşmayı yaptığımızda ondan bu şekilde davranmasını ben istemiştim. Normalde bir an beni mutfak tezgâhına yaslayıp becerebilmesi, bir sonraki an ise sıradan bir takım arkadaşıymışım gibi davranmasına minnettardım, hatta bundan *etkileniyordum* bile.

Ancak bu gece... ne olduğumuzun ve ne *olmadığımızın*, bu çizginin her zaman karanlık, kalıcı ve bağlayıcı bir şekilde orada olacağının bir hatırlatıcısıydı.

Yılan Çukuru'ndan sporcu yurtlarına dönüş yolculuğu uzun sürmüyordu. Neyse ki odaya geldiğimizde tüm yurtlar boştu. Takımın geri kalanı geceyi bitirmeye yakın bile değildi. Saat daha on bir bile olmamıştı ama Zeke ön kapının kilidini açtığı anda vücudumu titreten uzun bir esneme sesi koyuverdim.

Kapıyı benim için açık tuttu ve içeri girer girmez ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, ayak parmaklarımı tekrar uzatabilmenin hissiyle inledim. Zeke kıkırdayıp omuzlarımı arkadan kavradı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Bir başka kişilik değişimi. Takım arkadaşından...

Tam olarak *neye* dönüşmüştü?

"Neden gidip eşofmanlarını giymiyorsun, ben de bir film açayım."

"Gerçekten yoruldum," diye itiraf ettim kollarında kıvrılarak. "Aslında geceyi gerçekten de noktalayabilirim."

"Tamam," dedi. "Ama önce sana hediyeni vereyim."

Gözleri bir vaatle parladığında vücudum o bakışın altında sanki aniden dünyadaki bütün enerjiye sahipmiş gibi canlanmıştı.

Tekrardan, "Eşofmanlarını giy," diye emretti. Ardından beni etrafımda döndürdü ve nazikçe yatak odamın kapısına doğru yürüttü. Odasında kaybolmadan önce kıçımı tokatlayınca gü-

lümsedim. Kostümümü hızlıca değiştirdim, oturma odasına gitmeden önce yüzümdeki makyajı sildim.

Zeke çoktan eski kanepeye uzanmıştı, yanındaki lamba ve televizyonun ışığı dışında tüm ışıklar kapalıydı. Yanına oturmadan önce televizyonda ne olduğuna dikkat bile etmedim. Beni kolunun altına çekerek tüm sıcaklığıyla sardı.

Titreyerek ona daha çok sokuldum. "File çorap giymek için çok soğuktu," dedim.

"Bunu nasıl yaptın bilmiyorum. Ben bir NASCAR* kıyafeti giymiştim ve hâlâ taşaklarım donuyordu."

"Evet ama sen bir şekilde o Wonder Bread** kıyafetini seksi göstermeyi başardın, Ricky Bobby.*** Ben olsam onun içinde bir paket Wonder Bread gibi görünürdüm."

"Çuval giysen bile seni soymak isterdim."

Kollarında biraz kıpırdandım ve gözlerimi devirerek alaycı bir şekilde ofladım. "Pekâlâ, hediyem ne?"

"Sabırlı ol, Güçlü Fare," diye dalga geçti. Fakat sonra ciddi bir havaya büründü, sırtını dikleştirerek oturup beni yüz yüze gelecek şekilde çevirirken kaşları çatıldı. "Ondan önce seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Kalbim tekledi, yüzümün rengi soldu.

Buraya kadarmış.

Her şeyin bittiği yer burası.

Zeke ellerimi tutarken tüm sinirlerim oynadı, ellerinden birini çekip saçlarının arasından geçirdi. "Bunu duymak senin için kolay olmayacak, Riley. Benim için de kolay değil."

Yutkundum, gözlerimi kapattım ve darbeye hazırlandım. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki onu zar

* National Association for Stock Car Auto Racing, daha çok stok araba yarışlarıyla tanınan bir Amerikan otomobil yarışları yaptırım ve işletim şirketidir. (ç.n.)

** Wonder Bread, 1921'de Amerika Birleşik Devletleri'nde ortaya çıkan ve 1930'da ülke çapında ilk dilimlenmiş olarak satılan bir dilimlenmiş ekmek markasıdır. (ç.n.)

*** Ricky Bobby (Ferrell), NASCAR yarışlarında geçilmesi mümkün olmayan bir yarışçıdır. (ç.n.)

zor duyabiliyor, söyleyeceklerinden kaçıp kurtulma isteği ve ihtiyacından başka hiçbir şeyi algılayamıyordum.

"Sana o geceyi anlatmak istiyorum."

Kaşlarımı çatarak bir gözümü açtım, Zeke'in endişeli bakışlarla beni izlediğini görünce diğerini de açtım. "Hangi geceyi?"

Elimi tuttu ve ben ne demek istediğini anlayana kadar bekledi.

O geceyi.

Kazanın olduğu geceyi.

"Ah..." İçimi yeni bir panik duygusu kaplarken başımı iki yana salladım. "Zeke, bunu yapmak zorunda değil-"

"*Zorundayım*," dedi. "Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Asla. Bir gecede her şey değişti ve ben... ne olduğunu bilmeni istiyorum. Lütfen."

Yanan göğsümün içindeki her şey ondan ve bu konuşmadan koşup kaçmak istese de yalvarışına karşı çıkamazdım. Bundan kaçınmamın, *ondan* bu kadar uzun süre uzak durmamın bir nedeni vardı.

O gece hakkında acı çekmeden konuşabilmek bir yana, acı çekmeden düşünebileceğim bir yer ya da zaman asla olmayacaktı.

Hafifçe başımla onaylamayı başardım ve Zeke bana olanları anlatmaya başlamadan önce bir nefes verdi.

"O gece her şey boka sarmadan önceki anı hâlâ hatırlayabiliyorum," diye başladı elinin benimkini tuttuğu yere bakarak. "Gavin'in bir fıçının üzerinde amuda kalktığını ve dengesini kaybettiği için aşağı inerken beni tekmelediğini hatırlıyorum. Patlayan dudağıma o kadar gülmüştü ki neredeyse kıçına tekmeyi basacaktım. Ama *oldukça* komikti, bu yüzden ben de yanına kâr kalmasına izin verdim."

Ona acı veren geçmişi hatırlarken gülümsemesi mesafeliydi. Beni de onunla beraber geçmişe götürmesine izin verdim. O geceyle ilgili her şeyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacak-

tım. Onlarla partiye gitmek yerine evde kalmaya nasıl karar verdiğimi... Odamı yeniden düzenlemek, sonbahar boyunca biriktirdikten sonra özel olarak çerçevelettiğim baskıları asmak istemiştim.

Onlarla gitseydim, arabayı kullanan ben olsaydım her şeyin nasıl da farklı olacağını düşündüğümde hep olduğu gibi midem bulandı.

"O gece sürücü ben olacaktım," dedi Zeke beni şimdiki zamana geri döndürerek. "Daha evinizden çıkmadan önce bu konuda anlaşmıştık. Partide o ana kadar *bir* içki bile içmemiştim. Ama sonra... Kaylee içeri girdi."

Neredeyse nefesim kesilmişti. "Kaylee... *Bildiğimiz* Kaylee mi?"

Gavin'in ikinci sınıfın büyük bölümünde kafayı taktığı kızı çok iyi hatırlıyordum. Tanımadığım bir kızdan nefret edecek biri değildim çünkü muhtemelen davranışları için kendine göre nedenleri olduğunu biliyordum. Ama Gavin'e davranış şekli beni deli ediyordu.

"Ta kendisi." Başmı iki yana salladı. "Partide bir nedenden dolayı onu görmezden geliyordu, muhtemelen her zaman yaptığı gibi bir oyun oynuyordu. Bu durum Gavin'in içini yiyip bitirirken içkileri doldurmaya başladı. İkimiz için de."

Yutkundum, ellerinin benimkilerin etrafında nasıl terlediğini hissettim.

"O noktada, bir şofördense en iyi arkadaşına ihtiyacı olduğunu fark ettim. Zamanı geldiğinde bir Uber çağırmaya karar verdim ve ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Ama Gavin sarhoş oldukça işler daha da kötüleşti. O ve Kaylee *çok büyük* bir kavga ettiler. Sonra Kaylee de Omar Maben'le öpüşerek Gavin'in yarasına iyice tuz bastı."

"Bekle, *Omar*'la mı öpüştü?" Yüzümü buruşturdum. "Gavin, Omar'dan *nefret ederdi*. Sürekli kavga ederlerdi. Takıma katıldığımda bana da çok kötü davranmıştı."

"Aynen öyle. Tahmin edebileceğin gibi, Gav oradan çıkmak istedi. Gitmek istedi. O..."

Zeke durdu, eliyle ovuşturduğu çenesi gerilmişti.

"Bize bir Uber çağırmayı denedim ama Gavin beklemek istemedi. Tüm olanlar yüzünden berbat bir haldeydi. Titriyordu, etrafta volta atıyordu. Sadece oradan çıkması gerekiyordu." Zeke uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu yüzden anahtarlarımı aldı."

Sözleri karşısında damarlarım buz kesti.

"İyi olduğu konusunda ısrar etti," diye devam etti Zeke. "Ancak fazla uzaklaşmadan bir kaldırıma çarptı ve tabii ki aksini kanıtladı. Ona bağırdım, aptallık ettiğini söyledim ve kenara çekmesini istedim." Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. "Ama o kadar berbat durumdaydı ki, Riley. Her şeye çok sinirliydi ve sadece eve gitmek istiyordu. Doldurduğu *shot*'lardan sadece birkaç tane içmiştim. Sadece düşündüm ki..."

Cümlesini bitiremedi ama o söylemeden de ne olduğunu biliyordum.

Zeke araba kullanabileceğini düşünmüştü.

Kalbim sıkıştı. Kardeşimin hastane yatağındaki halini hatırlayınca gözlerim doldu. Yaraları dikilmişti ama hâlâ şiş, morarmış ve kan içindelerdi.

Zeke sonunda bana baktı. "Yalan söyledim, ona iyi olduğumu söyledim."

Bu itiraf karşısında gözlerimi kapattım, iki tane sessiz gözyaşı yanaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde akmaya başladı.

Zeke uzun bir süre sadece elimi tuttu, ağlamamı izledi ve bekledi. Ne için beklediğini bilmiyordum. Ne söyleyeceğini bilmiyordum.

"Benden nefret etmekte sonuna kadar haklıydın, Riley. Beni suçlamakta. Bir parçanın hâlâ bunu yaptığını biliyorum."

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," demeye çalıştım ama Zeke bunun yalan olduğunu biliyormuş gibi elimi sıktı.

"Sorun değil. Ben de kendimi suçluyorum. Hayır demeliydim. Bir şoför bulmamız için ısrar etmeliydim. Gençtim, çok gençtim ve çok *aptaldım.* O anda dünyadaki en önemli şeymiş gibi gelen şeyin ötesini göremedim. En iyi arkadaşımın kalbi kırıktı ve bu durumdan kurtulması için ona yardım etmem gerekiyordu."

Dudaklarını birbirine bastırıp dalgın dalgın televizyona bakarken başını iki yana salladı.

"O gece için pişmanım. Uyanık olduğum her saniye o geceden pişmanlık duyuyorum. Kararlarımın sonuçları olduğunu asla unutmayacağım." Gözleri benimkileri buldu. "Ama kendimi affetmeye çalışıyorum. Ve... senden de beni affetmeni istiyorum."

İsteği üzerine yanağıma sessiz bir gözyaşı daha süzüldü ve başparmağıyla o damlayı silip elini yüzüme yerleştirdi.

"Bunu hemen şimdi yapmak zorunda değilsin. Bu gece. Yarın. Ya da gelecek hafta. Sadece... üç yıl oldu ve senin gerçeği bilmeni istedim. Ne olduğunu anlamanı istedim. Beni mazur gör diye değil, belki bu sayede en azından huzur bulabilirsin diye..." Ben gözlerinin içine bakana kadar başını yana eğdi. "Kardeşini asla ama *asla* bilerek incitmem, Riley. *Seni* asla bilerek incitmem."

Dokunuşuna doğru eğildim ve yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı süzülürken başımı yukarı aşağı salladım.

Bu benim için yenip yutulamayacak kadar ağır, sindirilemeyecek kadar yoğundu. Yıllar boyunca aptal olduğu için, arabasını partide bırakmak istemediği için ya da saçma bir nedenle sarhoş araba kullandığı için kaza yaptıklarını düşünmüştüm.

Gerçekte ise kardeşimi kendinden kurtarmak için yapmıştı.

Bu kararı verdikten sonra yaşananlardaki hastalıklı ironi bende kusma isteği uyandırıyordu.

"Sadece bilmeni istedim," diye lafını bitirdi Zeke. Sonra dokunuşu kayboldu ve arkasına uzanıp gelişigüzel sarılmış bir silindir çıkardı.

Paketi bana doğru uzattığında gülümsedim. Pembe kâğıdı açmadan önce yüzümde kalan gözyaşlarını sildim. "Hediye paketlemede çok kötüsün."

"Önemli olan içinde ne olduğu."

Kıkırdadım ve kâğıdı sıyırıp narin bir kavanoz ortaya çıkardım, içi de şeyle doluydu...

Yıldızlar.

Bunlar altın rengi konfeti ya da karanlıkta parlayan beyaz plastik değildi; kabarık küçük yıldızlar halinde katlanmış parlak ve güzel kâğıtlardı.

"Origami mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Bir tanesini çıkar."

Söylediğini yaptım ve yıldızı elimde tutup gülümseyerek inceledim. Ben inceledikçe sanat daha çok görünür hale geldi. "Bekle," dedim yıldızı parmak uçlarımm arasında eğerek. "Bu, Gustav Klimt'in *Öpücük* tablosu."

Zeke gülümsedi. "Açsana."

"Açayım mı?"

Şaşkınlığımı sadece başıyla onaylamakla yetindi. Kat yerinin başladığı ve bittiği yerde küçük bir şerit bulmadan önce yıldızı bir o yana bir bu yana çevirmemi izledi. Kâğıdı dikkatlice açtım, ardından katlandığı için buruşmuş küçük resmi ortaya çıkardım.

Bu resmi ilk kez bir ders kitabında gördüğümü ve o zaman bile beni nasıl etkilediğini hatırlayarak, "Çok güzel," dedim

"Şimdi ters çevir."

Söylediğini tekrar yaptım. Küçük baskının arkası, ortasında beyaz harflerle yazılmış kısa bir alıntı dışmda tamamen siyahtı.

"*İlk öpücüğümüze kadar hepimiz ölümlüyüz*," diye okudum. "*Ve ikinci kadeh şarabımıza.*" Gülümseyerek başparmağımı metnin üzerinde gezdirdim. "Eduardo Galeano."

"Her yıldız ünlü bir tablo," diye açıkladı kavanozdan bir tane daha çıkararak. Yıldızı işaretparmağıyla başparmağı ara-

sında tuttu. "İçlerinde, ona uygun bir alıntı ya da şiir bulunuyor. Antrenmanların seni mahvettiği, derslerden bunaldığın, her şeyin üst üste gelmeye başladığı ve özünde kim olduğunu unuttuğunu hissettiğin günlerde..." Omuz silkti ve yıldızı kavanoza geri koydu. "Sana hatırlatması için küçük bir sanat eseri açabilirsin."

Alıntıyı yeniden okurken görüşüm tekrar bulanıklaştı, tabloyu dikkatlice katladım ancak yine de yıldız şeklini tam olarak yapamadım. Kavanozun içine yerleştirip kapağını kapattım ve Zeke'in kucağına çıkmadan önce bir kenara koydum.

"Bu şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye," dedim yanaklarımdan birkaç damla yaş daha süzülürken. Ben gülümserken Zeke onları siliyordu. "Beni bu kadar ağlattığın için sana *çok kızgınım*."

"Bugün senin doğum günün," diye fısıldadı. Eli yanağımı okşayarak aşağı inip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ağlamak istiyorsan ağla."

Başımı iki yana salladım, dudaklarımda durduramadığım bir gülümseme belirmişti. Hemen sonra dudaklarına doğru eğildim.

"Yapmayı tercih edeceğim başka şeyler düşünebiliyorum," diye fısıldadım.

Bir sonraki öpücüğümü derin bir nefes ve iniltiyle yakaladı, ellerim saçlarına dolanırken o da elleriyle kalçalarımı kavradı. Kalçalarımı hareket ettirdim, altımda çoktan sertleşmesinin ve aletinin kadınlığıma sürtünmesinin tadını çıkardım.

Üzerine saldırmak için hayvani bir şekilde hırlayacağımız ve ikimiz de çıplak kalana kadar kıyafetlerimizi yırtıp atacağımız o anın gelmesini bekledim. Çok sevdiğim ve arzuladığım şekilde dudağımı ısırıp kalçalarımı morartmasını bekledim.

Ama yapmadı.

Beni aceleye getirmiyordu. Kalçalarımı sabit bir ritimde tutan elleriyle hareketlerimi *yavaşlatmaktan* başka bir şey yapma-

dı. Öpücüğü yavaş ve derin, dudakları yumuşak ve şefkatliydi. Dili hem tatlı hem de telaşsız bir şekilde benimkini okşuyordu.

Ve o yumuşaklık...

Yelkenleri çoktan suya indirmiştim.

Boğazımdaki her düğümün çözüldüğünü, her gergin kasın gevşediğini, her endişeli düşüncenin buhar gibi uçup gittiğini hissediyordum. Ona karışıyordum, bedenimi onunkine yapıştırdım ve kalbinin her atışını kendi kalbimmiş gibi hissettim.

Güm.

Güm.

O sakin okşamaların, kıyafetlerimizin kasıtlı olarak çıkarılmasına dönüşmesi bir rüya gibiydi. Elleri kalçalarımdan göğüs kafesime doğru kaydı ve tişörtümü tutarak başımın üzerinden sıyırıp arkamda bir yere attı. Hemen sonra üstündeki uzun kolluyu çekiştirdim ve öpüşmemize sadece onu çıkaracak kadar ara verdi.

Boğazımı öperken elleri sabit dairelerle göğüslerime masaj yapıyor, meme uçlarım dokunuşunun altında sertleşiyordu. Bir sonraki öpücüğünde nefesim kesildi, hızlı bir hareketle ikimizi de ayağa kaldırırken ona sıkıca tutundum.

Önce onun kapüşonlusu, sonra da benimki çıkmıştı. Ardından onun iç çamaşırı ve benim külotum. Üstümde kalan tek şey beni ona doğru yaklaştıran elleriydi. Vücudumu tekrar aşağı çektiğinde bacaklarım oturduğu kanepede onun iki tarafına yerleşmişti.

Bacaklarımın arasına sürtünen aletiyle, temasımız karşısında inlemesiyle, kalçalarını bana doğru itip arzumun onu baştan aşağı kapladığını söyleyen o hisle titredim. Ama yine de o işkence gibi hissettiren hızını korudu. Ben titreyip içimi doldurması için ona yalvarana kadar vücudumun her santimini öpmek, yalamak ve dokunmak için uğraştı.

Beni kaldırmaya çalıştığı gibi ne istediğini anladım, prezervatif bulmak için beni o kanepede üşümeye bırakacağını bili-

yordum. Ama kanepenin arkasına tutunarak onu yanımda tuttum, aletinin kadınlığımın arasında kaydığını hissetmek için kalçalarımı hareket ettirirken onu sertçe ve uzun bir şekilde öptüm.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım. Bu onu yavaşlattı, gözlerime bakmak için geri çekilirken elleri belimi sabit tutuyordu. "Seni affediyorum. Sana inanıyorum." Ona tekrar sürtünerek gözkapaklarının titremesine neden oldum. "Ve sana güveniyorum."

Yutkundu. "Riley..."

"Sadece bir kez bile olsa hissetmek istiyorum," dedim. Sözlerim dudaklarına doğru uzanan bir öpücük ve bir yakarıştı. "Aramızda hiçbir şey olmadan seni içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Alnı benimkiyle birleşirken bir sonraki nefesi yakıcı ve kısaydı.

Yutkunarak, "İkimiz de bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyoruz," dedim. Zeke söylediğim kelimeler onu da öldürüyormuş gibi kaşlarını çatarken içimde bu gerçeğin canlandırdığı duygularla savaştım. "O yüzden sadece.... şu anda seni hissetmeme izin ver."

Cevabı bana derin ve tutkulu bir öpücük vermek oldu. Bir kolu belime dolanırken aramıza uzanıp aletini girişime yerleştirdi. İçime hafifçe girdiğinde ikimiz de tıslayıp hareketsizleştik, omuzlarını iyice kavradığım sırada elleri kalçalarımın kıvrımını buldu.

Yavaşça, gözlerimiz birbirine kenetlenmişken ilerledim.

Her seferinde bir santimden daha azını içime aldım, sıcak uzunluğunun her saniye beni yaktığını hissediyordum. Sonuna kadar girdiğini düşündüğümde kalktım ve daha derine ulaşması için kalçalarımı tekrar aşağıya bastırdım.

Zeke'in dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken bir küfür savurdu, ardından başını geriye atıp gözlerini açarak hareketi tekrarlamamı izledi. Ağırlaşmış ve kısılmış gözleri vücudum boyunca gezinip sonunda bakışlarımla buluştuğunda onun

etrafında kasıldım. Sadece bu bakışı bile beni sınıra daha fazla yaklaştırmıştı.

"*Sikeyim*, sen..." Hareket etmeme yardım ederken dudaklarından kısa ve sıcak bir nefes daha kopuverdi. "İnanılmaz hissettiriyorsun, Riley."

Ona katıldığımı yalnızca inleyerek gösterebildim, yavaş ve düzenli bir ritim oluştururken tırnaklarımı tenine batırdım. Zeke aletinin tamamını tekrar içime almam için beni aşağı yönlendirmeden önce bedenimi yukarı kaldırmak için kalçamdaki kasları kullanıyordum.

Yukarı ve aşağı, ileri ve geri hareket ediyordum. Her alçaldığımda klitorisimin kasıklarına en az şekilde sürtünmesini sağlamak için kalçalarımı oynatıyordum. Daha fazlasını isteyerek öne doğru eğildiğimde dudağını ısırdı ve dilini yüzünün tam karşısındaki meme ucumun etrafında gezdirdi.

Sıcak bir elektrik dalgası omurgamı yalayıp geçerek bacaklarımın arasında yükseldi ve bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm olmadan kadınlığımın Zeke'in etrafında sıkıca kasılmasına neden oldu. Bunun hissiyle ona kendimi daha sert bir biçimde bastırdığımda inledi. Ben onu izleyebilmek için geriye doğru yaslanırken tırnaklarım göğsünü çiziyordu.

Hızım artarken kalçalarım dairesel hareketler çiziyordu, sırtım kavislenmişti ve aldığım her nefes içimden duman gibi çıkıyordu. Çok yaklaşmıştım, kalçalarını bana doğru kaldırıp hamlemi kendi hamlesiyle karşıladığında tam sınırdaydım.

Şimşek.

İçimde öyle derin bir şeye çarpmıştı ki *şimşeklerin* çaktığını görmüştüm.

Durmaksızın kendini bana doğru iterken kalçalarımı sabit tutuyordu, canım pahasına ona tutunarak adını haykırdım. Artık kendi başıma hareket edemiyordum. *Hiçbir yerimi* hareket ettiremiyordum. Ayak parmaklarımda başlayıp kulaklarıma çı-

kan, oradan da her yerime ateş gibi yayılıp ortada buluşan zevke boyun eğmiştim.

Ardından patladım.

Orgazmım dalga dalga içime yayıldı. Ne kadar yüksek sesle inlediğimi, zevkin doruğunda kıvranırken hareketlerimin ne kadar vahşileştiğini kontrol edemiyordum. Zeke beni üzerinden kaldırmadan önce orgazmım ancak sona ermişti. Eliyle kendini sona ulaştırmak için arkama geçti, böylece içime boşalmayacaktı. Sıcak menisini kıçımda ve kalçalarımın arkasında hissettiğimde tamamen rahatlarken onu sertçe öptüm.

O gevşediğinde ben de rahatladım ve diğer elini uzakta tutup temiz elini bana sardığında göğsüne yığıldım.

Geri çekilip omzumun üzerinden bakarak tenimde bıraktığı izleri inceledim.

Bundan ne kadar hoşlandığımı fark ettiğimde kızardım.

"Sanattan bahsetmişken..." Tekrar ona döndüğümde tek kaşımı kaldırarak alay ettim.

Sırıttı. "İyi ki doğdun."

İkimiz de buna güldük, sonra kollarına atılıp temizlenmek üzere duşa götürüldüm.

Ve duşu da keyifli bir ikinci tur takip etti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ZEKE

"Senin için üzülmüyorum," dedi Riley. Küçük yemek masamızda oturduğum yere bakarken kollarını kavuşturmuştu ve kalçasını ekstra bir küstahlıkla yana sallıyordu. "Bu ödevi bütün dönem boyunca biliyordun. Sana başlamak için beklememeni *söyledim*. Peki sen ne yaptın?"

İç çektim ve dizüstü bilgisayarımın ekranında bana göz kırpan boş imlece baktım.

Gözlerim o anda ne kadar seksi göründüğüne dair hiçbir fikri olmayan Riley'ye kaydı. Uzun saçları kirliydi ve dağınık bir atkuyruğuyla başının tepesinde toplanmıştı. Daha az önce ellerim bu karmakarışık saçların içindeydi. Üzerindeki *Rebel Athletics* tişörtüm ona bol geliyordu ve bu sabah giydiğini kendi gözlerimle gördüğüm için altında olduğunu bildiğim minik şortun hemen altında bitiyordu.

Futbol oynama hakkım ona bağlı olsa bile birdenbire o ödev aklımdaki son şey olmuştu.

Sandalyemi geriye doğru itip ayağa kalktım, ardından kollarımı Riley'ye dolayarak onu kendime çektim. Sanki geri çekilecekmiş gibi kaskatı kesilse de ellerim aşağı kayarak kıçını sıkıca kavradığında dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," dedi sertçe.

"Asla katılmıyorum."

Kelimeleri kulağının arkasından mırıldandım, kulakmeme-

sini emerken duymayı hedeflediğim yumuşak küçük iniltiyi kazanmıştım. Ama sertleştiğimde ve Riley aletimin karnına yaslandığını hissettiğinde ellerini göğsüme bastırarak aramıza mesafe koydu.

Parmaklarını şıklatırken, "Otur," dedi. Hemen sonra boş sandalyemi işaret etti. "Ve yazmaya başla."

Ayaklarımı yere vurarak ilerledim ve vücudumu bütün ağırlığıyla sandalyeye bıraktım. "Ama istemiyorum."

Sinir krizine güldüğü sırada arkama geçerek elleriyle omuzlarımı kavradı. Zorlu bir antrenman haftasının ardından ağrıyan kaslarıma masaj yaptı, onaylarcasına mırıldandım ve sandalyemde arkama yaslandım.

"Biraz motivasyona ihtiyacın var mı?"

Tek cevabım bir *hmm* daha oldu.

"Üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var, sonra duşa girip derse gideceğim. Ondan sonra da çok dolu bir günüm var. İdman, maç kayıtları ve toplantılar." Her kelime dudaklarından bir ninni gibi dökülüyor, kulağıma yavaş ve seksi geliyordu. "Ayrıca, projemiz için grubumla buluşacağım. O yüzden," dedi kulağıma doğru eğilip alçak sesle konuşarak. Tatlı dudaklarını hissetmek aletime bir zevk dalgası göndermişti. "Bu ödevi bitirmek ve duşta bana katılmak için iki saatin var, yoksa bu gece uzun..." Elleri göğsümden aşağıya karnımın üzerine indi. "Soğuk..." Ben dokunuşuna karşı inlerken ellerini ereksiyonum boyunca gezdirdi. "Ve *sert* geçecek."

Yanağıma bir öpücük kondurdu, elleriyle birlikte sıcaklığının diğer her parçasını çekerek benden uzaklaştı ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Bu çok *zalimce*," diye seslendim arkasından.

Kapısının önünde duraksayarak kıkırdadı. "O kadar da kötü değil. Yaz boyunca Profesör Marks'la çalıştım. Çaba gösterdiğin ve arz-talep, enflasyon, durgunluk konularını anladığını gösterdiğin sürece seni dersten geçirecektir."

Sanki az önce Almanca bir şeyler söylemiş gibi ona doğru gözlerimi kırpıştırdım.

Gözlerini devirerek yanıma döndü ve dizüstü bilgisayarımı kendine doğru çevirirken bir Google Drive hesabı açacak kadar durdu. Birkaç yere tıkladıktan sonra, ekranda bitmiş bir ekonomi makalesi açıldı.

"İşte. Bu benim geçen dönemki ödevim. Oku bakalım zihnini açacak mı?"

Yine derin bir iç çektim ama uzaklaşamadan bileğinden yakalayarak uzun, ağır bir öpücük için onu kucağıma çektim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım dudaklarına karşı nefessiz kaldığında.

Gülümsedi. "Ödevini bitir. *Gerçekten* yalnız duş almak istemiyorum..."

Parmaklarını göğsümde dolaştırdı, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek eşofmanımın belini çekiştirdi. Ardından kucağımdan inip yatak odasına girdiğinde kapı arkasından sıkıca kapandı.

Dikkatimi ekranda bana bakan makaleye verirken uzun bir nefes daha çektim. Vücudumdaki her molekül onu okumaya, kendi başıma çalışmaya, ödevle ilgili *her şeye* direniyordu. Bu kısmı atlamayı ve öğrenci kısmı *olmadan* sadece bir sporcu olmayı o kadar çok isterdim ki.

Ama bu da sürecin bir parçasıydı. Eğer profesyonel olarak oynamak istiyorsam önce üniversitede kendime bir isim yapmalıydım.

Kulaklığımı takıp nihayet okumaya başlamadan önce orada ne kadar süre öfkeli ve sinir olmuş bir şekilde oturduğumdan emin değildim. Her zaman olduğu gibi çok uzun sürmüştü. Ayrıca her adımda hayal kırıklığımla savaşmak zorunda kalmıştım çünkü harfler ve kelimeler sanki dans ediyorlarmış ve ben de ayak uydurmaya çalışıyormuşum gibi bulanıklaşıp karışıyordu.

Buna rağmen yavaş ama emin adımlarla okudum... sonra bir mucize eseri kendi ödevimi yazmaya başladım.

Asıl makaleme başlamadan önce, Riley'nin dönem boyunca bana yardımcı olduğu notların üzerinden geçerek ana noktalarımı belirledim; unutmamak ya da geçiştirmemek için en önemli olanları madde madde işaretledim. Başlangıcı yazmak en zor kısımdı, sonrasında bana rehberlik edecek notlarım vardı.

Zaman fark ettiğimden daha hızlı geçti çünkü Riley yatak odasının kapısını açtığında beş sayfanın sadece iki buçuğunu bitirmiştim. Giydiği tişörtümü üstünden sıyırıp sadece külotuyla banyoya girerken bana hınzırca gülümsedi. Hemen ardmdan onu da yavaşça çıkardı ve omzunun üzerinden bana bakarak kapıyı arkasından kapattı.

Kısa bir süre sonra sular akmaya başlamıştı.

"*Sikeyim*," diye inledim ve dizüstü bilgisayarıma dönmeden önce boynumu çıtlattım.

Makalenin bu kısımdan sonrasını içine şeytan girmiş bir adam gibi yazdım. Parmaklarım klavyenin üzerinde adeta uçarken Riley'nin ödevine ve kendi taslağıma göndermeler yaptım. Harfler ve kelimeler ben çalışırken dans etmeye devam ediyor, iki adımlı yavaş bir danstan çılgınca bir tempoya geçiş yapıyordu. Kendimi *Bruce Almighty*'deki* Jim Carrey'nin GIF'i gibi hissediyordum. Son cümleyi yazıp dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"BİTTİ!"

Duştan gelen kısık bir kahkahayla karşılanacak kadar yüksek sesle bağırmıştım. On saniye içinde kendi giysilerim zemine saçılmıştı. Duş perdesini sıyırarak içeri girdim ve ılık suyun soğuk tenime doğru aktığını hissettim.

Riley gülümseyerek, "Yaptın işte," dedi ve sıkı bedenini kendime çekerken kollarını boynuma doladı. Çoktan sertleş-

* Ülkemizde "Aman Tanrım" adıyla vizyona girmiş, yönetmenliğini Tom Shadyac'ın üstlendiği ABD yapımı fantastik komedi filmi. (e.n.)

miştim, aletim zonkluyordu ve onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordum.

"Şimdi de *sana* bir şeyler yapacağım."

Bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, Zeke."

Kurduğum saçma cümle için benimle dalga geçmesine fırsat vermeden onu arkaya döndürüp öne doğru eğilmesini sağladım. Araladığı dudaklarından şaşkınlık dolu bir nefes kaçarken elleri fayanslara yapışmıştı.

Dizlerimin üstüne çökerken sırtım biraz daha öne doğru gerdim, bacaklarını iki yana ayırdım ve dilimi şişen klitorisinden başlayıp kaygan kadınlığı boyunca gezdirdim.

Ben ödülümü alırken onun şaka yapma yeteneğini kaybetmesine gülümsedim.

"Ah, Tanrım. Bakamıyorum."

Riley gözlerini kapattığı sırada kolumu öyle sert bir şekilde sıktı ki irkildim. Fakat yirmi iki yard çizgisine dizilen hücum takımımızı parmaklarının arasından izleyebilmek için gözkapaklarını yeniden araladı. Kavurucu rüzgâr yüzümüze çarparken tenimiz pembeleşiyor, nefesimiz beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyordu.

Zamanın dolmasına sadece yirmi altı saniye kala üç sayı gerideydik ve her şey önümüzdeki birkaç hamleye bağlıydı.

Birkaç yard daha aldıktan sonra saha dışına çıkarsak muhtemelen tekrar denerdik. Koç bizi uzatmaya götürecek bir vuruş yerine maçı bitirecek bir gol görmek isterdi.

Ama Eagles savunması bizi durdurursa, Riley vuruş için sahaya çıkacaktı.

Hava otuz dereceyken ve rüzgâr saatte kırk kilometre eserken.

Vurucu olduğu süre boyunca karşılaştığı en kötü rüzgâr değildi ama üzerindeki baskının gitgide arttığını biliyordum. Bu maçta zaten bir alan golü atmış ve her ekstra puan vuruşunu da kaleye sokmuş olmasına rağmen ne kadar gergin olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Nefes al," dedim ve bunu söylediğim an topa vuruldu.

Holden'ın Kyle'ın ellerine doğru bir pas atmasını izlerken kendi tavsiyeme uymamıştım, nefesim adeta göğsümde düğümlenmişti. Özellikle Kyle on üç saniye kala saha dışına çıkmayı başardığında yan çizgimiz coşkuyla çığlık attı.

İlk hak kazanılmıştı ve kale çizgisine sadece yedi metre kalmıştı, koç tereddüt bile etmeden Holden'a henüz vuruşa hazır olmadığımızı işaret etti. Riskli bir hamle yapmıştı çünkü bu karar, vuruş yapmak için hâlâ yeterli zamanımız varken sayı almak ya da saha dışma çıkmak için sadece on üç saniyemiz olduğu anlamına geliyordu.

Holden oyunu belirlemek için takımı bir araya topladı, ardından ellerini çırptı ve tekrar çizgiye geldiler.

"Hadi, hadi," diye yalvardım.

Koç Aarons arkamızdan, "Hazırlan, Novo," dedi ve Riley hemen harekete geçerek kaskını taktı. Her ihtimale karşı ısınmak için antrenman vuruşlarını ağlara göndermeye başlamıştı bile.

Atış geldi ve Holden topu kolunun altında sabit tuttu, gözleriyle olası pas tutucu seçeneklerini tarıyordu.

Ama bulunduğu yerde hiç pas tutucu yoktu.

Hepsinin önü kapalıydı ve Holden'ın seçenekleri eleyerek benimle aynı şeyi fark etmesini izlerken kalbim hızla çarpıyordu.

Ama sonra...

Bir açıklık göründü.

Sadece küçük bir boşluktu ama Holden bunu görmüş ve hızlı davranmıştı. Topu karnına bastırarak iki ileri uç oyuncusunun durduğu yerden ortaya doğru hücum etti ve-

"GOL!" Clay kulağıma doğru bağırdı ve takımın geri kalanı da yan çizgiden fırlarken omuzlarıma atladı.

Holden pas tutucular tarafından havaya atılmak için tam zamanında ellerini kaldırdı. Hepsi onu omuzlarına ve kaskına vurarak alkışlıyordu, ardından yan çizgide bize katıldılar.

Riley, Holden'a beşlik çakarak ekstra puanı atmaya gitti ve zamanımızm son saniyeleri tükenene kadar topu tuttu.

Ev sahibi takıma ve saniyeler ilerlerken yaptığımız son hamleden sonra maçtan galibiyetle çıkmamızı şok içinde izleyen taraftarlarına neredeyse üzülecektim. Ancak bu duygu bir galibiyet daha almanın coşkusuyla çabucak silinip gitti.

Büyük ihtimalle eleme maçlarındaki yerimizi garantilemiştik.

Üniversite futbolunda olayların nasıl ilerleyeceği asla bilinmezdi, her şey bir kumardı. En iyi takımların kim olduğuna, şampiyonaya uzanan en iyi iki kupa maçını kimin yapacağına karar veren garip bir medya oylama sistemi vardı.

Fakat bu gece, herhangi bir medya kuruluşunun ne haber yaptığı umurumda bile değildi.

Zirvede olduğumuzu hissediyordum.

Ve artık hiçbir şey bizi durduramazdı.

Sahaya koşarak çıktığımızda ve muhabir sürüsü bizi içine çektiğinde Riley'yi kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. Ona sarılmak istiyordum. Onu omuzlarıma almak istiyordum. Herkesin görmesi için onu öpmek istiyordum.

Kaburgalarım, onun bunu istemediğini ve muhtemelen hiçbir zaman da istemeyeceğini hatırlatan o acıyla çatırdadı.

Sıradan bir takılma.

Bu kelimeyi söylediğini hâlâ duyabiliyor, her şeyi konuştuğumuz o gün bu sözlerin ağzından ne kadar kolay çıktığını hatırlıyordum.

Ancak yine de sıradan bir takılma, ilişkimiz hakkında düşündüğüm son şeydi.

"Zeke! Zeke!"

Yüzüme bir mikrofon tutuldu, hemen arkasında bir kamera merceği belirirken stadyumun ışıkları beni kör ediyordu. NBC Sports'tan en sevdiğim kadın muhabirlerden biri bana gülümsedi ve kalabalığın arasından onu duyabilmem için olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

"Maçı kazanmak için canavar gibi bir dönüş yaptın. Bizi o ana geri götür. Bunun sizi bugünkü galibiyete hazırladığını hissediyor musun?"

"Ah, kesinlikle," diye cevapladım soğuğa karşı burnumu çekerek. "İlk yarımızı tamamen enerjiyle yükleyen ivmeyi bize kazandırdı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece en çok öne çıkan savunma hattımız ve tabii ki galibiyet için sahadaki son atağı yapan hücumumuzdu. Sonuç olarak, bu gece bir takım çalışmasıydı ve ben de bunun bir parçası olduğum için çok mutluyum."

Gülümsedi. "Kesinlikle. İzlemesi inanılmazdı. Peki ya Riley Novo? Eagles'ın vurucusu bu gece sert rüzgâra karşı gerçekten zorlandı ama Novo sakin kalmayı ve takımı için ekstra puanlar almayı başardı. Bunlar galibiyet için ne kadar önemliydi?"

Gözlerim Riley'nin kendi muhabir grubuyla çevrili olduğu yere kaydı; sorularını yanıtlarken gözleri parlak ve canlıydı. Sanki baktığımı hissetmiş gibi bakışları benimkilere kaydı ve etrafımızdaki her şey kayboldu.

Onu ağır çekimde izliyormuş gibiydim. Rüzgârın yaktığı kırmızı dudaklarından süzülen nefes. Dudaklarının minicik bir gülümsemeyle kıvrılması. Gül kurusu rengi yanakları. Rüzgâr her bir telini etrafa savurmadan önce omuz korumalarında duran nemli ve dağınık saçları.

Kalbim göğsümde öylesine şiddetli bir şekilde çarpıyordu ki elimi göğsüme götürdüm, ardından parmaklarımı formamın altındaki omuz korumalarımın üst kısmına geçirdim. Riley'nin üzerimdeki bariz etkisini gizlemesini umarak sık sık takındığım rahat bir duruştu bu.

Göz açıp kapatıncaya kadar Riley tekrar kamerasına odaklandı ve zaman normal akışına geri döndü.

"O vuruşların ne kadar kritik olduğunu, Novo'nun bu takım için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez," dedim gözlerimi Riley'den ayırıp muhabirin bakışlarına karşı-

lık vermeyi bir şekilde başararak. "O olmasaydı buraya kadar gelemezdik."

"Siz ikiniz liseye beraber gittiniz, öyle değil mi? Çocukluk arkadaşı mıydınız? Aynı takımda oynuyor olmak sizin için ne ifade ediyor?"

Kalbim bir kez daha tekleyince yutkundum. "Benim için her şey demek," diye dürüstçe cevap verdim.

Muhabirin yüzünde bir ifade belirdi ve konuyu daha da eşelemek için bana dönmeden önce kameraya baktı. O ve spor dünyasının geri kalanı söylediklerimden bir sürü anlam çıkarmaya başlamadan önce konuşmaya devam etmem, bir şaka yapmam ya da dikkatleri başka bir oyuncuya çekmem gerektiğini biliyordum.

Ama buna fırsat bulamadan az kalsın arkaya doğru devrilecektim. Leo sırtıma atlamış ve bir elini kement atmaya hazırlanır gibi havaya kaldırmıştı.

Muhabir sadece güldü ve röportajı bitirmeden önce Leo'ya birkaç soru yöneltti. Ardından hepimiz oyunla ilgili bilgi almak için ziyaretçi soyunma odasına doğru koşturduk.

Koridorda koşarken Riley bana, "Ne çılgınlık ama," dedi. Saçları etrafa savruluyordu. "Bu hafta sonundan sonra haftalık sıralamaları görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de bir şeyler söylemek istedim. Esprili ya da akıllıca, hatta aptalca bile olsa bir şeyler eklemek istedim ama tam o anda, artık inkâr edemeyeceğim bir şeyi fark ettiğim için ona sadece gülümsemekle yetindim.

Sıradan bir takılma istemiyordum.

Hiçbir zaman istememiştim.

Ve aramızdaki her şeyi kaybedeceğim anlamına gelse bile bunu ona söylemek zorundaydım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

RILEY

Erkeklerden oluşan bir üniversite futbol takımının tek kız oyuncusu olmanın tek bir iyi yanını söyleyecek olursam...

Seyahat ettiğimizde kendi otel odamda kalabiliyordum.

Sezon başında Zeke'den biraz ayrı kalmak güzel bir mola oluyordu... ama şimdi? Şimdi bunu çok seviyordum çünkü deplasman maçlarında *onunla* daha kolay yalnız kalabileceğim anlamına geliyordu.

İkimiz de soyunma odasında bunu, birlikte olma ihtiyacını hissetmiştik. Zeke'in çocukların maçtan sonra çıkma davetini reddetmesine neden olan şeyin bu olduğunu biliyordum. Ben de çalışmam gereken ama var olmayan bir sınavı bahane ederek reddetmiştim. Neyse ki takım galibiyetimize çok sevinmişti ve bizi fazla sıkıştırmamışlardı. Hepsi Charleston'a gidip kutlama yapmak için can atıyordu.

Zeke oda arkadaşı gider gitmez gizlice odama geldi ve paylaşmak için bir pizza sipariş ettik.

"Biliyor musun, New England'daki bu acımasız hava koşullarını bekliyordum," dedim pizza dilimimin üzerindeki sucuğu alıp ağzıma atarken. Yatağıma tünemiştik, pizza kutusu aramızda dururken ben bağdaş kurmuş oturuyordum, Zeke ise yatak başlığına yaslanmıştı. "Ama Güney Carolina? Buranın sıcak olması gerekmiyor muydu?"

Hafifçe sırıttı. "Geçen hafta burada hava yirmi iki dereceydi."

"Off, neden *o zaman* burada değildik ki?" Başımı iki yana sallarken erimiş peyniri ağzımda uzatarak pizzamdan bir parça ısırdım. Uzayıp giden peyniri yüksek sesli bir höpürtüyle dudaklarımın arasına çekip kocaman bir gülümsemeyle yediğimde Zeke'in kaşları yukarı kalktı.

Yüzümde karşılık vermediği bir gülümseme vardı.

Kaşlarımı çatarak suyumdan bir yudum aldım ve onun el değmemiş dilimine doğru başımla işaret ettim. "İyi misin? Yemek yemedin ve o maçtan sonra açlıktan ölüyor olman gerektiğini *biliyorum*."

Yutkundu, ardından kaşları çatıldı.

"Zeke?" Çenesi gerilmiş bir halde doğrulup tabağını dikkatle komodinin üzerine koydu ve benim tabağımı da alıp aynısını yaptı. Aramızdaki kutu kapanmış ve yere bırakılmıştı.

"Sorun n-"

Cümlemi bitiremeden Zeke'in ağzı benimkine yapıştı ve kolları beni çarşafın içine, *kendisine* doğru çekti. Birbirimizde kaybolduğumuz sırada ağır, titrek bir iç çekti. Parmakları saçlarıma dolanırken, bacaklarından biri bacaklarımın arasına kayarken ve beni sanki ne yaparsa yapsın yeterince yaklaşamıyormuş gibi sıkıca kavrarken neredeyse... *titriyordu*.

Bu öpücükle ilgili her şey çok yeniydi... *farklıydı*. Adını koyamıyor, tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum ama bir şeyden emindim.

Bana ihtiyacı vardı.

Her ne oluyorsa, onu rahatsız eden şey her ne ise, benden bunu kendisiyle birlikte taşımamı istiyordu.

Ben de ona özlem dolu bir öpücükle karşılık verdim. Zeke'i üstüme çektim ve aralarına yerleşmesi için bacaklarımı araladım.

Her umutsuz öpücüğünü kendi öpücüğümle karşıladım; ellerimiz, dudaklarımız ve kesik nefeslerimizle bir çılgınlığa kapılmıştık. Onu bedenimde hissetmeye, ten tene olmaya duy-

duğum ihtiyaçla tişörtünü çekiştirdim. Kumaşı başından çıkarmama yardım edecek kadar uzun süre ellerinin üzerinde dengede kaldı ama sonra dirseklerini yatağa koyarak vücudumun üzerinde öylece durdu. Gözleri benimkileri ararken nefesleri ağırlaşmıştı.

O gözlerde çok fazla acı vardı, kaşlarına çok fazla endişe kazınmıştı. Sanki bir daha görememe ihtimali varmış gibi yüzümün her çizgisinin izini sürdü, boştaki parmak uçları yastıkların üzerine yayılmış saçlarımla oynuyordu.

Cesaretimi topladıktan sonra, "Sorun ne?" diye sordum. Başparmağımı kaşlarının arasındaki çizgide gezdirmeye başladım.

Zeke bu dokunuşla bir nefes aldı, avucuma bir öpücük kondurmak için başını eğmeden önce gözleri kapandı. Bakışları tekrar benimkileri bulduğunda korkusunun iyice arttığını gördüm. Sonunda konuşmadan önce burun delikleri genişledi.

"Daha fazlasını istiyorum."

Kalp atışlarım yavaşlayarak göğsümde tekledi ama kulaklarımda yüksek sesle ve bana çok yabancı bir şekilde attığını hâlâ net bir şekilde duyabiliyordum.

"Sıradan bir takılma istemiyorum," diye devam etti. "Birine ait olabileceğim her şekilde zaten senin değilmişim gibi davranmak, benim olmanı arzulamıyormuşum gibi bir tavır takınmak istemiyorum. Saklanmak istemiyorum. Her şeyin bir anda bitebileceği düşüncesiyle sikik kalbimin artık *parçalanmasını* istemiyorum."

Alnını benimkine yaslamadan önce başını iki yana sallayarak yutkundu, nefesi duyularımla buluştuğu yerde ılık ve naneliydi.

"*Daha fazlasını* istiyorum, Riley. Ve bunu bana veremezsen gerçekten anlarım ama yapamam..." Durup dudaklarını yaladı, içinden bir acı dalgası daha geçtiğinde kaşları benimkilerin üzerinde çatılmıştı. "Artık böyle arafta kalamam. Aynı şekilde hissetmiyorsan anlarım. Ben..." Tekrar yutkundu. "İhtiyacın

olan şey buysa hemen şimdi çekip gidebilirim. Ama eğer sen de beni istiyorsan... eğer küçücük bir parçan bile böyle hissediyorsa-"

"İstiyorum."

Cümlem bir nefesten, Zeke'in gözlerimin içine bakabilmek için başını kaldırmasına neden olan özlem dolu, yürek parçalayıcı bir iç çekişten ibaretti. "Sen... istiyor musun?"

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım, başımla onaylayıp onu tekrar kendime çekerken gözlerim odağını kaybetti. Çözülmesi gereken binlerce şey olduğunu biliyordum. Takım, koçlarımız, *Gavin*... Ancak hepsi bekleyebilirdi.

Zeke beni istiyordu, ben de onu istiyordum. Bu iki gerçek dışında birbirimize sahip olmamıza engel olabilecek hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum.

Ellerim saçlarının arasına karıştı. Ağzını onunkine bastırmak, bu öpücükle birlikte dudaklarından dökülen rahatlamış iç çekişi hevesle yutmak için doğruldum. Bütün vücudu gevşemişti ama kalçalarını karnına doğru iterken ve ayak bileklerimi poposuna dolayıp onu daha da yakınıma çekerken hâlâ avuçlarımın içinde titriyordu.

Ardından gerçekleşen her şey bale yapıyormuşuz gibi hissettirmişti. Kıyafetlerimizi çıkarırken öpüşmemiz ve birbirimize dokunmamız hareketli bir sanat eseriydi. Tişörtlerimizi üzerimizden çıkarmak ya da eşofmanlarımızı yere atmak için gereken süreden daha fazla birbirimizden ayrılmıyorduk. Tenlerimiz birleşene, göğüslerimiz birbirine yaslanana, onun sertliği bacaklarımın arasına yerleşene kadar kıyafetlerimizi yere ya da yatağa bıraktık.

O gece bana her zamankinden daha fazla zaman ayırdı. Vücudumdan aşağıya doğru inerek kalçalarımın arasını öptü ve kıvranıp çarşafı yumruklarımın içinde sıkana kadar beni yaladı. Onu tekrar yukarı çektiğimde boşalmanın eşiğindeydim, karnı-

mın üzerine dönmeden önce dilinde tuzlu tadımı aldım.

Omzumun üzerinden attığın bir bakış ona ne istediğimi söylemişti.

Zeke arkamda diz çökerek girişiine kadar yaklaştı. Sonra aşağıya doğru alçalırken vücudunun her santimetresiyle beni sarmaladı ve yavaşça kendini bana bastırdığı sırada aletini içime itti. Memelerimi avuçlayabilmesi, geri çekilip kendini tekrar içime iterken onları tutabilmesi için sırtımı karnına yaslayıp dirseklerimin üzerinde yükseldim.

Bu pozisyonda iyice derinlerimdeydi ve her santimi içimde orgazmımı tetikleyen o muhteşem noktaya dokunmak için kıvrılıyordu. Zeke ritmini daha yeni bulmuş, kulağımı bütün bedeninde dalgalanan zevk dolu bir iniltiyle daha yeni öpmüştü ki vücudum alev almaya başladı.

Altında titredim, elini boğazıma dolayıp nazikçe sıktığında orgazmım şiddetlenmişti; kalçaları işkence edici, düzenli darbelerine devam ediyordu. O zirveden aşağı inerken parmaklarını ağzıma aldım, beni arkadan becerirken onları emiyor ve inliyordum.

Bu onun yıkımı oldu.

Sona ulaşınak için kendini sıvazlarken hızla geriye çıkıp üzerime eğildi. Omzumun üzerinden sırtımı, kıçımı, kalçalarınıı nasıl boyadığmı; yüzünün vücudunu sarsan güçlü zevkle nasıl da kırıştığını izledim.

Onun boşalmasını izlemek, sebebinin ben olduğumu, istediği şeyin ben olduğumu bilmek olabilecek en tutkulu güç gösterisiydi.

Orgazmının son izlerini de bir titremeyle bıraktığında dikkatli bir şekilde yataktan kalkmama yardım etti ve elimden tutup beni duşa götürdü. Vücudumu temizlemek için bir bez kullanırken sessizdi. Ardından beni kollarına aldı, etrafımızda buhar yükselirken beni uzun süre tatlı tatlı öptü.

Hâlâ çözülmesi gereken ve tartışılacak çok şey vardı. Bu

durum, birlikte üstesinden gelmemiz gereken en büyük engelin yakınından bile geçmiyordu. Ama o anda, bizimle alay eden başka hiçbir şeyin gerçekten önemi yoktu.

Birlikte olmak istiyorduk.

Ruhumun en derinlerinde bunun yeterli olduğunu, başarabileceğimizi; takımımızla, Gavin'le ve önümüze çıkan diğer her şeyle ilişkimizi yürütmenin bir yolunu bulacağımızı gerçekten hissediyordum.

Aklımda, artık hiçbir şey bizi durduramazdı.

Gerçekler yüzüme çarpıp bana ne kadar yanıldığımı gösterene kadar bunun sarhoşluğunu yaşadım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

RILEY

Endişelenmeli miyim?

Bir sonraki pazartesi Gavin'den gelen mesajı Zeke'e göstermek için kaldırdım, her şeyin yolunda olduğuna dair bir mesaj atmadan önce birbirimize gülümsedik. Gavin şüpheyle bakan bir Homer Simpson* GIF'i gönderdi ve ben telefonumu bir kenara koymadan önce Zeke buna güldü.

Bir planımız vardı.

Kusursuz bir plan sayılmazdı ve şüphesiz yol boyunca şu anda göremediğimiz engellerle karşılaşacaktık. Ama en önemli şeyin ne olduğunu, kiminle ve hangi sırayla konuşulması gerektiğini konuşmuştuk.

Önce Gavin'e haberi verecektik.

Onu bu akşam yemeğe davet etmiştik ve davetin *ikimizden de* gelmesine şüpheyle yaklaştığı için onu suçlamıyordum. Bizi iyi anlaşırken gördüğü en üst seviye müzeye birlikte gittiğimiz gündü ve yüksek ihtimalle hâlâ bunun benim fikrim olduğunu, Zeke'in ise sadece onunla takılmak için geldiğini düşünüyordu.

Tepkisinin nasıl olacağını düşünmek bile midemi bulandırıyordu ama Zeke ilk başta kızsa bile sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair bana söz vermişti. Sonuçta biz kardeştik, *ikizdik* ve bunu atlatacaktık.

---

* Homer Jay Simpson, "The Simpsons" dizisinde yer alan kurgusal bir karakterdir. (e.n.)

Gavin öğrendikten sonra, Koç Sanders'la başlayarak takıma söyleyecektik.

Bu konuşmayı nasıl yapacağımıza dair ayrıntıları henüz tam olarak belirlememiştik. İlişkimiz olsa da takımın her şeyden önce geldiğini ve kurallara olabildiğince saygı göstermek istediğimizi göstermek için farklı oda arkadaşları istememizi önermiştim.

Zeke şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu fikirden nefret etmişti. Antrenman dışında takılmak istediğimizde takımdaki diğer çocukları etrafımızda olmaya *zorlamamak* adına oda arkadaşı olarak kalmamız gerektiğini savunmuştu.

Gavin'in eşitliği bozabileceğini düşünüyorduk. Muhtemelen onun haberi koça ve takıma nasıl vereceğimiz konusunda daha fazla önerisi olurdu.

"Ben markete gitmek için bir Uber çağıracağım," dedim spor çantamı bir omzuma atarak. "Kampüs marketinde ihtiyacımız olan her şeyin olacağını sanmıyorum."

"Ve ben de temizlik görevindeyim." Zeke aniden ayağa kalktı ve ben karnına bir yumruk atıp nefesini kestiğim sırada asker selamı verdi.

Kısa bir anlığına uzanıp elimi sıkmadan önce diğer çocukların dikkatinin bizde olmadığından emin olmak için etrafımıza bakındı.

"Her şey yoluna girecek," diyerek bana güvence verdi, saklamaya çalıştığım gerginliğimi çok net bir şekilde görmüştü. "Gavin anlayacaktır. Anlamazsa da hallederiz. Birlikte. Tamam mı?"

İç çektim ama her adımda yanımda olacağını biliyordum. "Tamam," dedikten sonra dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bu çok tatlı, biliyor musun? Tamamen evcimen olmamız yani. Ben akşam yemeği için alışveriş yapıyorum, sen misafirler için temizlik yapıyorsun."

"Bir de bakmışsın, sadece beraber izlediğimiz dizilerimiz oluyor."

"Kulağa çok ezikçe geliyor," dedim ama sesimi alçaltmadan önce gülümsedim. "Sabırsızlanıyorum."

Zeke sırıtarak elimi bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı ve boğazını temizleyerek tekrar etrafına bakındı. Gözleri yeniden benimkileri bulduğunda tek kelime dahi etmesine gerek kalmadan ne istediğini anlamıştım.

Beni öpmek istiyordu.

Ama bu arzuya direndi ve soyunma odasının kapısına yönelirken bana göz kırptı.

Daha üç adım bile atmamıştı ki isimlerimizin söylenmesiyle ikimiz de irkildik.

"Novo, Collins," dedi Koç Sanders, sesi buyurgan ve derindi.

Onu takip ederek ofisinin kapısında durduğu yere doğru ilerledik, yüz ifadesinden bizi buraya övmek için çağırmadığı dışında bir şey anlamak imkânsızdı.

Başka bir şey söylemeden orada öylece durup bekledi, bu da kıçımızı kaldırıp hemen ofisine girmemiz için dile getirilmemiş bir talepti.

Zeke ve ben çantalarımızı en yakındaki banka bırakıp ofise koşmadan önce birbirimize baktık. Zeke bir sandalyeye otururken ben de diğerine geçtim.

Koç kapıyı arkamızdan kapattı, güneşlikleri çekti ve masasının etrafından dönerek sandalyesine oturdu.

Aramızda ortaya bir şeyler çıkarmak için hazırlanan bir sessizlik asılı kaldı. Koç ellerini masasının üzerinde birleştirdiği yere bakarken yutkundu. Önce konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı ve ardından bakışlarını kaldırarak ikimize de ters ters baktı.

Kahretsin.

Biliyordu.

Zeke'in eli kolçağın üzerinde kıpırdanırken aynı anda içime bir panik dalgası yayıldı. Kolunu sadece bir santim, beni uzak-

tan sakinleştirmeye çalıştığını anlamama yetecek kadar bana doğru kaydırdı. Gerçek hayatta elimi tutamazdı ama yanımda olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini bilmemi istiyordu.

Nefes al, dediğini beynimin içinde duyabiliyordum.

Ben de kendimi alabildiğim en iyi nefesi almaya zorladım ve onu titrek bir şekilde dışarı verdim.

"Dürüst olmalıyım," dedi koç sonunda. "O kadar kızgınım ki bu lanet masayı devirip ikinizi de onunla birlikte yere serebilirim."

Göğsümdeki düğüm sıkılaştı. Ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırarak oturduğuma şükrettim, koç şu anda nasıl titrediklerini göremiyordu.

"En umut verici iki birinci sınıf öğrencimin böyle aptalca bir şey yapması..."

Koç başını iki yana salladı. Zeke boğazını temizleyip, "Efendim, açıklayabiliriz," dediğinde ateş püskürttüğüne yemin edebilirdim.

"Açıklamak mı?" Koç alaycı bir kahkahayla onun sözünü kesti. "Ah, lütfen. *Lütfen* ikinizden birinin kopya çekmenin bir üniversite sporcusu ya da öğrencisi olarak nasıl mazur görülebileceğini düşündüğünü açıklaym."

Zeke'in ağzı bir karış açık kalmıştı ve ikimiz de şaşkınlıkla kaşlarımızı çattık, koçun neden bahsettiğini anlamaya çalışırken başımı yana eğdim.

"Efendim?" diye sordu Zeke.

Koç burnunu çekti ve masasının çekmecesinden birbirine ataçlanmış iki kâğıt çıkaracak kadar sandalyesini geriye itti. Kâğıtları masanın üzerine bıraktı, ben kaşlarımı daha fazla çatarken koç beklenti içinde bakıyordu.

En üstteki yığının ne olduğu anlaşılıyordu. Zeke'in ekonomi makalesinin ilk sayfasıydı, en üstünde adı ve e-postası yazıyordu. Ama koç sayfayı yana kaydırıp *benim* geçen dönemki makalemi altından çıkardığında başımı iki yana salladım.

"Anlamıyorum."

"Profesör Marks bunları bana bu sabah teslim etti," diye açıkladı koç sakince. "Yıldız dış açığım Zeke Collins'in bir takım arkadaşının ödevini çaldığını üzülerek bildirdi." Sonra gözleri benimkilere kaydı. "Vurucumuz Riley Novo'nun ödevini."

Çenem şaşkınlıkla açılırken başımı iki yana sallayıp savunmaya geçmeye hazırlandım ancak Zeke benden önce davrandı.

"Bu saçmalık! Ben böyle bir şey yapm-"

"Bundan sonra söyleyeceklerine dikkat et, evlat. Çünkü bu sayfalarda bir sürü kanıtım var." Koç kâğıdı havaya kaldırıp eline vurdu, Zeke'in söyleyeceklerini tekrar düşünmesini beklerken yüzü kıpkırmızıydı.

"Zeke," demeyi başardım sustuğunda. "Söyle ona."

Zeke yutkundu, yüzünün rengi atıp kül gibi olmuştu. Ve o konuşmayınca...

Safram boğazıma yükseldi.

"Yapmadm..." diye fısıldadım.

Zeke bana baktı, başmı iki yana sallarken gözleri irileşmişti. "Yapmadım, yemin ederim. Yani... seninkini okudum, evet. Ve ben... bazı noktalarından ilham almış olabilirim ama-"

"İlham mı?" diye sordu koç. Önce Zeke'in kağıdını, ardından da benimkini açtı ve ikisinden de farklı şekilde ifade edilmiş ama hemen hemen aynı şeyi söyleyen bir paragraf okudu.

Koç bize bakıp beklerken gözlerimi sımsıkı kapadını ve inanamayarak sandalyeme çöktüm.

"Efendim, Riley'nin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Zeke. "Bütün sezon boyunca bana özel ders verdi ve bana yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadı. Ödevi erteleyen bendim ve o da yardım etmeye çalışı-"

"Kendininkini kopyalamana izin vererek mi?"

"Hayır!" diye kendimi savundum, gözlerim dolmuştu. Orada birikmelerinden nefret ediyordum, gözyaşlarının beni yal-

nızca daha kötü göstereceği bir durumda duygularımın beni ele geçirmesinden nefret ediyordum. "Koç, yemin ederim, sadece kendininkini nasıl yapabileceği konusunda birkaç fikir edinmesi için benimkini okumasına izin verdim. Ben... ben hiç düşünmemiştim..."

Boğazımın buz gibi soğuk gerçeğin oluşturduğu yumrunun etrafına sarıldığını hissettim. Düzensizleşen nefes alışım sözlerimin kesilmesine neden olmuştu.

Zeke'in bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.

Ödevimi kopyalayacağını, *hem* takımdaki yerimizi *hem de* burslarımızı tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim.

Bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim.

Tüm bunları sindirirken, gerçeği idrak etmeye çalışırken, bir yandan da bunun mümkün olamayacağı konusunda kendimle tartışırken sessizliğim uzadı.

Zeke bunu yapmazdı.

Sözleri zihnimde o kadar yüksek sesle canlandı ki sanki doğum günümün olduğu o geceye geri dönmüştüm. Kanepemizde ellerimi kendi ellerine almış, kaza gecesiyle ilgili bana içini döküyordu.

Seni asla bilerek incitmem.

Ve bunu söylediğinde ona inanmıştım. Sanırım ondan *nefret ederken* bile beni asla incitmeyeceğini biliyordum...

Ama....

Yapmıştı.

Başımı iki yana salladım, sözü Zeke devralırken hâlâ olanları anlamaya çalışıyordum.

"Efendim, size yemin ederim ki niyetim asla bu değildi," dedi. Sesi yumuşak ve sakindi. "Makalesini okudum evet ama kasıtlı olarak kopyalamadım. Kendiminkini yazdım. Sonlara doğru bir yerde benim..."

Sesi gitgide azalıp yok olduğunda onu nasıl kışkırttığımı, o sabah duşta bana katılabilmesi için makalesini bitirmesi gerektiğini söylediğimi hatırladım.

Sonunu aceleye getirmişti çünkü...

Gözlerimi kapattım, akmakla tehdit eden gözyaşlarımı tutarken düşüncemi tamamlayamadım.

"Yeniden yazacağım," dedi Zeke. "Baştan başlayacağım. Ben-"

"Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamıyor musun?" Koç masasının üzerine eğilip Zeke'e alnından bir bacak çıkmış gibi bakarak sordu. "Profesör Marks iyi bir arkadaşım olduğu ve bu bilgiyi dekan yerine *benimle* paylaştığı için ikiniz de şanslı orospu çocuklarısınız. Bu yaptığınız şey yüzünden takımdan atılmalısınız. Burslarınız iptal edilmeli. Okuldan atılmalısınız."

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı, gözlerim istemediğim halde yaşlarla dolarken ağzımı kapattım. Koç bana gözlerinde en ufak bir acıma bile olmadan bakıyordu. Sonra başını iki yana salladı ve üzerimize bir sessizlik çökerken sandalyesinde geriye yaslanıp ellerini karnında kavuşturdu.

"Makaleni yeniden *yazacaksın*. Cuma gününe kadar," diye ekledi gözlerini Zeke'den ayırmadan. "Ve Novo, sana derhal yeni bir oda arkadaşı atanacak."

Burnumu çekerken ne ona ne de Zeke'e bakabiliyor, bunun yaşandığına bile inanamıyordum. "Peki, efendim."

Koç iç çekti. "Ayrıca ikiniz de sezonun son iki maçmdan men edildiniz."

İçimdeki her şey haykırmak, çığlık atmak, itiraz etmek ve ona bu iki maçın sonucunun şampiyonluk maçlarından birinde oynayıp oynamayacağımızı belirleyeceğini hatırlatmam için yalvarıyordu. Bu iki maç, Ulusal Şampiyonluk öncesi yarı final niteliği taşıyordu.

Ama dilimi ısırdım çünkü bunu zaten bildiğini, en iyi iki oyuncusunu o maçlardan çıkarmanın bizi olduğu kadar onu da içten içe öldürdüğünü biliyordum.

"İkinizden de hâlâ oynuyormuş gibi gelip antrenman yapmanızı ve bu süreçte takımınızı desteklemenizi bekliyorum.

Eğer benim öfkeli olduğumu düşünüyorsanız, umarım yarın sabahki antrenmanda arkadaşlarınıza neden onlarla birlikte maça çıkamayacağınızı söylediğinizde *onların* gazabına uğramaya hazırsınızdır."

Yalnızca bacaklarıma baktım, ellerim altımda uyuşmuştu, sessiz bir gözyaşı yanağımı lekeliyordu.

Bu yaşanıyor olamaz.

Bu olamaz...

Kırılmak üzere olan bir hız treninde ters dönmüş gibiydim, daha birkaç dakika önce yükseklerde uçuyor ve gülümsüyordum. En büyük endişem ikiz kardeşimin onun en iyi arkadaşıyla çıktığım haberine nasıl tepki vereceğiydi.

Şimdiyse...

Zeke'e baktım, bakışlarımı alnındaki her kırışıklığa kazmmış bir acı, suçluluk ve özürle karşıladı. "Riley, ben-"

Ama soğuk bir kararlılık üzerime çökerken başımı iki yana sallayarak başka tarafa baktım.

Kalbimin nasıl kırıldığının, ruhumun hissettiğim acıyı benden o acıdan sorumlu kişinin almasını nasıl arzuladığının bir önemi yoktu. Üzülmek, öfkelenmek, cevaplar talep etmek istiyordum ancak gerçek çok basitti.

O, olduğunu zannettiğim kişi değildi.

Koç bir dakika sonra, "Ben de bu cezayı vermekten hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Ve bunun olmasını istemediğinizden yana şüphem yok. Ama bazı şeyleri iyice düşünmediğinizde bunun sonuçları oluyor ve bu sonuçların daha tepedeki birindense benden gelmesi daha iyi."

Gözlerimin odağı kayboldu, kendimi koruma moduna alırken koçun sesi arka planda kayboldu.

Sonuçlar.

Zeke yaptıklarının sonuçları olduğunu kaza gecesinden sonra anladığını söylemişti.

Belli ki bu bir yalandı.

"Sadece iki oyun. Kendinize çekidüzen verirseniz şampiyonluk maçındaki -artık hangisinde yer alacaksak- rolünüzü tartışabiliriz... Şimdilik yarınki antrenmana kadar çenenizi kapalı tutun. Takımın geri kalanına durumdan o zaman bahsedeceğiz."

Verdiği baş selamı gitmemiz için bir işaretti ve hiç beklemeden ofisten uçarak çıktım. Spor çantamı banktan kaptım ve soyunma odasından bir hışım çıkarken geride kalan birkaç oyuncunun bakışlarını görmezden geldim.

Zeke hemen peşimden geliyor, koridorda attığım her adımda adımı haykırıyordu.

"Riley, lütfen," diye yalvardı sonunda, ben soğuk akşam havasına çıkarken dirseğimi yakaladı.

"Lütfen *ne?*" Göğsünü sertçe iterek çığlık attım. Gözlerime dolan yaşlara karşı koymayı bırakmıştım. Onu bakışlarımla olduğu yere vahşice sabitlediğimde utançla büzüldüğünü görmeme rağmen geri adım atmadım. "Bana iki maç ceza aldırdın. Neredeyse üniversiteden uzaklaştırılıyordum!" Başımı iki yana salladım, burun deliklerim kocaman açılmıştı. "Nasıl yapabildin? Bunu *nasıl* yapabildin?"

"Ben... aptalın tekiyim. Böyle olacağını düşünm-"

"Evet, düşünmedin," diye onayladım, çoktan arkamı dönüp yurdumuza doğru hışımla ilerlemeye başlamıştım.

"Üzgünüm, Riley," dedi boğuk bir sesle. Sesindeki acı beni durdurmaya yetmişti. O güne geri dönüp bu kâbustaki rolümü tersine çevirebilmeyi ve ona kâğıdımı asla vermemeyi bütün benliğimle dilerken omurgamdan bir ürperti geçti.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de... ben de hatalıydım.

Ama ona güvenmiştim.

Ve belki de *bu* en büyük hatamdı.

"Hayır, değilsin," dedim bir süre sonra, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken dönüp tekrar ona baktım. "Senin olduğun

tek şey, Zeke Collins, *bencil olmak*. Her zaman da öyleydin. Gavin'e onu eve güvenli bir şekilde götüreceğine söz verip sözünü tutmadığında, sırf iyi bir arkadaş gibi görünebilmek için araba kullanmanın doğru olmadığını *bildiğin* halde onun hayatını riske attığında da öyleydin." Başımı iki yana salladım. "Ve şimdi de öylesin. Benimkini nasıl etkileyeceğini düşünmeden kendi kıçını ve takımdaki yerini kurtarıyorsun."

Çok ileri gitmiştim. Söylediklerimin hiçbirinin birbiriyle mantıklı bir bağlantısı bile yoktu ama onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek istiyordum.

Ben konuştukça yüzünden kanın çekildiğini görmüş, tükürürcesine içimdeki zehri akıttığımı hissetmiştim ancak duramadım. Etrafımda çelik duvarlar yükseliyor, dikenli teller tepeme dolanıyordu ve ben de yanlarında getirdikleri yalnızlığı yuvammışçasına karşılıyordum.

"Neden senin değişebileceğini düşündüm bilmiyorum," diye fısıldadım, kelimelerim kurşun gibiydi.

Hedeflerine ulaşıp ulaşmadıklarını görmeyi beklemeden yanından ayrıldım.

Zeke

Riley'nin arkasına dönüp gidişini izledim. Ben soğukta titreyerek dururken bütün dünyamı da beraberinde götürüşünü izledim.

O sabah ölümcül bir hata olduğunu fark etmeden yaptığım şeyi düzeltebilmek için zamanda geriye gitmek için dua ettim. Tanrı'nın bana merhamet etmesi, Riley'yi durdurması ve beni dinlemesini sağlaması için dua ettim.

Onu incitmek istemediğime, üzgün olduğuma, bunu telafi etmek adına her şeyi yapacağıma yemin ettiğimde bana inanması için dua ettim.

Her şeyi düzeltme şansı için, bana kurtuluş yolunu gösterecek bir ışık için dua ettim.

Bir mucize için dua ettim.

Ama her duam cevapsız kaldı. Tanrı da başını iki yana sallayıp tıpkı Riley'nin yaptığı gibi bana sırtını dönmüştü.

İkisini de suçlayamazdım.

Sözümü tutmamıştım.

O anda fark ettim ki onu incitmeye *niyet* etmememin bir önemi yoktu. Ortada tek bir gerçek vardı: Onu çoktan incitmiştim. Belki de niyetin bir öneminin olduğunu düşünmek yaptığım en aptalca hareketti.

Onun güvenini kırmıştım.

Ona ihanet etmiştim.

Ve işin gerçeği basitti.

İkinci şansımı da mahvetmiştim.

Üçüncü bir şansım olmayacağını ona sormadan bile biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

RILEY

Boş.

Her şey bomboştu.

Yeni odamın duvarları beyaz ve dokunulmamıştı. Önceki odamda asılı olan tüm sanat eserleri kutulara geri konmuş ve yatağımın altına kaldırılmıştı. Zeke'in bana verdiği origami yıldızlarından oluşan kavanoz da yatağımın altındaydı. Onları atmaya kıyamasam da kazara görmek zorunda kalmayayım diye arkalara tıkıştırmıştım.

İçimde de böyle hissediyordum: bomboş kalmış, uyuşuk, her şey ağır bir şekilde paketlenmiş ve bölümlere ayrılmış. Her şeyi göz önünden kaldırmış ve duygularımı kendi iradeleri dışında sınırlamış olsam bile, yine de hiçbir şey için mutlu ya da heyecanlıymış gibi davranamıyordum.

Zeke'le birlikte kaldığım yurttan çıkıp Clay'le kalacağım yeni yurda taşınırken de bu uyuşmuş ruh halimi korudum. Koçun ofisindeyken olanları sabah takıma anlatmak zorunda kaldığımda, bunun onlar için ne anlama geldiğini -Zeke'le benim oyun dışı kalacağımız anlamına geldiğini- anladıklarında yüzlerinde beliren şaşkınlık, acı ve öfkeyi izlemek zorunda kaldığımda aynı şekilde hissizdim.

Sonrasında herkes cesaret verici sözler söylemişti ama onları kabul edecek halimiz yoktu.

Özellikle de benim.

O andan itibaren idman yapmak, çalışmak ve uyumaktan başka bir şey yapmamıştım. Gerçi sonuncusu biraz değişkendi.

Hayatla kafayı bulmanın, her sinir ucunu titretecek kadar arzuladığım bir çocuğun dokunuşu altında bedenimin uğuldamasının ne demek olduğunu biliyordum. Muazzam acıyı da -ulaşılamaz olan, akla hayale sığmayacak bir durumun gerçeğe dönüşmesinden doğan acıyı- ikizimin felç olduğunu öğrendiğimiz zaman hissettiklerimden biliyordum.

Duyguların bütün yelpazesini biliyordum ama bu...

Bu sadece bir hiçlikti.

Kayıtsızlıktı. Yoğun ve ağırdı... acıdan çok daha kötüydü.

En azından acı çekiyor olsaydım *bir şeyler* hissederdim.

Kapımın çalınmasına sadece gözümü kırpıştırarak tepki verdim ve benden cevap gelmeyince Clay kapıyı çekingen bir tavırla açtı.

"Hey," dedi yapılmamış yatağımda sırtüstü yattığım yeri inceleyerek. "Birkaçımız antrenmandan önce kahvaltı etmek için stadyuma gidiyoruz. Katılmak ister misin?"

"Aç değilim," diye cevap verdim ve sonra yan dönerek söyleyecek başka bir şeyim olmadığını gösterdim.

Bunu yapmak istemediğini belirten bir iç çekişle yanımdan ayrıldı ama beni zorlamayacak kadar saygı duymasına sevinmiştim.

Telefonumdan saate baktım ve kendimi yataktan kaldırıp antrenmana gitmek zorunda kalmadan önce tam olarak ne kadar süre ölü gibi yatabileceğimi aklıma not ettim. Maçta oynamayacağımı bile bile antrenmanlara gitmek yeni bir işkence biçimiydi.

Ayrıca Zeke'le olan mesaj geçmişimizi milyonuncu kez açtım, açmadan önce hiçbir şeyin değişmediğini biliyordum.

Çok üzgünüm, Riley.

Koçun ofisine çağrıldığımızdan beri gelen tek mesaj buydu, ertesi sabah saat üçte telefonumu titretmişti. Uyanıktım ve

ağlayabilmeyi dileyerek, bu özrün yeterli olmasını dileyerek gözlerimi o mesaja dikmiştim.

Keşke onun hemen üstündeki mesajlardaki halimize geri dönebilseydik. Tasasız, eğlenceli ve seksi halimize. İki kaygısız ruh arasındaki o küçük sataşmalara.

Bir akşam kanepede takılırken çektiğim bir fotoğrafımız önüme düşene kadar o mesajlar arasında gezinmeye devam ettim. Zeke'in göğsüne gömülmüştüm, ikimiz de kameraya tembel ve tatmin olmuş gülümsemelerle bakarken yanağını başımın tepesine yaslamıştı. Bu fotoğrafı ertesi sabah dersteyken Zeke'e göndermiştim.

Keşke şu anda dersi dinlemek yerine seninle kanepede olsaydım.

Midem bulandı ve içime dolan özlemin gücüne karşı gözlerimi kapattım, telefonumu yatağa ekranı altta kalacak şekilde fırlatmadan önce mesajlardan çıktım. Yine de bir yanım biraz daha iyi hissediyordu.

Çünkü en azından *bir şey* hissetmiştim.

Kardeşimin gelişini haber veren kapı sesini bile duymadım. En azından ben kapıyı çaldığını *varsaymıştım* ama belki de doğrudan içeri dalmıştı ya da Clay çıkarken onu odaya almıştı. Her iki durumda da yana dönük bir şekilde sessizce yatağımdan koparılarak kendi iradem dışında ayakta dikilmeye geçmiştim.

"Tamam, normalde antrenmandan *önce* duş almayı savunmazdım ama... *of be* kardeşim." Gavin burnunu kırıştırdı, bileğimi yataktan çıkaracak kadar çekiştirdikten sonra gözleriyle yağlı saçlarımı inceledi.

Onu görmezden gelerek spor çantamı aldım ve omzuma attım.

"Sen bu soğuk yağmurda antrenman yapma zevkini yaşamadan önce kafede bir şeyler yiyebiliriz diye düşündüm," dedi sahte bir İngiliz aksanıyla. Sanki bir şef garsonmuş gibi konuşuyordu.

"Aç de-"

"Aç olmaman umurumda değil," dedi ben daha sözümü bitirmeden, sesi şimdi daha sertti. "Yemek yemelisin."

Tartışacak enerjim yoktu, bu yüzden ona yolu göstermesini işaret ettim.

Yurttan çıktığımızda kapıyı arkamızdan kilitledim, takım arkadaşlarım her iki taraftaki kapılardan koridoru doldururken kalbim hızla çarpıyordu. Soldaki son kapıya bakmaya cesaret edemedim. Aralarında Zeke'in olup olmadığını görmek için arkama dönmeye cesaret edemedim.

Midem sırf onu görme düşüncesiyle bile düğüm düğüm olmuştu. Gavin bunu biliyormuş gibi bana ters bir şekilde baktı ama tek kelime etmedi.

Dışarı çıktığımızda büyük siyah bir şemsiyeyi ikimizin üzerine tuttum ve kampüs boyunca yavaşça ilerlerken Gavin'in sandalyesinin yanında yürüdüm.

"Antrenmanlar nasıl gidiyor?"

Burnumu çektim. "İyi."

"İyi mi? Yedeğin nasıl? Sence cumartesi için hazır mı?"

"O artık benim yedeğim değil," diye hatırlattım kardeşime. "*Ben* onun yedeğiyim. Ve eminim ki harika bir iş çıkaracak."

"Senin kadar harika değil."

"Vuruşları yaptığı sürece fark etmez. Benim yerim kolayca doldurulabilir."

Gavin kaşlarını çatarak beni dürttü. "Hey, bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun."

Omuz silktim ve rüzgâr yağmur damlalarını yana doğru savurmaya başladığında yağmurluğumun fermuarını çektim.

Bir süre sonra Gavin, "Dün gece Zeke'le birlikteydim," dedi. Ben cevap vermeyince ekledi, "Perişan halde, biliyorsun değil mi?"

"Öyle olmalı."

Gavin bana bir bakış attı. "Neden? İşleri istemeden batırıp bir hata yaptığı için mi?"

"O çocuğun *kendisi* bir hata."

"Senin derdin ne?" Gavin sandalyesini durdurdu ve ben de durana bekledi. "O bizim kardeşimiz gibi ama sen ona tıpkı hüküm giymiş bir suçlu gibi davranıyorsun."

"Neredeyse okuldan atılmama sebep olacaktı!" Birkaç öğrencinin yanımızdan geçerken bize dikkatli bakışlar atmasına neden olacak kadar yüksek sesle bağırdım. "Ve bak sana ne yaptı!"

Ben mantıklı düşünmeye fırsat bulamadan elim havaya kalkıp sandalyesini işaret edince kardeşimin yüzü düştü. Bunu söylediğim için gözlerinden acı ve şaşkınlık karışımı bir ifade yansıyordu.

İç çektim. "Özür dilerim, ben sadece..." Kafeteryaya doğru başımla işaret ederek burnumu çektim. "Hadi, yağmurun altında durmayalım."

"İkinizin arasında ne oldu?"

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Ne olduğunu biliyorsun. Ödevimi çald-"

"Bundan daha fazlası var, Riley ve dürüst olmak gerekirse bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu düşünmen beni gerçekten kızdırıyor."

Yutkundum ve günler sonra ilk kez gözlerime yaşların battığını hissettim. Kardeşimle kavga etmek kadar nefret ettiğim başka bir şey yoktu.

"Gav, lütfen," demeyi başardım sonunda gözlerinin içine bakarak. "Şu anda bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Siktiğimin her sabahı uyanmaya çalışmaktan başka bir şey," diye itiraf ettim gözlerimi kısarken. "Daha fazla cevabı hak ettiğini biliyorum. Beni böyle görmekten, en iyi arkadaşını böyle görmekten nefret ettiğini de biliyorum..." Başımı iki yana salladım çünkü Zeke'i düşünmek bile içimdeki her şeyin kapanmasına neden oluyordu. "Zor olduğunu biliyorum. Ama

şu anda, gerçekten sadece... ikizim olman lazım, tamam mı? Benden hiçbir şey beklemeden yanımda ol."

İkizim ol.

Diğerini susturmak için kullanabileceğimiz tek kart buydu.

Gavin burnundan bir iç geçirdi, kısaca başıyla onaylamadan önce altdudağının içini çiğnedi.

Ben de ona başımla teşekkür ettim ve kafeteryaya giden yolun geri kalanını sessizce yürüyüp kahvaltımızın çoğunu da sessizce yedik.

Sahaya vardığımda o kadar yorgundum ki günün başlangıcı değil de sonu gibi hissettirmişti. Antrenman formamı ve korumalarımı giyerken vücudum itiraz ediyordu. Buz gibi yağmura karşı hiçbir işe yaramayacağını bilsem de içime termal bir içlik giymeyi tercih ettim.

Zeke soyunma odasının kapısından içeri girmeden kaçmayı neredeyse başarmıştım ama içeri girdiğinde bütün havayı da beraberinde alıp götürdü.

Tam da benim hissettiğim gibi görünüyordu; gözlerinin altındaki deri sarkmış ve şişmişti. Yüzü çökmüş ve kül rengine dönmüştü. Bütün vücudu sanki dünyanın ağırlığını kimsenin göremeyeceği bir yere taşıyormuş gibi kamburlaşmıştı. Yağmur damlaları saçlarına ve kaşlarına yapışmış, o içeri girerken ceketinden yere damlamıştı. Odaya girer girmez gözleri benimkileri buldu ve sanki ormanda vahşi bir ayıya rastlamış gibi adımlarının ortasında durdu.

Koç bizi ofisine çektiğinden beri ondan uzak durmak için elimden geleni yapmış, çoğunlukla da başarılı olmuştum. Attığı o tek mesajı ve sabahın erken saatlerinden başlayıp gecenin geç saatlerine kadar devam eden her aramayı görmezden gelmiştim. Clay onun geleceğini söylediğinde odamdan çıkıyor, antrenman sırasında mümkün olduğunca sahanın diğer ucunda veya yan çizgide kalıyordum. Ancak koçlarımız tarafından komut verildiğinde yakınında duruyordum.

Ama şimdi sadece birkaç adım ötede duruyordu. Çektiği acı etrafına yayılıyor ve aramızdaki boşlukta benimkine karışıyordu.

Hain bedenimdeki her hücre öne doğru atıldı; ona gitmem, kollarına yığılmam, sıcaklığının beni sardığını hissetmem ve o *her şeyin yoluna gireceğini* fısıldarken dudaklarının saçlarıma değmesine izin vermem için yalvarıyordu.

Bu dürtü o kadar güçlüydü ki ben yüzeye çıkmak isteyen her duyguyu bastırmadan önce ayaklarım onları durduramadan küçük, tereddütlü bir adım attı.

Zeke'in çenesi kasıldığında oradaki kası teninde iyice belirginleşti. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, kaşlarını çatmış, bütün vücudu sanki en ufak bir hareket yapsa kaçacakmışım ya da kafasını koparacakmışın gibi gerilmişti.

Kıpırdanıp bana doğru bir santim eğilmesi ve bir şey söylemeye yeltenerek ağzını açması sonsuzluk gibi gelmişti.

Ama ona fırsat vermeden arkamı döndüm ve kaskımı takıp yağmurun altında koşmaya başladım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ZEKE

"Bumm, kaltak!" Gavin, bir elinde Xbox kumandasını sıkıca tutarak kollarını muzaffer bir edayla havaya kaldırıp bağırdı. Küçük bir dansla kalçalarını oynattı ve hemen ardından elleriyle kasıklarını kavrayarak sırıtmaktan kendimi alamadığım bir *al sana bakalım* hareketi yaptı.

Dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrılmayı başarınış *olması* bile bir mucizeydi.

"Çok kolaydı, dostum," dedi. Bir sonraki maç için takım seçıneye başlamadan önce bana bir bakış attı. "Uyan artık. Buraya adil bir dövüş için geldim, zaten ölmekte olan bir atı dövmek için değil."

Yüzüme yayılmayı başaran ufak gülümseme düştü ve Seattle Seahawks'ı seçip Gavin'in hangi takımla oynamak istediğini seçmesini beklerken onu çağıracak enerjiyi kendimde bulamadım. Colts'a karar verdiğinde oynamaya başladık.

Oynarken aramıza giren sessizliği, beynimin düşünmesine gerek kalmadan parmaklarımm ne yapacağını, hangi tuşlara basacağını bilmesini memnuniyetle karşıladını. Bugünlerde kafamın içinden kurtulup sadece bedenimi kullanabileceğim her bahaneyi hoş karşılıyordum ve doğrusu hayatta kalmamın tek yolu da buydu.

Riley'yle birlikteyken sezonun bir sisin içindeymişim gibi hızla geçmesini özlüyordum. Birbirimize o kadar kapılmıştık ki

her gün su gibi akıp gidiyordu ve beni gerçeklikte tutan tek şey onunla geçirdiğim çalıntı anlardı. Şimdi hayat tamamen farklı bir bulanıklıktan ibaretti. Gavin'i felç eden kazadan sonra yaklaşık bir yıl boyunca içinde bulunduğuma benziyordu.

Suçluluk, acı ve bunun uyanabileceğim bir kâbus olması dileğinden ibaret bir bulanıklıktı.

O günü aceleyle kâğıdıma ne yazdığımı hatırlamaya çalışarak aklımda kaç kez canlandırırsam canlandırayım hiçbir şekilde mantıklı gelmiyordu. Onun ödevini tamamen kopyaladığımı, akıllı davranıp cümleleri fikri kendi başıma bulduğumu düşünmeme yetecek kadar değiştirdiğimi hatırlayamıyordum. Ödevi gerçekten kendi başıma yazdığımı sanıyordum. Elbette *onun yardımıyla* ama Riley bana sadece bir öğretmenin herhangi birine edeceği şekilde yardım etmişti.

Buna rağmen, zihnimin nasıl dağıldığını ve böyle büyük bir hatayı neden yapmış olabileceğimi hayal etmek zor değildi. Onunla duşa girmeyi o kadar çok istiyordum ki, ödevi bitirmek ve onu kollarımda görmek için *her şeyi* yazabilirdim.

Ve sorun da buydu.

Düşünmemiştim.

Hiç düşünmezdim.

Riley benim hakkımda haklıydı.

Bunu her hatırladığımda, bana *bencilin* tekinden başka bir şey olmadığımı ve asla değişmeyeceğimi söylerken gözyaşlarıyla dolan gözleri her aklıma geldiğinde karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Tam burada onu asla incitemeyeceğime, yıllardır düşündüğünden daha iyi biri olabileceğime söz vermiştim ve bu ateşe odun atıp alevleri daha da harlamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Ona yalvarmama gerek kalmadan hakkımda yanıldığını kanıtlamak için başka bir şansım olmayacağını biliyordum ama bu onu her gördüğümde ayaklarına kapanma isteğime engel olmuyordu.

Hayal kırıklığına uğrattığım tek kişi de o değildi.

Olanları aileme anlattığımda hayal kırıklıklarını telefondan bile hissedebiliyordum. Annem biraz izin isteyip uzaklaşmış, o sırada babam ise benimle konuşabilmeye başlamadan önce birkaç dakika sessizleşmişti. Konuştuğunda ise makaleyi yeniden yazmamı ve şampiyonluk maçına -artık hangisine gideceksek- odaklanmamı istemişti.

Ayrıca bunu, hayatım boyunca kafama kazıdığı şeyi bana hatırlatmak için mükemmel bir fırsat olarak görmüştü.

"Okulda iyi olmana gerek yok, evlat. Sadece gerçek kariyerin başlayana kadar idare etmelisin. Belki bölümünü değiştirip sana... daha uygun bir bölüm bulabilirsin."

Uygun daha kolay anlamına geliyordu.

Görüşmemiz bittikten hemen sonra bana sormadan takım danışmanını aramıştı. Ben daha itiraz edecek bir neden bile bulamadan bölümüm değiştirilmiş, benim için özel bir öğretmen atanmış ve tam da babamın istediği gibi odak noktam yeniden hizaya sokulmuştu.

En ilginç olanı ise... kızgın değildim.

Rahatlamıştım.

Açıklayamadığım sadistçe bir nedenden ötürü yatmak, yerde yuvarlanmak ve herkesin benim hakkımda haklı olduğu gerçeğini kabul etmek iyi hissettirmişti.

Ben zeki değildim. İyi bir arkadaş değildim. *Hiçbir şeyde* iyi değildim.

Futbol hariç.

Bunda kahrolası derecede iyiydim.

Bu yüzden ben de kendimi kontrol edebildiğim tek şeye, yani antrenmana verdim.

Ve işte o zaman fark ettim ki belki de... *belki de*... kendime gereğinden fazla acı çektiriyordum.

Gavin'e bakarken nabzım biraz hızlandı, boynumu çıtlattım ve istediğim şeyi söyleyecek cesareti bulamadan bakışlarımı ekrana geri çevirdim.

"Sanırım NFL seçmelerine katılacağım."

Gavin'in başparmakları kumandanın üzerinde uzun bir saniye boyunca duraksadı. Sırf oyunu bitirmek için tekrar harekete geçti, sonra oyunu durdurdu ve ekrana bakan gözleri odağını kaybetti.

"Beni bundan vazgeçirmek isteyeceğini biliyorum, Gavin. Ama... Bunu çok düşündüm. Sanırım benim için doğru olan bu."

"Üniversiteyi birinci sınıftayken bırakmak mı? Buna katılmadığını için beni affet."

Derin bir nefes aldım. "Okuldan nefret ediyorum. Ayrıca berbat bir öğrenciyim. Bunu yıllardır biliyorsun."

"Berbat bir öğrenci değilsin. Öğrenme bozukluğun var," diye karşı çıktı Gavin. "Arada fark var."

"Fark etmez. Lisede derslerden geçmem için beni sırtında taşıman gerekmişti ve şimdi bana bir bak," dedim. Sanki Riley oradaymış gibi, sanki Gavin söylememe gerek kalmadan ne demek istediğimi anlayacakmış gibi elimi uzattım.

Ben *söyleyemezdim.*

"Bu bana göre değil," dedim ama sesim kelimelerle birlikte çatladı. "Futbol. Benim işim *bu.*"

Gavin başını iki yana salladı. "Daha çok erken. Bırak ilk birkaç turda seçilmeyi, seçilirsen bile şanslı sayılırsın."

"Sonuncu seçilsem de umurumda değil," dedim. "Kombine'ye* katılacağım. Beni o zaman görecekler."

"Ya görmezlerse?"

Omuz silktim. "O zaman başka bir yolunu bulurum. Babam benimle çalışmak için can atan bir menajeri olduğunu söyledi bile. Yaz kamplarına davetiye alabilirim."

"Peki *ya* alamazsan?"

"Alacağım."

* NFL İzcilik Kombine, üniversite futbolcularının Ulusal Futbol Ligi antrenörleri, genel menajerleri ve izcileri önünde fiziksel ve zihinsel testler gerçekleştirdiği Indianapolis'teki Lucas Oil Stadyumu'nda her şubat ayında gerçekleşen bir haftalık bir gösteri. (ç.n.)

Gavin bir küfür savurarak kumandayı fırlattı ve sandalyesini döndürüp bana baktı. "Bu korkakça bir konuşma, Zeke. Saçmalık ve bunu sen de biliyorsun."

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum sakince.

"Kal!" Bana cevabı altın bir tepside sunuyormuş gibi elini uzattı. "İstiyorsan bölümünü değiştir. Bir öğretmen tut, takımdaki çocuklar sana yardım etsinler. Bırak *ben* sana yardım edeyim. Ama sakın bırakma. Sen pes eden biri değilsin."

"Pes etmiyorum."

"Şimdi de kendine yalan mı söylüyorsun?"

İç çekişimi bastırarak dudağımı ısırdım ve elimdeki uzaktan kumandayı yere fırlattım. "Bölümümü değiştirdim. Hem de uzaktan yakından ilgilenmediğim bir şeyle çünkü takım danışmanı benim mağara adamı beynim için en kolayının bu olacağını düşünüyor. Bana özel öğretmen de atadı ve tahmin et ne oldu? Hâlâ hiçbir bok anlamıyorum. Bırak uygulamayı, çalıştığım şeyi anlamam bile üç kat daha fazla zamanımı alıyor."

Gavin sözümü kesmek için ağzını açtı ama ona izin vermedim.

"Seçeneklerim tükendi, tamam mı? Erken girip birkaç yıl yedek kulübesinde oturmak ve en iyilerden bir şeyler öğrenmek akademik olarak ayak uyduramadığım için futbol kariyerimi mahvetmekten iyidir."

Bu planın başka bir iyi yanı daha vardı ama bunu asla yüksek sesle itiraf edemezdim. Özellikle de Gavin'e hiç.

Riley.

Benden çaresizce istediği gibi onu rahat bırakabilir, onun için bir dikkat dağınıklığı ya da can sıkıntısı *olmadan* dönüşeceğini bildiğim yıldız sporcu olması için alan tanıyabilirdim. Soyunma odasında her karşılaştığımızda ya da sahada aynı idmanla görevlendirildiğimizde bunu görüyordum. Benden öncekinden bile daha fazla nefret ediyordu ve bu sefer performansı da etkileniyordu.

Benimle iyi geçinmek zorunda kalmak onu öldürüyordu ve

bu antrenmanda yeterince belli olmuyor olsaydı, son maçta onu kenar çizgide izlemek yeterli bir kanıt olurdu.

Benim yüzümden kenar çizgideydi.

Bana attığı ölümcül bir bakış bunu asla unutmayacağını ya da affetmeyeceğini göstermişti.

Ve *onu* daha da haklı çıkarmak istercesine, bencil yanım ona bu kadar yakın olup da dokunamamanın, sarılamamanın ve hatta o kaçıp gitmeden ona *bakamamanın* işkencesini çekmediğim günlerin özlemini çekiyordu.

Gavin başını iki yana sallarken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, sesini alçaltmıştı. "İstediğin bu değil. İçten içe bir diploma istediğini biliyorum. Ailene yanıldıklarını kanıtlamak istiyorsun, lanet olsun, *herkese* yanıldıklarını kanıtlamak istiyorsun. Verebileceğin daha çok şeyin var ve bunu biliyorsun."

"Bildiğimi sanıyordum," diye düzelttim onu. "Ama son zamanlardaki davranışlarım aksini kanıtladı."

Gavin uzun bir süre beni izledi. "Bu okulla ilgili değil," dedi ve bu bir soru değildi. "Riley'yle ilgili."

"Ne diyorsun se-"

"Yapma," dedi sözümü keserek. "Bana yalan söyleme. Onun bana yalan söylemesini kaldırabilirim ama seninkini kaldıramam."

Onun gözlerinin içine bakamayarak bakışlarımı televizyon ekranındaki duraklatılmış görüntüye diktim.

"Ne oldu?"

İç çektim. "Aptalın tekiyim, tamam mı? Sadece... acelem vardı ve sanırım kendiminkini bitirirken aklımda onun makale notları yer etmişti."

"Demek istediğim bu değil."

Boynumu çıtlatıp sonunda ona baktım ve amnda küçülüp yok olmak istedim.

"İkinizin arasında başka bir şey mi vardı?"

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu ve ben cevap verme-

yince Gavin sandalyesini önüme doğru sürüp gözlerimin içine baktı.

"Cevap ver bana."

Yutkundum, Riley'nin benden daha da nefret etmesine neden olmanm eşiğinde olduğumu biliyordum. Tabii bu mümkünse. Ama o zaten biliyorken gözlerinin içine baka baka Gavin'e yalan söyleyemezdim.

"Evet," dedim boğuk bir sesle.

Gavin zaten zayıf olan kemiklerimi sarsan bir nefesle gözlerini kapattı. Bu soluğu, kız kardeşinin hissettiği ihanetle dolup taşıyordu ve bunu her ikisinden de duymuş olmam içimi delip geçti.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu sonunda gözlerini tekrar açtığında.

"Sanırım cevap oldukça açık."

Ona imalı bir bakış attım ve o da başka bir iç çekişle başını sallayarak onayladı. Sandalyesine iyice gömülürken bir elini saçlarından geçirdi.

"Bunun için çeneni kırmalıyım, biliyorsun," dedi.

"Tam da beklediğim gibi."

"Ama," diye ekledi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını biliyordum. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Kaşlarımı çattım ama en iyi arkadaşımın kız kardeşinden hoşlandığımı öğrendikten sonra kafamı koparmayacağını anlamamla biraz rahatladığımı da inkâr edemezdim. "Beni öldürmek istemiyor musun?"

Düşündü. "Belki biraz. *O* benim kız kardeşim," dedi bana ters ters bakarak. "Ama... her şeyden çok bunu benden sakladığınız için üzüldüm."

"Sana söyleyecektik," diye açıkladım ve Gavin için planladığımız o akşam yemeğini, gerginliğimize rağmen ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğumuzu hatırlayınca boğazım düğümlendi. "Ama sonra..."

Cümlemi bitirmeme gerek yoktu.

"Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor," dedi bir süre sonra. "Onun ne kadar çılgınca davrandığı, senin ne kadar mutsuz olduğun." Beni sert bir bakışla olduğum yere sabitledi. "Seçmelere girmeyi okuldan nefret ettiğin için istemiyorsun. Kaçmak istiyorsun."

Tartışma zahmetine bile girmedim. Sadece yutkundum, artık gerçek ortaya çıktığı için bastıramadığım duygularla burun deliklerim genişlemişti. "Beni suçlayabilir misin?"

Gavin bir anlığına sessiz kaldı, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Sanırım hepimiz kalp kırıklığından kaçmak için aptalca şeyler yapmışızdır," diye fısıldadı, gözleri hareketsiz bacaklarındaydı.

Bana tekrar baktığında gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım ve ağlamamak için burnumdan sert bir nefes aldım.

"Pes ediyorsun," dedi.

"Başka seçeneğim yok."

"Bu, diplomanı alamayacağını düşünmenden bile daha saçma."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorsun."

"Hayır. Bence anlamayan *sensin*. Kız kardeşim çocukluğumuzdan beri sana âşık, seni aptal," dedi ve başımı çevirip ona şaşkın gözlerle baktığımda yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. "Bunu fark etmen nasıl bu kadar uzun sürdü?"

"Benden nefret ediyordu," diye karşı çıktım.

"Kazadan sonra, evet, ediyordu. Ama o zaman bile bunu göremedin mi? Sana nasıl baktığını? Üçümüz birlikteyken nasıl gerginleşip tuhaflaştığını?"

Yutkundum, Clay'in de aynı şeyi söylediğini hatırlarken çenemi sıktım.

"Artık bir önemi yok," dedim. "Eğer bir şansım olduysa bile mahvettim."

"Bunu kesin olarak bilemezsin."

"Ah evet, biliyorum."

"Konuş onunla."

"Denedim."

"Denedin mi?" diye meydan okudu. "Kız kardeşimi tanıyorum ve duvarlarını örüp yalnızlık kalesinde mutlu mesut otursa da kalbinin ancak bir koltuk minderi kadar sert olduğunu biliyorum." Bu espriye gülümseyip gülümsemeyeceğimi görmek için bekledi ama ben tepki vermeyince devam etti. "Seni affedecektir."

"Affetmişti ama ben her şeyi batırdım. Yine."

"Muhtemelen son kez de olmayacak."

Yüzümü buruşturdum ve o da başını iki yana sallayarak güldü. "Hadi ama, dostum. Biz *genciz.* Hatalar yaparız. Bazıları diğerlerinden daha kötü sonuçlar doğurur. Ama bu... kaçıp gideceğimiz anlamına gelmez. Sevdiğimiz insanlardan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez. Bu olsa olsa..." Omuz silkti. "Daha fazla yanlarında olmamız gerektiği anlamına gelir. Daha çok çabalamamız. Daha iyi olmanız."

Yutkundum. "Ya nasıl daha iyi olacağımı bilmiyorsam?"

"Bir yolunu bulursun."

Kucağımdaki ellerime baktım, ikna olmamıştım. Gavin uzun bir süre bu sessizlikte oturmama izin verdikten sonra telefonunun alarmı antrenmana gitmesi gerektiğini bildirerek çaldı. İç çekti ve sandalyemin kolçağına vurmadan önce alarmı kapattı.

"Senden tek istediğim denemen," dedi kaşlarını biraz kaldırarak. "Tamam mı? Benim için bunu yapabilir misin?"

Başımla onayladım ama boğazım yutkunamadığım bir düğümle hâlâ sımsıkıydı.

"Sezon bitene kadar seçmeler ya da başka bir konuda karar vermek yok," diye ekledi, ardından serçeparmağını kaldırdı.

Somurtarak parmağına baktım ve tekrar ona döndüğümde tek kaşımı kaldırdım. "Bu senin ve Riley'nin olayı değil mi?"

"Artık bizim de olayımız. Hadi," dedi serçeparmağını oynatarak. "Yemin et."

İç çekerek başımı iki yana salladım ama serçeparmağımı onunkine dolayarak isteğine boyun eğdim.

"Bu kutsal bir yemin," diye hatırlattı Gavin çantasını alıp kapıya yönelirken. "Bil diye söylüyorum."

Ona kapıyı açtım. "Deneyeceğimi söyledim."

"Tek istediğim de bu."

Sanki çoktan kazanmış gibi, Riley'yle aramızdaki her şeyin yoluna gireceğinden, diplomamı alıp mezun olacağımdan ve seçmelere gitmek için mezunların yürüdüğü sahneye çıkmayı bekleyeceğimden çok eminmiş gibi bir umut bulutuna sarmalanmış halde dışarı çıktı.

Ona ue kadar denesem de Riley'yle bir şansımın olmadığını söyleyecek yüreği kendimde bulamamıştım.

Ve eğer ona sahip olamazsam, başkasının sahip olmasını izleyecek kadar uzun süre burada kalmaya dayanamazdım.

Kapıyı kapatırken sırf bu düşünce bile yumruğumun kapı kolunun etrafında sıkılaşmasına neden olmuştu. Sonra gidip kanepeye çöktüm. Hâlâ onun gibi kokmasından, uzun saç tellerinin suyla akıp gitmelerine izin veremediğim için hâlâ lavaboda olmasından, onu duvara yaslayıp içine girerken saçından çıkardığım saç tokasının hâlâ bileğimde olmasından nefret ediyordum.

O her yerdeydi, kendini bir dövme gibi tenime kazımıştı.

Ve belki de yüzleşmesi en zor gerçek buydu.

İstediğim kadar kaçsam da asla onu unutacak kadar uzağa kaçamayacaktım.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ZEKE

"Bunu kısa keseceğim," dedi Koç Sanders iki hafta sonra, bana doğru dönmeden önce dizüstü bilgisayarında yazdığı şeyi tamamladı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Şampiyonluk maçında oynayacaksın."

Rahat bir nefes aldım ve bastırılamayacak kadar güçlü bir gülümsemeye zar zor karşı koydum. Sahaya geri dönme düşüncesi, o ışıkların altında koşmak, formamın arkasında gururla adımı taşıyacak olmak... beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar mutlu etmişti.

"Sen ve Novo'nun yokluğunda her şey zorlaştı," diye itiraf etti. "Hepimiz için. Sadece oyunda oynadığınız rol yüzünden değil, takımda lider olarak oynadığınız rol yüzünden de. Sizin yokluğunuzda çıktığımız maçları izlemenin ikiniz için de zor olduğunu biliyorum."

Başımı sallayarak onayladım, boğazımda daimi bir yer edinen suçluluk düğümünü yutkunarak bastırdım. İki maçı da kaybetmiştik ve bu mağlubiyetlerin Riley ve benim sahada olmamamızdan kaynaklandığını düşünecek kadar kibirli değildim. Fakat keşke sahada olsaydım da galibiyet için elimden geleni yapsaydım diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Riley'nin de aynı şekilde hissettiğini ona soramasam da biliyordum.

"Bu yıl hepimiz yarı final maçlarına çıkmayı istiyorduk ama

futbol böyle bir şey. İşler değişir. Oyuncular sakatlanır ya da derslerinde başarısız olur ya da..." Durdu ve geri kalanını söylemeden elini sallayarak geçiştirdi. "Neyse ne. Ama bilmeni istediğim bir şey var."

Biraz daha dik oturdum.

"Zeke, sende fark ettiğinden, hakkını verdiğinden çok daha fazla potansiyel var. Senin hakkındaki her şeyi bilmiyorum ama kafanın içinde kendine pek de iyi şeyler söylemediğini tahmin edecek kadarını biliyorum."

Koç bana imalı bir bakış attı, gözlerimi kucağıma çevirerek bakışlarına karşılık vermedim.

"Son birkaç haftadır kendini gösterdin. Oynuyormuş gibi antrenman yaptın, maçlara çıkamadığında bile takım arkadaşlarını destekledin ve her derste notlarını yükselttin. O makaleyi yeniden yazdın ve öğrendiğime göre senden talep edilmeyen koca bir sayfa özür mektubu da yazmışsın."

Başımla onayladım, hâlâ ona bakamıyordum.

"Sen iyisin, Zeke. Yeteneklisin. Özel birisin." Ben gözlerinin içine bakana kadar parmak eklemleriyle masaya vurdu. "Ama *harika* olabilirsin. Fark ettiğinden çok daha fazlası olabilirsin. Sadece kendini göstermelisin." Kaşlarını kaldırdı. "Anladın mı, evlat?"

"Evet, efendim."

"Güzel," dedi arkasına yaslanarak. "Seçmelere katılmayı düşündüğünle ilgili saçma sapan bir şey duydum."

Bir panik omurgamdan yukarı fırladı, karşı çıkmak için ağzımı açtım ama koç sözümü kesti.

"Sana hemen söyleyeyim, böyle bir şey olmayacak. Bu takımın sana ihtiyacı var. Senin de bize ihtiyacın var." Bir şey söylemem için bana meydan okurcasma baktı ve ben konuşmayınca ekledi. "Sadece bunu düşündüğün için bile bana on tur borçlusun."

"Evet, efendim," dedim ve nedense...

Gülümsedim.

Nedeni belki de bana olan güveni, daha iyi olabileceğime olan inancıydı. Ya da belki... onun bu kadar kolaylıkla belirttiği her şeyi benim hiç fark etmemiş olmamdı.

Notlarımı *yükseltmiştim.*

O ödevi tek başıma *yazmıştım.*

Ve her gün buraya gelmiştim. Bunu takım arkadaşlarım, koçlarım ve kendim için yapmıştım.

Koç tekrar dizüstü bilgisayarına dönüp maç kasetini gözden geçirmek için tıkladığında göğsüm duyduğum gururla kabarmıştı.

"Novo'yu bul ve onu içeri gönder."

Gülümsemem solarken midem bulandı ama iyiymişim gibi başımla onaylamayı başardım. Ardmdan sabit tutmaya çahştığım bacaklarla ofisinden çıktım.

Soyunma odası sessiz olsa da ağırlık odasından gelen müzik ve kahkaha sesleri koridorda yankılanıyordu. Önce orayı kontrol ettim ve onu bulamayınca koşarak sahaya çıktım.

Sahada bir tek Riley kalmıştı. Stadyum, üzerinde uzanan gri gökyüzünün altında ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Rüzgâr yoktu, havada hiçbir hareket yoktu, sadece yavaşça ona doğru ilerlerken tenimi vakumluyormuş gibi hissettiren soğuk bir durgunluk vardı.

Sahadaki top tutucuya bir top yerleştirmişti, metal ayaklardan biri topun üst kısmını yere sabit tutuyor, Riley de geri geri her zamanki yerine doğru ilerliyordu. İki büyük adım geriye ve iki büyük adım da sola attı. Omuzları ağır bir nefesle yükselip alçalırken parmakları yanlarında kıpırdandı ve sonra koşup tekmeledi.

Iskaladı.

Kırk yard çizgisinde durdum ve aynı şeyi tekrarlanmak için başka bir top hazırlamasını izledim. Bu sefer başarmıştı ama tepkisi sanki yine ıskalamış gibiydı.

"Tekmelemediğin ayağın bu sefer iyi pozisyondaydı," dedim. Ellerimi eşofmanımın ceplerine sokarak dikkatlice arkasından yaklaştım. "İyi iş."

Sesimi duyunca kaskatı kesildi, sırtı sopa yutmuş gibiydi ve kolları iki yanına yapışmıştı. Bir süre sonra küçük bir nefes verdi, dönüp kısa bir süreliğine bana baktıktan sonra topu tekrar hizaladı.

"Şükran Günün nasıl geçti?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi tekmelemek istedim, özellikle de Riley benimle konuşmakla ilgilenmediğini gösteren bir bakıştan başka bir yanıt vermediğinde.

Bir sonraki vuruşunu yapabilsin diye sustum, ıskaladığında bunun sebebinin hareketin sonunu getirmemesi olduğunu biliyordum. Yaklaşımı her seferinde tutarsızdı ve içimden bir ses bunun sadece kötü bir antrenman günü olduğunu, yarın yeniden başlayabilmek için şimdilik bırakması gerektiğini söylüyordu.

Ama öfkeli bir hırıltı koyuverip top tutucuya başka bir top yerleştirdi, aşırı sert bir şekilde vurmadan önce zar zor pozisyon almıştı. Vuruşu aslında fena değildi ancak top istikrarsızca ve çılgınca ilerledi.

"Riley," diye uyardım.

"Beni rahat bırak, Zeke," dedi. Gözle görülür bir şekilde titremesine rağmen sesi sakindi.

Bir top daha koydu.

"Riley..." Vurdu ve top yere sekmeden önce kale direğine çarptı.

Dudaklarından bir küfür döküldü ama başka bir top daha kapamadan onunla spor çantası arasına girdim. "Koç seni görmek istiyor."

Bunun üzerine hareketsizleşti, gözleri bakışlarımla buluşana kadar beni yavaşça baştan aşağı süzdü. Ona elimden gelen en iyi şekilde gülümsedim. Haberlerin iyi olduğunu anlamasını umuyordum.

Gözlerinde bir umut ışığı parladı fakat belirdiği hızla söndü ve ellerini kalçalarına yaslayarak attığı toplarla dolu gol bölgesine baktı.

"Onları ben toplarım," dedim ona. "Sadece git."

"Yapmak zorunda değils-"

"Ben hallederim," diye ısrar ettim.

Başıyla onayladı, yutkundu ve bana bir kez daha bakmadan soyunma odasına doğru döndü.

Benim de dönmem gerektiğini biliyordum. Topları toplayıp bir kenara koymalı, duş almak için içeri girmeli, yurduma çekilmeden önce biraz maç kaydı izlemeliydim. Ders çalışmam gerekiyordu. Ödevimi yapmanı gerekiyordu. Riley'nin benden uzaklaşmasını izlemekten başka *herhangi bir şey* yapmam gerekiyordu.

Ama tek yapmak *istediğim* buydu.

Her kıvrımını aklıma kazıdım. Saçlarını nasıl yüksek, sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladığını, küçük tellerin yanlardan nasıl fırladığını zihnime not ettim. Ensesini, omurgasını, yanlarında sallanan kollarını izledim...

Ta ki durana kadar.

Riley benden on yard ötede duraksadı, parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Ardından o kadar hızlı döndü ki ne olduğunu anlayacak zamanım olmadı. Bana doğru koştu ve kollarım kocaman açılıp onu aralarına almam, onu kaldırıp götürmem için bana yalvarsa da Riley'nin gözlerindeki kana susamış bakıştan istediğinin bu olmadığını anlamıştım.

Bana ulaştığında, "Neden?" diye bağırdı ve yumruklarını göğsüme indirdi. Dudaklarından aynı soru dökülürken bana bir kez, iki kez ve sonra senkronize bir şekilde tekrar tekrar vurdu. "*Neden?*"

Çenemi sıktım, onu durdurmaya çalışmadan her darbeyi kabul ettim.

"Neden bana haklı olduğunu kanıtlamak zorundaydın?"

diye bağırdı, gözlerinden akan yaşlarla burun delikleri genişlemişti. Yumrukları yavaşladı ama hâlâ göğsümdelerdi. Sonraki sözleri bir fısıltı gibiydi. "Bana yanıldığımı kanıtlamanı o kadar çok istiyordum ki."

Altdudağım titredi ve o yıkıcı gözleriyle bana baktığında daha fazla mücadele edemedim.

Onu kendime çektim, bunu yaptığımda çıkardığı boğuk hıçkırıklara karşı onu kollarımla sardım. Kıvrandı, bana direndi ama o yavaşlayana, boğuk nefesleri dışında hareketsiz kalana kadar sıkıca tuttum.

Sonra kapüşonlumu yumruklarınm arasına aldı ve sanki can simidiymişim gibi bana tutundu.

Titrek bir nefes vererek başını göğsüme yasladım ve onu sıkıca sardım. Konuşmaya cesaret edemedim, kollarımda dağılırken onu sabit tutmak dışında *hareket etmeye* cesaret edemedim. Saçlarının kokusunu içime çekip vücudunun benimkinde nasıl hissettirdiğini, sıcaklığının sadece bedenime değil ruhuma da neler yaptığını çok canlı bir şekilde hatırlaymca canım yandı.

Bu an geldiği kadar çabuk bitti.

Riley burnunu çekti, hemen ardmdan gözlerime bile bakmadan beni üzerinden itti. Sonra döndü ve hiçbir şey olmamış gibi soyunma odasına doğru hışımla yürüdü.

"Bekle."

Bu kelime sessiz bir yakarıştı, duymazdan geleceğinden emindim ama birkaç yard ötede durdu. Şişmiş kırmızı gözlerle bana dönerken vücudu kaskatı kesilmişti.

"Yaptığım şeyi asla geri alamam," dedim, beni susturmakla tehdit eden gerginliğimi bastırarak. "Nefes aldığım sürece bana musallat olacak tek seçimim bu değil. Ama şunu söyleyebilirim ki seni asla incitmek istemedim, Riley. Bunların hiçbirinin olmasını asla istemedim."

Burnundan solurken arkasını dönecek oldu ama ben devam edince durdu.

"Ama bunun bir önemi olmadığının farkındayım çünkü seni *incittim*. Ve beni en çok üzen şey, sonuçlarına benimle birlikte katlanmak zorunda kalman."

Yüz ifadesini okuyamıyordum ama beni dinliyordu.

Bunu bir mucize olarak kabul ettim.

"Yaşananları daha iyi kılmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Zamanda geriye gidip o günü geri alabilseydim, yapardım. Hem de sonunda bana neye mal olacak olursa olsun yapardım bunu. Geriye dönüp seninle Gavin'in hayatına *hiç* girmemiş olabilseydim bunu yapardım. Bu beni öldürse bile, Riley, seni kurtarmak için bunu yapardım."

Dudağı titredi, sessiz bir gözyaşı süzülerek yanağından aşağı yuvarlandı.

"Beni hiçbir zaman affetmeni beklemiyorum. Ve kalbini bir daha ellerimde tutma şansını elde etmeyi de beklemiyorum. Ama şunu bilmen lazım," dedim ona doğru bir adım atarak. "Sen benimkini ellerinde tutuyorsun. Benim kalbimin sahibi *sensin*. Şimdi, sonsuza kadar ve bundan sonra her ne olursa olsun. Hayatının geri kalanı boyunca benden nefret etsen bile, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

İfadesindeki acı yerini şaşkınlıktan irileşmiş gözlere bırakmıştı.

"Ve ben sana inanıyorum," diye devam ettim. "Bu yüzden... eğer seni kaybetmem gerekiyorsa, bunu yapmaya hazırım. Ama en azından bunu bilmeni istedim."

Vücudum isyan etmeden önce kelimeleri ağzımdan zorlukla çıkarabilmiştim, döndüm ve kendime arkama bakma iznini vermeden topların olduğu yere doğru koştum. Ona dokunmadan bu kadar yakınımda olmasına dayanamazdım; onu sevdiğimi itiraf ettikten sonra artık çok geç olduğunu bilerek gözlerinin içine bakamazdım.

Topları teker teker çantaya atarken ellerim titriyordu.

Sonunda onun durduğu yere bakmaya cesaret ettiğimde boştu ve saha her zamankinden daha sessizdi.

Söylediklerimin yeterli olmadığını anlayınca kalbim paramparça oldu.

Ama en azından artık biliyordu. Sahip olduğumuz şeyi sorgulamasına, tüm bunları hayal mi ettiğini yoksa gerçek mi olduğunu merak etmesine yer yoktu.

Biliyordu.

Göğsüm bomboş hissettirip sızlasa da bunu bilerek başımı dik tutabilirdim.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

RILEY

"Kusacakmış gibi görünüyorsun."

Otel yatağının diğer tarafındaki çöp kutusunu alıp aramızdaki şiltenin üzerine koyan ve plastiği emin bir şekilde okşayan kardeşime ters ters baktım.

"Kusmayacağım."

"Bilmiyorum, tatlım," dedi annem yatağın kenarına oturup elinin tersini alnıma yaslayarak. Saçları benimkilerle aynı koyu kahverengi tonundaydı, diplerindeki birkaç tane beyaz tel dışında gür ve ipeksilerdi. O da benim gibi ufak tefekti, yatakta yanıma oturduğu yerde zar zor bir çukur oluşturmuştu. "Biraz solgun görünüyorsun."

Annemin elini başımdan çektim, yan tarafını çimdiklediğimde Gavin bir kahkahayı bastırdı.

"Ben iyiyim," dedim istediğimden daha öfkeli bir sesle. Anneme gülümsemeden önce kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. "Yemin ederim. Sadece biraz gerginim."

Babam annemin arkasındaki kanepenin koluna otururken, "Bu olabilecek bir şey," dedi. Annemi yarıya kadar kucağına çekip kollarını beline doladığında, o da babama gülümseyerek arkasına yaslandı. "Küçük bebeğimiz, yılbaşı gecesi Blackberry Şampiyonluk Maçı'nda oynuyor!"

Annem aniden gözyaşlarına boğuldu ve yanaklarından süzüldükleri gibi gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Seninle çok gurur duyuyoruz."

Babam beni baştan aşağı incelerken gözleri gururla parlıyordu, sanki artık küçük bir kız olmadığımı daha yeni fark ediyormuş gibiydi. Onun gözleri de benimkilerle aynı tondaydı; yeşil ve altın rengiyle süslenmiş sıcak bir kahverengi. Bana hayat veren ve bugün olduğum yere gelmeme yardımcı olan iki insana bakmak iç çekmeme neden oldu.

Sinirim tamamen kaybolurken belki de haftalardır ilk kez içtenlikle gülümsedim. "Teşekkürler, çocuklar."

"Ve Zeke!" Annem gözlerinde yıldızlar parlarken ellerini çırparak ekledi.

Midem bulandı.

"Rekor kıracak bir geri dönüş yapacak," dedi babam. "Bunu hissedebiliyorum."

Yüzümdeki o içten gülümseme gitmiş, tıpkı bir pankek kadar dümdüz bir gülümsemeyle yer değiştirmişti.

"Şimdi kusmak istemediğine emin misin?" Gavin çöp kutusunu tekrar bana doğru iterek sordu.

Annemle babam gülerken ikizimin koluna bir şaplak attım. İkisi de ayağa kalktıkları sırada babam annemin poposuna sevgiyle hafifçe vurdu.

"Dışarı çıkıp akşam yemeği için bir şeyler alacağız. Bize katılamayacağına emin misin?" diye sordu annem.

"Gelemem. Takım toplantısı var, sadece bir selam vermek için uğradım."

"Yarın akşam maçtan sonra takılmak için bolca vaktimiz olacak," dedi annem alnımdan öperek. "Ve *kutlamak* için."

Ayağa kalktığında bana göz kırptı, ben midemi altüst eden gerginliğimin üstesinden gelmeye çalışırken çantasını aldı. Ellerini havaya kaldırıp kalçalarını oynatarak Kool & The Gang'in *Celebration* şarkısını söylemeye başladı ve babam da Gavin'le benim donuk bakışlarımıza gülmeden önce nakarata katıldı.

"Bir isteğin var mı, Gav?" diye sordu babam çıkarken.

"Deniz ürünü almayın."

"*Sushi* mi alalım? Tamamdır!" dedi annem kıkırdayarak. Hemen ardından koridora çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar.

Gavin başparmağıyla omzunun arkasına işaret etti. "Senin annenle baban."

Gülümsedim ve yatak başlığına istiflenmiş yastık yığınına yaslandım. Etraf sessizleştiğinde istemsizce düşüncelerime daldım; tekme atma talimleri ve beni zor durumda bırakabilecek oyun koşullarından oluşan bir kasırgaya kapılmıştım. Hava raporunu inceledim, rüzgâr olasılıklarını not ettim ve Louisville Thunder savunmasının engelleme çabalarına rağmen vuruşumun her seferinde iyi olacağını hayal ettim.

Bir noktada, düşüncelerim futboldan Zeke'e kaydı. Artık alışmış olmam gereken ama yine de son derece sinir olduğum bir rutindi bu. Zamanın yardımcı olacağını, ondan uzak durmanın ardında bıraktığı her yarayı onarmaya başlayacağını düşünüyordum.

Ama sizi mahveden kişiyle aynı takımdaysanız asla gerçek mesafe diye bir şey yoktu.

Her gün onu görüyordum. Her gün tişörtünü başından yukarı çekmesini, onu antrenman forması ya da koruyucularla değiştirirken kaslarının hareket etmesini izliyordum. Ya da hiçbir şey giymeden duş almaya gitmesini. Takım arkadaşlarımızı cesaretlendiren sesini duyuyor, yanımdan geçerken duş jelinin kokusunu alıyordum. Gözlerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yapsam da bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Ondan kaçış yoktu.

En kötüsü de elimden gelse bile ondan kaçmayacak olmamdı.

Mazoşist yanım bu çalıntı anlara sahip olduğum için, ağırlık odasında onunla karşılaştığım veya hücum hattının arkasında toplandığımızda diz çöktüğüm için minnettardı. Yanlışlıkla ellerimizin birbirine dokunmasını ya da ona bakıp beni izlediğini görmeyi arzuluyordum.

Onun da beni hâlâ istediğini bilmek istiyordum.

Bu hastalıklı bir şeydi, öyle olduğunu biliyordum. Tıpkı koçun bize şampiyonluk maçında oynayacağımızı söylediği gün ona sarılıp ağlamamın, ona sıkıca tutunmamın ve hasardan sorumlu olan kendisiyken sessizce durumu, *beni* düzeltmesi için ona yalvarmam gibi.

O gün söylediklerinin dudaklarından çıktığı andan beri bana musallat olmadığı bir saniye bile yoktu. Konuşurken her şeyiyle samimiydi, bunu sadece onları söylerken çektiği acıdan bile anlayabiliyordum.

Keşke özrü yeterli olabilseydi.

"Tamam, şu an şaka bile yapmıyorum. Gerçekten kusacakmış gibi görünüyorsun."

Gavin'in sesi beni şimdiki zamana geri döndürürken dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurarak iç çektim. "Sana söyledim, ben iyiyim."

"Yalancı."

"Sadece gerginim."

"Yalancı."

Ona kaşlarımı çattım. "Adilik yapma."

"Yapmıyorum, sadece sana ne olduğunu söylüyorum."

"Gav-"

"Sen ve Zeke'i biliyorum."

Ağzım açık kaldı. Sonra yavaşça kapatıp yutkundum ve bir sonraki sözlerimi dikkatle düşündüm. "Neyi biliyorsun?"

"Her şeyi."

Panik boğazımda düğümlenmişti ama dişlerimi sıkarken öfkeyle birlikte hızla silindi. "Sana söyledi."

"Ben zorla ağzından laf aldım," diye durumu netleştirdi Gavin. "Sırf *senin* bana yalan söylemeni kaldırabileceğimi ama onun söylemesini kaldıramayacağımı söylediğim için."

"Yalan söylemiyordum," diye başladım ama sonra Gavin'in yüz ifadesini fark ederek iç çektim. "*Niyetim* yalan söylemek

değildi. Ben sadece... aramızdakinin ne olduğundan emin değildik. Ve anladığımızda da..."

"Elinizde patladı. Evet, tüm hikâyeyi biliyorum o yüzden anlatma."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki, madem en iyi arkadaşınla... *her ne yaptıysam* bana bunun için bağırmayacaksın, o zaman neden mahkemedeymişim gibi bana saldırıyorsun?"

"Çünkü seni üzgün görmekten bıktım. Sen ve Zeke'i, ikinizi de."

Gözlerimi devirdim. "Ruh halim seni rahatsız ettiği için üzgünüm."

"Sorun ruh halin değil. Sorun tavrın, inatçılığın ve oturup onunla konuşsan -ve *dinlesen*- bunu geride bırakarak istediğiniz gibi mutlu olabileceğiniz gerçeği."

"Konuştuk," dedim. "Ama bu yine de yaptıklarını değiştirmiyor."

"Peki, tam olarak ne yaptı?"

"O-"

"*Ödevimi çaldı* demeden önce bunun üzerinde iyice düşünmeni ve doğru olup olmadığını değerlendirmeni istiyorum."

İç çektim. "Gavin, bunu yapmak istemiyorum. Özellikle de şimdi."

"Ne kötü. Ben istiyorum."

"Yarın büyük bir maçım var."

"Ve bu gece de ikiz kardeşinle konuşman gereken şeyler var."

Öfkeyle patladım. "Dikkatsizce davrandı. Ve bencilce. Ve tembelce. Ona bir başlangıç noktası olsun, bir fikir versin diye ödevimi gösterdim ama o bunun yerine güvenimi suistimal etti ve *ikimizin* de takımdan, hatta neredeyse okuldan uzaklaştırılmamızı gerektirecek kadar kopya çekti." Ellerimi havaya savurdum ve birden indirerek bacaklarıma çarpmalarına izin verdim. "Bunun neresini anlamıyorsun ki?"

"Gerçekten bunu yapmak istediğini mi düşünüyorsun? Bunu seni incitmek için yaptığını?"

"Hayır," dedim hemen. "Bence sadece kendisi için yaptı. Başka kimseyi düşünmüyordu."

"Bundan emin misin?"

Gavin'in soruyu soruş şekli ve bir kaşını saç çizgisine kadar kaldırışı yüzümün kızarmasına neden olunca ceketimin fermuarını açtım. Zeke'in ona günün *o* kısmından, uzun bir günden önce benimle vakit geçirebilmek için o makaleyi nasıl aceleye getirdiğinden bahsetmiş olmasının *mümkün olmadığını* biliyordum.

Ama bu gerçek, yaşananları ve oynadığım rolü, eğer Zeke *beni* o şekilde kışkırtsaydı nasıl davranacağımı düşünmeye itmişti.

Başımı iki yana salladım. "Zeke ve ben iyiyiz," diye yalan söyledim. "Tamam mı? Bir anlaşmaya vardık. O bana alan tanıyor, ben de ona alan tanıyorum. Biz takım arkadaşıyız. Bu kadar."

"Bu kadar falan değil. İkiniz için de değil. Ve kendinizi aksine ikna etmeye çalışarak hasta ediyorsunuz."

Onun bu sözleriyle ve Zeke'in bulutlu gökyüzünün altında bana sarılışmm, benim de ona aynı şekilde sıkıca tutunuşumun hatırasıyla dudaklarımdan dökülecek her türlü itiraz yok oldu.

"Riley bunu düşünmeni istiyorum, *gerçekten* düşünmeni. Zeke'i tanıyorsun. Onun ve *bizim* ailemizi, ayrıca birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını biliyorsun. Büyürken ikimizle de nasıl ilgilendiğini, ailemize nasıl kendi ailesiymiş gibi davrandığını, kazadan sonraki hayatıma alışmam için nasıl da elinden gelen *her şeyi* yaptığını düşün."

"Sorumlusu olduğu kazadan sonra."

"Tek sorumlusu o değildi!" Gavin bitkin bir halde başmı iki yana salladı. "Ben de en az onun kadar hatalıydım."

Midem bulandı ve doğum günümün anısı aniden aklımda belirdi. Ama Gavin bunu bilmiyordu, Zeke'in bana anlattıklarını bilmiyordu.

"O gece sarhoş bir halde sürücü koltuğuna oturdum," diye devam etti Gavin.

Bunu ondan duymak Zeke'in anlatmasından daha çok etkilemişti. Sıcak bir nefes vererek gözlerimi kapattım.

"Lanet arabayı neredeyse ben çarpıyordum. Ve Zeke kendini öne attı çünkü ikimizden en ayık olanın kendisi olduğunu düşünüyordu." Gavin'in burun delikleri genişledi. "Kısa bir ağacın arkasına gizlenmiş bir dur işaretiydi, Riley. Gün ışığında bile görmesi zor bir yerdeydi. Araba kazaları sarhoşluktan bağımsız olarak her an herkesin başına gelebilir. Zeke'in damarlarında yasal sınırı aşacak kadar bile içki yoktu. Bunu hiç düşündün mü? Eğer olsaydı, ya hapiste ya da ıslahevinde olurdu. Ya da en iyi ihtimalle, alkollü araç kullanmaktan para cezası ödemek zorunda kalırdı."

Bunu duyunca zihnim berraklaştı. Daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi bu. Muhtemelen Gavin'in başına gelenlere kendimi o kadar kaptırmıştım ki doğru düzgün düşünememiştim. Ayrıntıları gözden geçirmek, o kavşağı ve ne kadar tehlikeli olarak bilindiğini düşünmek için bir an bile durmamıştım.

Sadece suçlayacak birini arıyordum.

Zeke de kolay hedefti.

"Bunun başıma geldiğini görmenin seni incittiğini biliyorum ve inan bana, beni de mahvetti," diye itiraf etti. "Ama *bak* bana," dedi ellerini kendi üzerinde gezdirirken gülümseyerek. "Ben buradayım. Yaşıyorum. *Mutluyum*. Harika bir kız arkadaşım, birlikte basketbol oynadığım mükemmel arkadaşlarım ve önümde çok güzel bir gelecek var." Duraksadı. "Ve mutlu *olmasaydım* bile Zeke'in her daim yanımda olacağını biliyorum. Sadece bu bile bana her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissettiriyor."

Tırnak etlerimle oynarken söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"Zeke okulda zorlanıyor. Senin anladığını düşündüğünden daha fazla mücadele ediyor."

Bu sözler, haftalardır içinde yaşadığım sisi temizleyen bir ilaç gibi yavaşça derime işledi.

Düşünmediğim bir şey daha.

Zeke'in disleksisinin o makalenin sonunu yazma biçiminde oynamış olabileceği rol.

Benimkine atıfta bulunuyorsa ve acele etmeye çalışıyorsa... her şeyi kolayca karıştırmış olabilirdi.

Ancak durum höyleyse, hunu bana neden söylememişti?

Bu düşünce aklımdan geçtiği gibi kendime gülecektim.

Bana söylememişti çünkü o suçu başkasına atmaya ya da bir bahane uydurmaya çalışmazdı. Tıpkı kaza gecesi olduğu gibi, bütün hatayı üstüne almıştı.

Verdiğim her cezayı hak ettiğini düşünüyordu.

"Bak," dedi Gavin bir süre sonra. "Bu hislere sonsuza dek tutunabilirsin. Bunu gerçekten istediğin şeyi kendine vermemek, kendini ve Zeke'i mutluluktan mahrum etmek, onu yaptığı hatadan dolayı cezalandırarak *doğru şeyi yaptığını* kendine kanıtlamak için bir bahane olarak kullanabilirsin. Ama hepsi bundan ibaret, kardeşim. Bir *hatadan*."

Duygularım göğsümde kabarırken gözlerimin kenarlarına yaşlar doldu.

"Ya da..." diye alternatif sundu. "Affedebilirsin. Onu bağışlayabilir ve insan olduğumuzu anlayabilirsin. Mükemmel değiliz. Ve bir gün *sen* bir hata yaptığında, birinin de sana aynı lütfu göstermesini isteyeceksin."

Gözlerimi kapattım, uzun ve yavaş bir nefes verirken yaşları oraya hapsettim. Batırdığın o ilk maçı; Zeke'in beni bir saniye bile beklemeden nasıl affettiğini, takımdakilerden daha azı olduğumu nasıl bir kez bile düşünmediğini, bir başarısızlık olduğumu ve başlangıç oyuncusu olmak için gereken özellikleri taşımadığımı nasıl hiç aklına getirmediğini düşündüm.

Başından beri potansiyelimi görmüştü.

Sadece bu da değildi, bunu *benim de* görmem için elinden geleni yapmıştı.

Gavin haklıydı. Biz, ben ve Gavin, ailemiz... Zeke'le tanıştığımızdan beri onun için güvenli bir sığınak gibiydik. Ailesi harika olmadığından değildi çünkü öyleydiler. Ama baskıdan kurtulmak istediğinde, onu olduğu gibi sevecek birine ihtiyaç duyduğunda...

Bize gelirdi.

Ve hayatının geri kalanı boyunca benden nefret etsen bile, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum.

Zeke'in sözleri bana bir tren gibi çarptı, o kadar sert ve beklenmedıklerdi ki nefesim kesildi, ağrıyan göğsümü iki elimle kapattım.

Beni seviyordu.

Beni seviyordu ve ben ona sırtımı dönmüş, mükemmel olmadığına dair ilk emarede onu yargılayıp infaz etmiştim.

Çünkü her şeyin yerle bir olduğu o günden önce her şey böyleydi. Mükemmeldi.

İnadımın beni onun içini rahatlatmaktan alıkoymasına, *niyetinin* beni incitmek olmadığı gerçeğini görmemi engellemesine izin vermiştim. Gururum onu affetmeyi kabul etmiyordu, bunu düşünmeme bile müsaade etmemişti.

Bana verdiği her şeyi ve onun da *bana* ihtiyacı olduğu gerçeğini görmezden gelmiş, kendimi korumak adına onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, haftalarca kör dolaştıktan sonra sonunda gözlük takmışım gibi hissetmiştim. Kardeşime baktım ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendimi ona doğru attım.

Şaşkın bir oflamayla beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarılırken biraz kıkırdadı.

"Sorun yok," dedi.

Bu beni yıkıp geçmişti.

Hayatımda hiç ağlamadığım kadar ağlarken ilk kez bununla savaşmadım. Gözyaşlarımı serbest bıraktım. Son birkaç haftayı, hatta belki ondan önceki yıllarda tutunduğum acıyı bile

yıkamalarına izin verdim. Bu, otel odasındaki bir vaftiz töreni gibiydi ve vaiz de kardeşimdi.

Ben nihayet geri çekilene kadar uzun bir süre öylece kaldık. Yüzümü sildim ve tişörtünü ıslattığım yeri silerken bolca özür diledim.

Ama Gavin sadece gülümsedi ve serçeparmağını kaldırdı.

Tek kaşımı kaldırarak parmağına şüpheyle baktım.

"Bir söz daha," dedi parmağını oynatarak. "Şu andan itibaren seni ne mutlu edecekse onu yapacaksın. Ne yapman gerektiğini düşündüğüne ya da *diğer insanların* ne yapman gerektiğini söylediğine bakmaksızın." Duraksadı. "Sevdiğin insanlara çok şey verdin. İzin ver de artık iyiliğinin karşılığını verelim."

Gülümsedim, serçeparmağımı kaldırdım ancak bir anlığına onunkinden uzaklaştırdım. "NFL'de oynamaya çalışmak beni mutlu edecek olsa bile mi?"

Bunun üzerine Gavin'in kaşları havaya kalkmış, yüksek sesli kahkahası odada yankılanmıştı. "*Özellikle de* o zaman."

Ben de kahkaha attım ve başımı omzuna yaslayıp kollarımı ona sarmadan önce serçeparmağını parmağımla kavrayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Kafanı kıçından çıkarmana yardım ettiğim için mi?" diye sordu. "Her zaman, kardeşim. Her zaman."

BÖLÜM OTUZ

RILEY

Parlak ve göz kamaştırıcı ışıklar, taraftarların coşkusunu yansıtan elektrikle uğulduyordu. Tezahüratları daha maç başlamadan sağır ediciydi, etrafta gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Stadyum, Louisville'in kobalt mavisi ve siyah tonlarıyla savaşan North Boston Üniversitesi'nin kiremit kırmızısıyla altın sarısı renklerinin oluşturduğu bir deniz gibiydi. Pankartlar, bayraklar ve takım havluları havada dalgalanıyor, kenar çizgiler tüm sezon boyunca gördüğümden daha fazla kamera ve medya ekibiyle dolup taşıyordu.

Blackberry Şampiyonluk Maçı'ndaki enerji hayatım boyunca deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

İlk başta biraz kafa karıştırıcıydı, özellikle de her şeyin bu kadar hızlı olması. Bir an otelimde uyanmıştım ve huzurlu bir sessizlik içinde duş alıyordum. Bir sonraki an ise yüzüme bir mikrofon ve kamera uzatılmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım. Isınma hareketleri tamamlanmış, koç soyunma odasında bizi gaza getiriyordu. Holden takım tezahüratımızı başlattı ve hepimiz ellerimizi ortada birleştirdik.

Her şeyin yavaşladığı, zamanın doğal hızına geri döndüğü ve nefes almamın kolaylaştığı tek bir an vardı.

Esnemelerimi bitirmek üzereydim ve düdük çaldığı gibi takımın geri kalanıyla birlikte tünelden soyunma odasına doğru koşmaya başladım. Karanlık koridorda kramponların zemine

çarpma sesinden ve takım arkadaşlarımın sabit kesik soluklarından başka hiçbir şey yokken, Zeke oradaydı.

Sessizce bana doğru koştu ve yanıma geldiğinde yavaşladı, biz içeri girerken kolu hafifçe omzuma sürtündü. Bir sonraki nefesim boğazımda düğümlenmişti, başımı kaldırıp ona baktığımda bana sakin, rahatlatıcı ve sağlam bakışlarla karşılık verdi.

Gözleri hâlâ acıyla dolu olmasına rağmen ağzının kenarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını karanlıkta bile gördüm.

"Canlarına oku, Güçlü Fare," dedi sadece benim duyabileceğim kadar yüksek ama kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Kalbim sıkıştı, ona üzgün olduğumu ve onu affettiğimi söylemek, *onun da* beni affetmesini istemek için ağzımı açtım. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı o yüzden dudaklarımı yeniden birbirine bastırdım.

Ardından görünüşte hiçbir uyarı ya da hazırlık olmadan oyun başladı.

Tüm duyularım, sadece bu kadar yüksek riskli bir oyunda oynamaktan kaynaklandığını fark ettiğim bir adrenalin artışıyla keskinleşmişti. Karşı takımın savunma hatlarıyla hücum hattımızın koruyucularının her çarpışması içimde bir deprem gibi yankılanıyor, çimin ve toprağın kokusu başımı döndürüyordu. Kalabalığın enerjisi o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum.

İlk alan golüm için koşarak sahaya çıktığımda heyecanlanma yetimi kaybetmiştim. İki büyük adım geriye ve iki adım da sola atıp ayağımı topun olacağı yere hizalarken bir rüyanın içinde gibiydim.

Vuruş yapıldı, top yakalanıp yerine yerleştirildi ve o kadar uzak bir farkındalıkla vurdum ki ayağımın nasıl temas ettiğini bile fark etmedim.

Vuruşun iyi olduğunu sadece kalabalığın sesinden anladım ve kenar çizgisine giderken bu kükremenin, sahaya koşarak çıktığım andan beri ilk nefesimi almamı sağlamasına izin verdim.

Maç bundan sonra çok hızlı geçti, onların takımı sayı atarken bizimkiler de karşılık veriyordu. Savunma çok iyi oynuyordu, ihtiyacımız olduğunda karşı takımı durdurarak devre arasında soyunma odasma on sayı önde girmemizi sağlamışlardı.

Biz soluklanıp bantlarımızı yenileyerek suyumuzu içerken, "Maç henüz bitmedi," diye hatırlattı koç. "Bu gece daha çok top oynayacağız. Tembelleşmeyin. Rahatlamayın."

Koç konuşmasını bitirdiğinde Clay bir tezahüratla öne çıktı ve ardından ikinci raunt için sahaya geri döndük.

Bir ekstra puan vuruşu daha alırken kendimi yine puslu bir rüyanın içinde yürürken bulmuştum. Yaptığım her vuruş sağlam, düzgün, sakin ve derli topluydu. Bunun özgüvenle bile alakası yoktu. Bu sadece... çok *doğaldı*. Nefes almak gibiydi.

Ama üçüncü çeyrekte Louisvilleli bir açık savunma oyuncusunun *pick six* atışı yüzünden aradaki fark üç sayıya inip de Holden'ın oyundan çıkarılmasıyla nefes almam zorlaştı.

Zeke başka bir başlama vuruşu için sahada koşarak yanımdan geçti ve dokunuşu açıklayamadığım bir şekilde, o gittiğinde bile üzerimde kaldı. On beş yard çizgisinde eğilmiş bir pozisyonda, parmakları yanlarında kıpırdanarak vuruşu beklerken bile onun orada olduğunu hissetmiştim.

Ön sıradan bir taraftar, "Hadi, Zeke, al şu sayıyı!" diye tezahürat yaptı ve tüm taraftarlar gürültüyle ona eşlik etti.

Zeke'in dudaklarının kıvrıldığını, boynunu nasıl çıtlattığım fark ettim.

Ve sonra top ona doğru süzülmeye başladı.

Ağır çekimde gibiydi; top yana yatıyor, dönüyor ve sahanın üzerinde uçuyordu. Uzaktan, koruyucuların birbirine çarpma sesini duydum. Her iki takımın oyuncuları Zeke'in beklediği yere doğru koşarken ayak seslerini duyuyordum.

Zeke topu zahmetsizce yakalayıp yan tarafında tuttu.

Ve koşmaya başladı.

Giydiği kiremit kırmızısı koruyuculu pantolonun kalın as-

tarından bile, uyluk kaslarının dalgalandığını görebiliyordum. Patlamaya hazırmış gibi hızlanışında ve çalım yemekten kaçmak için yaptığı her hızlı dönüşte bu belli oluyordu. Özel takımın savunmacıları arasında kıvrılarak ilerliyor; Louisville'in sahasına doğru otuz, kırk, elli yardı geçtiğinde kalabalığın kükremesi de giderek artıyordu.

"Hadi! Hadi! Hadi!"

Takım arkadaşlarımız da kenar çizgide hep bir ağızdan bağırıyor, çılgınlar gibi zıplıyorlardı. Koç da kolunu daireler çizerek sallayıp aynı tezahüratı tekrar ediyordu.

Zeke kırk yardda sıkıştırılmaktan kıl payı kurtuldu ve tüm gözler gole giden açıklıkla beraber ona doğru çevrildi.

Ta ki bir vurucu aniden ortaya çıkıp onu arkadan düşürene kadar.

Darbe acımasızdı, oyuncunun omuzlukları beline çarparken Zeke bunu öngörememişti. Bedeni doğal olmayan bir açıyla büküldü, bu sırada neredeyse topu kaybediyordu ama yere mide bulandırıcı bir çatırtıyla düşmeden önce bir şekilde topu altına almayı başarmıştı.

Kalabalıktan ortak bir *ooohhh* sesi duyuldu. Aldığı darbe, boğazımdan dizginlemeye imkânımın olmadığı keskin bir nefesin kaçacağı kadar sertti. Vurucu, düdük çalındığında hemen ayağa fırladı ve koşarak karşı tarafın kenar çizgisine gitti.

Ama Zeke hiç hareket etmiyordu.

Yarı yan, yarı yüzüstü yatarken top hâlâ altında duruyordu.

Hareketsizdi.

Koç Aarons'ın, "Kahretsin," diye mırıldandığını duydum, ardından antrenörlerimizin sahaya koşmasını, hakemlerin herkesi alandan uzaklaştırmasını dehşet içinde izledim.

Yine de hareket etmedi.

Zeke *hareket etmiyordu.*

Sırtüstü dönmedi, acı içinde inlemedi, parmağını bile oynatmadı. Eğitmenler etrafını sarmış dikkatle onu incelerken vücudu yerde gevşek ve cansız bir şekilde uzanıyordu.

Hiç kimse onu hareket ettirmiyordu.

Nasıl bir şokta olduğumu, nefesimin boğazımda nasıl düğümlendiğini, ellerimin ağzımın üzerinde nasıl titrediğini fark edecek halde değildim. Leo omzuma hafifçe dokunup beni şiddetle sarsana kadar bunların hiçbirinin farkında değildim.

"Muhtemelen sadece bilincini kaybetti," dedi bunun beni yatıştıracağını düşünerek.

Bu mümkün olabilecek en iyi senaryoydu.

Çünkü hareket etmemesinin diğer tek nedeni...

Ciğerime soğuk bir nefes çekerken gözlerim doldu, Clay hemen yanımda sırtımı ovalıyordu.

"Her şey yolunda," diye söz verdi. "O iyi."

Ama bu onun veremeyeceği bir sözdü, *kimse* böyle bir söz veremezdi. Zeke hâlâ yerde yatarken ve etrafında bir antrenör ekibi varken olmazdı.

Takım arkadaşlarımın teker teker kasklarını çıkarmalarını, sahada ya da kenar çizgisinde -artık her neredelerse- dizlerinin üzerine çökmelerini izledim. Yarısı antrenörlerin Zeke'in etrafında toplandığı yeri izliyordu. Diğer yarısı ise yere bakıyordu.

Diz çöktüğüm sırada gözlerimi ondan ayıramıyordum, kalbim kulaklarımda güm güm atarken dizlerim soğuk çime gömüldü.

Hadi, Zeke. Ayağa kalk. Ayağa kalk.

Tüm oyuncular, koçlar ve taraftarlar nefeslerini tutup beklerken bu dua kafamda, kalbimde ve ruhumda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Gözlerime yine yaşlar doldu ama sessizce yanaklarımdan süzülürlerken onları durdurmaya çalışmadım.

"Ona söylemeliydim," diye fısıldadım. "Ben... Söylemeliydim..."

Biri omzumu sıktı ve dokunuşunu hissedene kadar yüksek sesle konuştuğumu bile fark etmemiştim.

"O iyi."

Kim olduğunu çıkaracak enerjiye sahip olmadığım bir sesten gelen başka bir boş vaat.

Tek yapabildiğim diz çökmek, bakmak ve beklemekti. Bu sırada, onun almış olabileceği hasarın büyüklüğüyle neredeyse ikiye ayrıldığını hissedebiliyordum.

Gözlerim sol kramponuna odaklandı, etrafında toplanan sporcular arasında net olarak görebildiğim tek parçası buydu. Bakmayı asla kesmeyerek hareket etmesini diledim.

Lütfen, diye yalvardım. *Lütfen.*

Çok uzun zaman geçmişti. *Çok uzun zamandır* orada öylece yatıyordu.

Ama sonra bacağı hareket etti ve ayaklarının ucu çime doğru büküldü.

Yüksek sesli derin bir nefes verdim, Zeke sırtüstü döndüğünde tüm antrenörler etrafını sarınca nefesim daha da şiddetlendi. Aradaki açıklıktan yüzünü bir anlığına yakaladım, kaskının aralığından gözlerini yavaşça kırpıştırdığını gördüm.

Ve sonra yere kapaklandım.

Elimde değildi, beni zemine doğru çeken yerçekimine karşı koyamamıştım. Ağzımı elimle kapatıp milyonlarca kez *şükürler olsun* diye fısıldarken ellerim titriyordu.

"Sadece baygındı," dedi biri. Gözlerimi kırpıştırarak zihnimdeki sisi dağıtıp yukarı baktığımda Holden'ı yanımda buldum. "O iyi."

O iyi, diye tekrarladı kalbim.

Zeke'in yerde kaldığı dakikalar bana saatler, hatta günler gibi gelmişti. Antrenörler uzuvlarına dokunuyor, onu hareket ettiriyor ve sonunda kalkmasına yardım etmeden önce testler yapıyorlardı.

O ayağa kalktığında ben de ayağa fırladım ve sahanın öbür ucunda gözlerinin beni bulmasını diledim.

Her iki tarafın oyuncuları da ayağa kalkmaya başladı, Zeke sahadan çıkmasına antrenörlerin yardım etmesine izin verirken

kalabalık tezahürat yapıyordu. Uzun bir süre ayaklarını izledi ama başını kaldırdığında...

Gözleri beni buldu.

Hıçkırıklara boğuldum, gözlerinin içine baktım ve o anda söyleyemediğim her kelimeyi görebilmesi için içimde kalan her şeyle dua ettim. Yüz ifadesi çatladığında, çenesi titreyip yutkunduğunda ve bana sadece hafif bir baş selamı verdiğinde anladığını biliyordum.

Kenar çizgisine geri dönmedi. Antrenörler onu tünelden geçirdi ve gözden kaybolana kadar her adımını izledim.

Sonra düdük çaldı ve oyun yeniden başladı.

Ama kalbim artık sahada değildi.

Az önce sahadan çıkarılan çocukla birlikteydi.

Zeke

Sahaya geri dönmeme izin verilmesi bir sonsuzluk gibi gelmişti, iyi olduğum konusunda ısrar etmeme rağmen antrenörler gözlerini üzerimden ayırmadılar. Beni soyunma odasına geri götürdüler ve tam bir beyin sarsıntısı protokolü de dahil olmak üzere kitaplarında bulunan her bir testi yaptılar. Sadece sert bir çarpışmaydı -bilincimi kaybetmeme neden olan türden bir çarpışma- fakat iyiydim.

Her yerim morarmıştı ve kesinlikle ağrım olacaktı ama iyiydim.

Beyin sarsıntısı geçirdiğime dair net bir belirti olmamasına rağmen maçın geri kalanında oyundan alındım. Bu bile başlı başına yeterli bir işkenceydi. Ama bunun üzerine, dördüncü çeyreğin çoğunu onlarla soyunma odasında kaldığım için kaçırdığım gerçeği eklenince gerçekten cehennem gibi hissettirmişti.

Sonunda maçın bitimine dört dakika kala beni tekrar kenar çizgisine aldılar.

Kramponlarım çime değdiği gibi saate baktım, ardından

skoru gördüm. Karşı takımın bir sayı ve ekstra puanla öne geçtiğini fark edince küfrettim. Bu küfür dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki görüş alanım bir şey tarafından kapatıldı.

Riley.

Kolları iki yanında, omuzları çökmüş bir halde karşımda dururken gözleri hâlâ kıpkırmızı ve şişti, yanaklarıysa tenini ısıran soğuktan pembeleşmişti. Beni tepeden tırnağa inceledi ve savuşturmaya çalıştığını bildiğim bir başka duygu dalgasına karşı dudaklarını birbirine bastırdı.

Onu kendime çekip göğsüme bastırmayı ve iyi olduğumu söylemeyi o kadar çok istiyordum ki.

Aramızın iyi olup olmadığını sormayı.

Ancak tek yapabildiğim yerimde sabit durup beklemekti.

"Ben..." diye söze başladı ama konuşmasını yarıda keserek ağzını kapattı. Uzun bir süre sadece bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. Yüzünü ellerinin arasma gömerken gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Tanrım, sandım ki..."

"Ben iyiyim," diye yemin ettim.

Bu onu daha çok mahvetmiş gibi görünüyordu ama keskin bir nefes aldı. Burnunu çekip başmı dikleştirdi ve hücumumuzun sahaya çıkışını izlerken kendini bir arada tutmak için elinden geleni yaptı.

Konuşamazdık. Şimdi olmazdı.

Kazanmamız gereken bir maç vardı.

Tek kelime etmeden sahaya doğru başımı salladım, ardından takım arkadaşlarımızın yanına doğru yürüdük. Koç kulaklığına bir şeyler mırıldanıp dudaklarını elindeki not panosuyla örterken defans oyuncuları nefeslerini düzene sokmaya çalışıyordu. Sahada, Holden molada olan hücum hattının arkasında toplanan kalabalığı dağıtmak için el çırptı ve hücum oyuncuları harekete geçerek oyun için yerlerine geçtiler.

Son üç dakika bir çırpıda geçip gitmiş, bizim bir gol atmamız ve Riley'nin sadece kırk iki saniye kala ekstra puan vu-

ruşunu yapmasıyla sona ermişti. Louisville her şeyi bitirmek için bir Hail Mary pası* denemiş ancak başarısız olmuştu ve bu sezon ikinci kez kendimizi uzatmalara giderken bulmuştuk.

Düdük çaldığında ve Holden yazı tura atışı için sahaya çıktığında Riley'nin serçeparmağı benimkine değdi.

Bu dokunuş karşısında titredim, ayrılmak zorunda kalmadan önce serçeparmağımı kısa bir süre onunkine doladım. O vuruşunu yapmak için, ben de Koç Aarons'ın beni çağırdığı yere doğru koşmak için olduğumuz yerden ayrıldık.

Ancak bakışlarımız birbirimizin üzerinde uzun süre oyalanınca kalbim tehlikeli bir umutla göğsümde çarpmaya başladı.

Bir mucize eseri yazı-tura atışını biz kazanmıştık, bu da hakkımızı sonraya erteleyip önce onların takımının ne yapacağını görebileceğimiz anlamına geliyordu. Yirmi beş yard çizgisinden başlandı, en azından bir vuruş yapacaklarını ve eğer onları tutamazsak bir gol atacaklarını varsayıyorduk.

Ancak savunmamız aşılmazdı, tek bir sayıya bile izin vermemişti ve onlar sahadan koşarak çıkıp Louisville vurucusu içeri girdiğinde kalabalık onay verircesine kükrüyordu. Vurucuları yerine geçtiğinde Riley'nin onu izlemediğini fark ettim. Kenar çizgisinde kendi hareketlerini yapmaya devam ediyordu, odaklanmıştı ve kendi sırası için hazırdı.

Topun çok sola gittiğini görmek için tam zamanında arkama baktım.

Tüm stadyumda yankılanan yüksek bir sesle sarı direğe çarptı.

Seyirci çılgına döndü, koç ellerini çırpıp henüz kutlama zamanı olmadığını söylerken bizim kenar çizgimiz de tribünlerle aynı enerjiyi yansıtıyordu. Hücumumuzu yönetme sırası Holden'daydı. Ellerini çırpıp ilk oyunu başlatmadan önce hepsini bir çember halinde etrafına toplayıp coşku vermişti.

* Hail Mary pası, Amerikan futbolunda genellikle çaresizlik halinde yapılan ve son derece küçük bir şansı olan çok uzun bir ileri pastır. Bu geçişi tamamlamanın zorluğundan dolayı, güç ve yardım için Katolik "Hail Mary" duasına atıfta bulunur. (ç.n.)

Kalabalığı taradığımda annemle babamı buldum. Annem ağlıyor gibiydi, bana el salladılar ve babam yumruğunu havaya kaldırdı. Gözleri benimle gurur duyduğunu sözsüz olarak söylüyordu.

Hemen yanlarında da Riley'nin dikkati tamamen sahaya odaklanmış ailesi vardı.

Gavin hepsinin yanında sıranın sonunda oturuyordu, sandalyesinin tekerlekleri koridordan görünüyordu. Gözleri benimkilere takıldı ve başıyla hafifçe onay verdi, gözlerindeki pırıltı beni sessizce teşvik ediyordu.

Yap şu işi.

Yutkundum, NBU ceketimin cebine uzandığımda parmaklarım orada bekleyen şeyin etrafında kıvrıldı.

Düdüğün sesiyle dikkatim tekrar sahaya yöneldi. Riley de kısa bir süre sonra kaskı elinde, oyuna girmeye hazır bir şekilde kenar çizgide bana katıldı. Skora sadece on sekiz yard kala üçüncü haklarında da başarılı olamayınca hücum sahadan koşarak çıktı ve koç ona oyuna girmesi için işaret verdi.

Riley kısa bir an için bana baktı, ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan kaskını indirdi ve koşarak sahaya çıktı.

Onun vuruş için yerine geçmesini izlerken nefes alamıyordum ancak tam da hissettiğim gibi, Louisville, Riley topa vurmak için koştuğunda vurucuyu soğutma girişimi olarak molaya çıkardı.

Ve iyi ki de öyle yaptılar çünkü vuruşu ıskalayacaktı.

Sadece bir saniyeliğine donup kalmıştı, mola anında kenar çizgideki takımın yanına doğru koşarken kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını biliyordum.

Şimdi tam sırasıydı.

Fazla zamanım yoktu, bu yüzden doğruca yanına koştum ve bileğini yakaladığımda şaşkınlıkla arkasına döndü.

"Zeke, yapmamal-"

Ama küçük origami yıldızını eline bastırdığımda lafı yarıda kesildi.

Kaşlarını çattı, avucunu açıp inceledikten sonra kaskından bana baktı.

"Aç," diye mırıldandın, boğazım düğümlenmişti.

Parmakları biraz titreyerek en sevdiğim fotoğrafımızı açtı. Özel bir şey için giyinmemiştik ya da fotoğraflanmaya değer bir şey yapmıyorduk. Aslında ikimiz de serseri gibi görünüyorduk. Yurt odamızdaki eski püskü kanepemizde birlikte uzanırken üzerimizde eşofmanlarımız, yüzlerimizde tembel bir gülümseme vardı. Saçlarımız darmadağınıktı.

Ama başını kaldırıp parlak gözlerle bana baktığında, bu fotoğrafın ona da benim için olduğu kadar çok şey ifade ettiğini anladım.

"Arkasını çevir," dedim.

Söylediğimi yaptı ama yazanlara göz atmasına fırsat vermeden artık ezbere bildiğim şiiri okumaya başladım. Kelimesi kelimesine tekrarlarken tam da bu an için hazırlanmıştım.

"Sizi daha iyi yapan biri," diye başladım. "Aşkta ve hayatta size ilham veren ve sizi cesaretlendiren, o olmasa görmezden geleceğiniz hayallerinize ve hedeflerinize doğru sizi iten; daha cesur, çok yönlü ve mutlu bir insan olmamıza yardımcı olmak için zamanını özveriyle feda eden biri. İşte bu kutsaldır," dedim ve sözümü bitirmeden önce yutkundum. "Ve böyle bir aşkı bırakmazsın."

Riley dudaklarını birbirine bastırmış şiire bakıyordu, ardından yaşla dolan gözleri benimkileri buldu. "Beau Taplin," diye fısıldadı.

Başımla onaylarken saate baktım ve artık sadece saniyelerimin kaldığını biliyordum. "Çok özür dilerim. Her şey için. Seni incittiğim için, acele edeceğim diye bursunu ve daha fazlasını riske attığım için, güvenine ihanet ettiğim için özür dilerim. Bir daha asla hiçbir şeyi berbat etmeyeceğime söz veremem, Riley. Çünkü öyle görünüyor ki edeceğim."

Bir kahkahanın hayaleti dudaklarından dökülüverdi.

"Ama sana başka bir söz verebilirim. Her gün yanında olacağım ve senin için daha iyi bir insan olmak için çalışacağım. Bende gördüğün ama henüz olamadığım o kişi olmak için."

Koç, Riley'ye sahaya geri dönmesi için bağırdı ama ben onu bir süre daha tuttum.

"Seni seviyorum," dedim ağzımı oynatarak. Kimse duymasın diye sesli bir şekilde söylememeye dikkat etmiştim. Ama sonraki kısmı yüksek sesle söyledim. "Ve sana inanıyorum. Bunu başarabilirsin." *Bunu başarabilirsin* diye tekrarlayıp elini bırakmadan önce sıktım.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken titriyordu ama başıyla onayladı ve düdük çaldığı sırada koşarak geri döndü. Topun karşılayıcıya atılacağı yerde hizalandı, imzası olan iki geriye ve iki sola adımını attı.

Sonra gözleri benimkileri buldu.

Kaskının metal parmaklıkları arasından bile kelimelerin dudaklarında hayat bulduğunu görebiliyordum.

Ben de seni seviyorum.

Top atıldı.

Riley vurdu.

Ve ben topun süzülüşünü izlerken nefesimi tuttum.

BÖLÜM OTUZ BİR

RILEY

Kalabalığın gürültüsü sağır ediciydi.

Fark ettiğim ilk şey bu oldu, etrafımda oluşturduğum koruyucu sakinlik bulutunu yırtıp geçen ilk şey. Bu sesin baloncuğumu patlatışını birinin omuzlarına çıkarılıp havaya uçmam takip etti. Güldüm ve ellerimi havaya kaldırdım. Gözlerim tribündeki aileme odaklandı, avazları çıktığı kadar bağırıyorlar, heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Gavin ise yumruklarını çılgına dönmüş bir adam gibi sallıyordu.

Ve sonra, Zeke'i buldum.

Ona kıpırdamadan durmasını söyleyen her antrenörü ve yolda dikkatini çekmeye çalışan her muhabiri görmezden gelerek bana doğru koştu. Yalnızca birkaç metre ötemdeyken omuzlarında taşımdığım kişi beni yere bıraktı.

Ve bir an sonra Zeke'in kolları arasındaydım.

Beni havaya kaldırırken kaskımı çıkarıp sahaya fırlattım ve ona sarıldım. Kolları vücudumu kendine bastırıyordu, benimkiler de onun boynuna dolandı ve o aptal çocuk tek bir kelime dahi edemeden onu öptüm.

Kimin gördüğü umurumda değildi. Koçun, bir takım arkadaşımızın, muhabirlerin ya da kahrolasıca bütün dünyanın izlemesi umurumda değildi.

Dudaklarım dudaklarına yapışınca Zeke bir anlığına şaşkınlıkla duraksadı, hemen ardından beni sımsıkı tutarken doyum-

suz bir şekilde öpmeye başladı. Bu öpücüğü uzatmamak, daha fazla derinleştirmemek ve dilimi dudaklarına sürterek onunkine erişmek için yalvarmamak adına büyük bir çaba gösteriyordum.

Ama bir takım arkadaşını öpmek başka bir şeydi.

Kalabalığa müstehcen bir gösteri sunmak tamamen başka bir şeydi.

Kalan azıcık profesyonelliğimi kullanmayı başardım ve Zeke beni ayaklarımın üzerine bırakırken öpüşmeyi sonlandırdım. Aramıza çok az boşluk bırakarak geri çekildik ama elimi bırakmadı.

Döndüğümüzde en az bir düzine kamerayla karşılaştık, muhabirler ikimizi soru yağmuruna tutarken mikrofonlar neredeyse yüzümüze çarpıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı fakat neyse ki Zeke'in aklı başmdaydı. Elimi sıkıca tuttu, sadece oyunla ilgili sorulara cevap veriyordu. O *öpücüğün* ne anlama geldiğini sormaya çalışanları ise duymazdan geldi. Ancak soruları galibiyetimizle ilgili olanlar bile el ele tutuştuğumuz yere bakıyordu. Bunun maç haberlerinin bir parçası olacağından hiç şüphem yoktu.

Muhtemelen çoktan Twitter'da trend olmuştu bile.

Zavallı Kyle çok kıskanacaktı.

Zavallı *Giana* ise kellelerimizi alacaktı.

Zeke sonunda, "Hem burada olduğunuz için hem de sorularınız için teşekkür ederiz ama şimdi takımımızla kutlama yapacağız," dedi. Biz takımın geri kalanına katılmak için koşarken muhabirler bizi tebrik etti. O zaman teması bıraktık ve Zeke, Holden'ın omzuna erkekçe bir kucaklamayla vururken ben de kendimi Clay'in sırtına attım.

Konfetiler yağmur gibi yağıyor, kalabalık *NBU! NBU!* diye tezahürat yapıyordu. Birisi üzerinde *Blackberry Şampiyonluk Maçı Galibi* yazan ve altında kuruluş yılı ile logomuzun yer aldığı şapkalar dağıtıyordu. Zeke kendi şapkasını ters taktı ve bana doğru uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak benim şapkamı da kafama geçirdi.

"Tebrikler, Güçlü Fare," dedi. Gözleri kapalı, gülümsemesi rahattı. "Az önce ilk şampiyonluk maçını kazandın."

Yüzümde geniş bir sırıtış belirirken sanki bir mıknatısmış gibi kendimi tekrar ona doğru çekilirken buldum. Kolları belimi sarıyor, benimkiler de onun boynuna dolanıyordu.

Leo eliyle ağzını kapatıp arkasını dönmeden önce yüzünü buruşturarak, "Ah, slktiiirrr," dedi.

Holden gözleri kocaman açılırken Kyle'a dirsek attı ve o da bizi videoya çekmek için telefonunu çıkarmaya çalışırken Clay'in eline vurmasıyla hareket etmeyi bıraktı.

"Siktiğimin zamam çoktan gelmişti," dedi bitkin bir halde.

Holden, Leo ve Kyle'ı omuzlarından kavrayarak kupanın sahaya taşındığı yere doğru götürürken ikisi de bize şaşkınlıkla bakıyordu. Clay onlara katılmadan önce göz kırparak yanımızdan ayrıldı ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken dikkatimi tekrar Zeke'e çevirdim.

"Sanırım kutlamaya değer başka bir şey daha var," dedim.

Sonra da insanların ne düşüneceği ya da ne söyleyeceği konusundaki endişelerimi bir kenara bırakarak onu tekrar öptüm.

Zeke

Kupa töreninden sonra soyunma odasına tam bir kaos hakimdi. Her biri tezahürat yaparak dans ederken ya da fotoğraf ve videolar için poz vermek üzere dururken, altın kupanın takım arkadaşlarımdan oluşan denizin üzerinde dalgalanışını izledim.

İçeri girdiğimizde Riley'yi kaybetmiştim ve gözlerimle kalabalığı tararken hücum çizgisindeki birkaç savunma oyuncusu onu kaldırıp kupanın *içine* koyduğunda güldüm.

Bu, takımın daha yüksek sesle kükremesine neden oldu. Birkaç kişi Riley'nin içinde olduğu kupayı alıp yüzü pancar kırmızısına dönene kadar gülerken onu etrafta dolaştırdı.

"Tamam, tamam," dedi koç sonunda. Ancak yüzündeki kocaman gülümsemeden onun da bu eğlenceden en az bizim kadar keyif aldığını biliyordum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, sonra hepiniz kutlamaya gidebilirsiniz."

Konuşması başka bir tezahüratla karşılandı, çocuklar kupayı isteksizce yere bırakarak Riley'nin sürünerek içinden çıkmasına yardım ettiler.

Riley'nin gözleri anında beni bulmuş, seke seke yanıma gelip kolunu koluma dolayarak başını omzuma yaslamıştı.

Sahadaki *oldukça* halka açık sevgi gösterimizi görmemiş çocuklar şaşkın birkaç yorumda bulundu ancak çoğu aslında *kimsenin* şaşırmadığını düşündüren bir alaycılıkla bizi izliyordu.

Riley kızardı, bana bakmadan önce yüzünü formama gömmüştü.

Ve bu manzara karşısında yemin ederim kahrolası kalbim sıkıştı, son birkaç saatin uyanmak zorunda olduğum bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Dikkatimizi tekrar koça çevirdiğimizde, bizi kaşları saç çizgisine fırlamış şekilde izliyordu. Gözleri Riley'nin beni sıkıca tuttuğu yere ve tekrar yüzlerimize çevrildikten sonra bilmiş bir gülümsemeyle başını iki yana sallayıp takımla konuşmaya başladı.

"Sizinle gurur duyduğumu, tüm sezon boyunca çok çalıştığınızı ve bu galibiyeti garantilemek için bu gece dalıa da fazla çalıştığınızı söylememe gerek yok," dedi. "Ama yine de söyleyeceğim. Sizinle gurur duyuyorum."

Yüzü ışık saçıyor, başını dimdik tutuyordu. Maçtan sonra üzerine dökülen *Gatorade** yüzünden sırılsıklam olan polo yaka tişörtünü ve ceketini hâlâ değiştirmediğini fark ettim.

Sırılsıklam olmuştu.

"North Boston Üniversitesi çok uzun zamandır unutulmuştu. Doksanlı yıllardan beri bizi görmezden geliyorlar, altın dö-

* Spor temalı içecek ve gıda ürünleri üreten bir Amerikan markası. (e.n.)

nemimizin o yıllarla sınırlı olduğunu ve artık yıldızımızın söndüğünü düşünüyorlardı. Ama bu geceden sonra?" Sırıttı. "Artık bizi görmezden gelemeyecekler."

Takım coşkuyla bağırdı, koç bizi bir kez daha susturmak için ellerini kaldırmadan önce yeni bir tezahürat patlak verdi.

"Bu gece bütün ulusa savaşmak için burada olduğumuzu, gelecek sezon Ulusal Şampiyonluk unvanını alacak güce, potansiyele ve *cesarete* sahip olduğumuzu gösterdik."

Daha fazla tezahürat patlak verirken bazı çocuklar şiddetle dolaplara vuruyordu.

"Ama size şunu söyleyeyim, gözlerin üzerinizde olması baskı demektir. Başarılı olmanızı isteyen taraftarlar kadar başarısız olmanızı isteyenler de olacaktır."

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık, her kelimesini adeta yalayıp yutuyorduk. Koç, Savunma Koordinatörüne başıyla işaret edince o da maç topunu ona fırlattı.

"Her biriniz bunu hak ediyorsunuz," dedi topu yüksekte tutarak. "Ama sanırım hepimiz bunu en çok kimin hak ettiği konusunda hemfikiriz."

Yavaşça, teker teker, her göz doğrudan Riley'ye bakmak için döndü. Arkama saklanmaya çalışırken yanakları delicesine kızardı ama onu öne doğru ittim.

"Benim iki kız kardeşim var, Novo," dedi koç, gözleri onun üzerindeydi. "Ve uğruna savaşa gidebileceğim bir annem. Yalnızca genç bir kadın olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama genç erkeklerden oluşan bir takımdaki *tek* genç kadın olmak, senin yaşadığın baskı ve eleştirilerle yüzleşmek, ayrıca bununla tıpkı senin yaptığın gibi soğukkanlılıkla başa çıkmak?" Başını iki yana salladı. "Bu gerçekten cesaret ister. Ve gerçek bir mertlik. Bu sezon koçun olmak benim için bir onurdu."

Riley'nin gülümsemesi titrerken yanakları daha da kızardı.

"Bu maç topu senin," dedi ama sonra takımın geri kalanına döndü. "Ve *biz*, takım, bir aileyiz. Şu anda etrafınıza, bu odada-

ki her kız *ve* erkeğe bakıp bunu hatırlamanızı istiyorum. Bunu korumak için savaşın. Her zaman."

"Eğer biri Novo'ya bulaşırsa hepimize hesap verir, koç, sana söz veriyoruz!" diye haykırdı Leo. Tüm çocuklar onaylayarak ona katıldılar. Bu sadece Riley'nin kahkaha atmasına ve kızaran yüzünü tekrar saklamasına neden oldu.

Koç sırıtarak topu Clay'e attı. O da Holden'a ve Holden da hepimiz alkışlarken Riley'ye verdi.

"Kutlama yapmanızı istiyorum!" Koç gürültünün üzerinden bağırdı ve ortam daha da coştu. "Bu sezon haklı olarak kazandığınız tüm ödülleri toplamanızı istiyorum."

Riley bunun üzerine oyun topunu havaya fırlatırken, koç takdir dolu bir gülümsemeyle oda tekrar sessizleşene kadar onu izledi.

"Ve dinlenmenizi istiyorum," diye ekledi. "Çünkü mart ayında bahar antrenmanlarına geri döneceğiz." Kaşlarını oynattı. "Gelecek yıl daha sağlam olacağız. Gelecek yıl daha güçlü olacağız. Gelecek yıl *daha iyi* olacağız. Ve gelecek yıl..." Duraksayarak sözlerini bitirmeden önce kelimelerinin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Eve sadece *herhangi bir* kupa götürmeyeceğiz. Asıl kupayı evimize getireceğiz."

Soyunma odası ayaklandı ve koç gülerek ellerini kalçasına koyduğu anda iki oyuncunun omuzlarına alındı. Geri kalanımız da etraflarında toplanmış, *NBU! NBU! NBU!* diye tezahürat yapıyorduk.

Sonunda koçu indirdiklerinde Leo hoparlöründen müzik açarak herkese duştan sonra hangi bara gideceğimizi duyurdu. Ardından telefonunu çıkarıp Kyle ve diğer birkaç çocukla birlikte sosyal medyada canlı yayına geçti. Dans edip kupayı öptüler, ardından dünyanın zirvesindeymiş gibi hayranların sorularını yanıtladılar.

Çünkü bu galibiyet tam olarak öyle hissettiriyordu.

"Collins, Novo," dedi Koç Sanders yanımızdan geçerken. "Gitmeden önce konuşabilir miyiz?"

Bize tahsis ettikleri soyunma odasının küçük ofisine doğru yürürken oldukça soğukkanlıydı. Burası kampüsümüzdeki stadyumdan daha büyük olmasına rağmen onunla birlikte içeri girip kapıyı arkamızdan kapadığında duvarların üstümüze geldiğini hissediyordum.

Oturmadı ve *bize de* oturmamızı işaret etmedi, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapıda öylece duruyordu.

"Sanırım *kelimenin tam anlamıyla* öpüşüp barıştınız, ha?"

Riley kızardı, bakışlarını yere çevirdiğinde nemli saçları yüzüne döküldü. Bu geceden sonra teninin kalıcı olarak pembenin o güzel tonuna boyanıp boyanmayacağını merak ediyordum.

"Bakın, performanslarını etkilemediği sürece oyuncularımın kiminle çıktığı beni ilgilendirmez. Takım arkadaşlarıyla çıkmaya karşı çıkan herhangi bir politikamız yok." Duraksadı. "Muhtemelen bu sezondan önce hiçbirimiz böyle bir ihtimali düşünmediğimiz içindir."

Yutkunarak başımla onayladım.

"Ama," diye ekledi. "Medyanın bu olayla çılgına döneceğini ve size cehennemi yaşatacağını siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz. Özellikle de sana, Riley."

Riley başını sallayarak onayladı. Maçı kazandıran alan golünü attığından beri ilk kez ciddi bir ifadeye bürünerek koçun bakışlarına karşılık verdi.

"Takımın senin arkanda olacak," dedi koç hiç tereddüt etmeden. "Ama umarım kalın bir derin vardır, kızım. Çünkü bu oyunda kimse senin duygularını ya da söyledikleri şeylerin seni nasıl etkileyebileceğini düşünmeyecek. Mümkünse sosyal medyadan uzak durun. Muhabirlerin sorularını dikkatlice yanıtlayın. İkiniz de eğitim aldınız."

"Evet, efendim," dedim ikimiz adına ve koç başını yukarı aşağı sallayarak Riley'nin hâlâ kolumu tuttuğu yere baktı.

"Ve sakın ayrılmayın," diye ekledi. Ardından gözlerini devirerek kapıyı açtı. "Çünkü bununla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

Riley ve ben buna kahkaha attık. Koç omzunun üzerinden bize gülümseyerek soyunma odasından çıkıp takıma katıldı.

Riley kollarını boynuma sararken, "Bunu duydun, değil mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Benimkiler de onun beline dolanırken vücudunu kendime çektim. "Benden ayrılmana izin yok."

"Asıl *tam tersinden* endişelenmemiz gerektiğinden epey eminim," diye karşı çıktım burnuna dokunarak.

Gülümsedi. "Pekâlâ, onun çözümü çok basit."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Sadece beni kızdırma."

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Söz veremiyorum, Güçlü Fare."

"Peki. O zaman en azından inatçı bir aptal olduğumda ya da seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda benden vazgeçmeyeceğine söz ver." Yutkundu. "Çünkü şu anda, aklım başımdayken, bunun isteyeceğim son şey olduğuna yemin edebilirim."

Eğildim, alnımı alnına bastırdım ve dudaklarından bir öpücük çaldım.

"İşte *bunu* yapabilirim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

RILEY

Kollarımı beline dolayıp başımı omzuna yasladığım ve bacaklarımı onunkilerin arasma kaydırdığım sırada Zeke'in duş jelinin kokusu burun deliklerimi istila etmişti. O da aynı içtenlikle bana sarıldı ve aldığımız duş yüzünden hâlâ nemli olan saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Takımla birlikte bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık ama yeni yıla girecek kadar uzun süre dışarıda kalmak istemiyorduk. Kutlama için aklımızda *başka* fikirler vardı. Etrafta koçların ya da diğer oyuncuların olmadığından emin olduğumuzda odama gizlice girmesini gerektiren fikirlerdi bunlar.

Kapıyı arkasından daha yeni kapatmıştım ki üzerimdeki kıyafetleri yırtarcasına çıkardı, ardından ikimiz de duşa girdik. Duşumuz hızlı ve çaresizlik doluydu. İkimiz de saniyeler gibi gelen bir sürede rahatlamış, gülüşmüş, birbirimizi yıkamış, eşofmanlarımızı giymiş ve yatağa girmiştik.

Şimdi kalp atışlarım daha sabitti, göğsünde daireler çizerken onun da aynı ritimle çarpan kalbini dinliyordum. "Ee," dedim ona bakarak. "Şimdi ne olacak?"

Bir nefes vererek ellerini saçlarımda gezdirdi. Nemli buklelerimin sırtıma düşmesine izin verdikten sonra aynı hareketi tekrarladı. "Şimdi, sen benim kız arkadaşımsın." Başını iki yana salladı. "Zavallı şey."

Alayla homurdandım. "İnternette bu ifadeye katılmayacağı-

nı düşündüğüm *gerçek* hayran grupların var. Aslında, artık bir korumaya ihtiyacım olabilir."

"Hey, bu kötü bir fikir değil," dedi. "Hem seni hem de sana asılmaya çalışan herhangi bir aptalı güvende tutar. Çünkü eğer onu görürsem..."

Gülümseyerek onun yanına kıvrıldım. "Böyle sahiplenici olmana bayılıyorum."

"O zaman aslında bana ait olduğun halde *benim* olmadığın zaman acı içinde kıvranmamı izlemeye de bayılmış olmalısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Dürüst olmak gerekirse, bayıldım denebilir."

Zeke başını iki yana salladı ve daha ne olduğunu anlayamadan beni sırtüstü yatırdı. Yatakta kıvranıp tekmeler attığım sırada beni neredeyse altıma yapacağım kadar acımasızca gıdıklıyordu. Onu durdurmanın tek yolu dudaklarını bir öpücükle hapsetmekti. Öpücüğümüzü giderek derinleştirdi, bacaklarımın arasına yerleşirken elleri yavaşlamaya başlamıştı.

"Sanırım artık birilerine söylemek konusunda endişelenmemize gerek yok," dedim bir dakika sonra. "Sahadaki o öpücükten sonra tüm dünya biliyor."

Bunu bir şaka olarak söylemiştim ancak Zeke gülüşümdeki hafif endişeyi fark etmiş olmalıydı. "Pişman mısın?"

"Hayır," diye yanıtladım çabucak. "Ben sadece... koç haklı. Hakkımda hoş olmayan şeyler söyleyen binlerce insan olduğunu bilmek için Twitter'a girmeme gerek yok."

"Kimin umurunda ki? Onlar klavyelerinin arkasına saklanan acınası, aptal insanlar," dedi kolayca. "İçlerinden biri yüzüne karşı bir şeyler söylemeye çalışsın da görelim. Hesap verecekleri kişi ben olurum."

"Kendim halledebilirim, biliyorsun," diye uyardım.

"Ah, biliyorum. Ama bu senin yükünü hafifletme onuruna sahip olmayı sevmediğim anlamına gelmiyor."

Sözleri karşısında sırıttım. Bunların ne anlama geleceğini

sindirirken ensesindeki saçlarla oynuyordum. Ancak sıcak kahverengi gözlerine baktıkça düşüncelerim odağını giderek değiştirdi. Onun tekrar bacaklarımın arasında olmasının, kollarının üzerinde dengede durmasının, birbirimize bu kadar mükemmel şekilde uymamızın verdiği hissin tadını çıkardım.

"Seni gerçekten özledim, Zeke," diye itiraf ettim vücudumu titreten bir fısıltıyla.

Kaşlarını çattı ve alnını benimkine yaslamadan önce uzun bir nefes verdi. "Sensiz ne kadar acınası halde olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum."

"Bunu bir daha asla yapmama konusunda anlaşabilir miyiz?"

"Belki sana kanınla bir anlaşma imzalatırım."

Gülümsedim ve dudaklarımız buluşana kadar burnumu yukarı kaldırarak onunkini dürttüm. Bu öpücüğün, onu bir daha asla kendimden uzaklaştırmaya niyetim olmadığını her şeyden çok anlatacağını umuyordum.

"Sezonun bittiğine inanamıyorum," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Ben de öyle. Ama koçun konuşmasına bakılırsa gelecek sezonumuz birkaç ay içinde bahar antrenmanlarıyla başlayacak."

"Mart," diye fısıldadım altında kıpırdanırken. "Çok uzak geliyor." Dudağımı ısırdım ve bir tırnağımı omurgasında gezdirdim. "Onca zamanla *ne yapacağız?*"

Zeke'in dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Seni *gerçek* randevulara götüreceğim."

"Randevular mı?" diye tekrarladım o boynumu öperken.

"Hı-hı. Randevular. Film geceleri. Süslü akşam yemekleri. Danslar. Müzeler."

"Müzeler mi?" İnledim. "Ah, bir daha söyle."

Zeke kulakmememi ısırdı. "*Bir sürü* müzeye gideceğiz."

Daha da yüksek sesle inledim ve Zeke güldükten sonra kalçalarını bacaklarımın arasında hareket ettirerek aramızda asılı kalan şakalara bir son verdi.

Ardından bileklerimi kavrayıp başımm üzerinde tutacak kadar uzun süre dizlerinin üzerinde durdu.

Beni sert ve derin bir şekilde öperken ellerimi orada tutuyordu. Dudaklarımı serbest bıraktıktan sonra morluk bırakacaklarından emin olduğum öpücükleriyle boynumdan aşağıya, askılım üzerimdeyken gidebildiği son nokta olan köprücükkemiklerime indi.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı ona doğru kaldırdım ve o da bu fırsatı değerlendirerek tekrar topuklarının üzerine oturdu. Tek bir hızlı hareketle eşofmanımı çıkarmıştı.

Onu soyma arzusuyla uzandım ama ellerimden kurtularak kalçalarımı kavradı ve sırtüstü yatıp dizlerimi aralayana kadar çekti. Dudakları sanki yenmeyi bekleyen bir ziyafetmiş gibi kadınlığımın üzerinde geziniyordu.

Artık her şey yavaşlamıştı. Bu, duştaki çılgınca sevişmemizden çok farklıydı. Bu kez kalçalarımın iç kısmını öpüyor, dilini bacaklarımın kalçalarımla birleştiği yerler boyunca sürüklüyor ve daha fazlası için yanıp tutuşan merkezime tüy kadar hafif dokunuşlar bırakıyordu.

Ama beni kışkırtmasından, parmakları içimde kayarken nazikçe klitorisimi emmesinden zevk alıyordum. Nasıl dokunacağmı, nasıl öpeceğini, eliyle dilini beni çıldırtmak için nasıl birlikte kullanacağını çok iyi biliyordu.

Dilinde kendi tadımı alabilmek için uzanıp kollarından çekiştirerek onu vücudumun üzerine geri çektiğimde patlamaya hazırdım. Sırtını yatak başlığına yaslayana kadar yuvarlandım, ben pantolonunu bacaklarından aşağı çekerken, o da tişörtünü yukarı doğru çekiştiriyordu. Askılımı çıkarıp kucağına tırmandım ve aletine temas ettiğim an ikimiz de inledik.

Elleri kalçalarımı buldu ve beni kaldırıp üzerine yerleştirmesine izin verirken onu son bir ay boyunca pek çok kez hayal ettiğim şekilde öptüm. Aletinin başını içime itti, ardından yavaşça onu tamamen içime almak için aşağı kayarken ikimiz de nefes nefese kaldık.

Bedenimi dairesel bir şekilde hareket ettirdim, tekrar aşağı-

ya kayıp onu daha derine alırken Zeke meme ucumu dudaklarının arasına hapsetmişti. Her dokunuşu yumuşak ve özenliydi, kendini içime her itişiyle ikimizi de sınıra yaklaştırıyordu. Acele etmiyorduk; alevleri kovalamıyor, yalnızca sınırında dolaşıyorduk. Biraz daha yavaşladıktan sonra teslim olduk.

Yeni bir pozisyona geçmeden önce, bir pozisyonun sunması gereken o dünyamızı sarsan zevki iliklerimize kadar hissetmiştik. Bu bana saatler geçmiş gibi hissettirmişti. Sonunda boşaldığımızda kaslarım her hareketimi protesto ediyordu. Vücutlarımızdan yayılan ısıya rağmen birbirimize sarılarak nemli uzuvlardan oluşan bir yığın halinde çarşaflara yığıldık.

Nefeslerimiz düzene girdiğinde Zeke saçlarımı geriye doğru taradı, gözleri benimkileri inceliyordu.

"Sahada," diye fısıldadı. "Vuruştan önce. Sanırım... Sanırım ağzını oynatarak bir şey söylüyord-"

"Seni seviyorum mn?" diye bitirdim cümleyi onun yerine. "Söyledim."

Kulağa neredeyse acı verici gelen bir iç çekti, alnını benimkine yaslarken yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı.

"Seviyorum, Zeke," diye fısıldadım ona sıkıca sarılarak. "Seni çok seviyorum."

Kolları vücudumu sıkıca sardı. Dudakları dudaklarımı hapsederken beni iyice kendine çekerek uzun ve tatlı bir şekilde öptükten sonra sözleri de ruhumu öptü.

"Ben de seni çok seviyorum."

Önümüzde yüzleşmemiz gereken bir cehennem olacağını, yürüdüğümüz yolun başarısız olmamızı isteyen insanlarla dolu olacağını ve önümüzde daha da zor günler olacağını bilsem de o gece Zeke'in kollarında hayatım boyunca hissetmediğim kadar güvende hissettim.

Yolumuza ne çıkarsa çıksın bir şeyden emindim.

Onunla savaşacaktık.

Birlikte.

Ve tıpkı bu geceki gibi...

Kazanacaktık.

TEŞEKKÜR

İlk olarak, inanılmaz derecede yetenekli bir Zihinsel Performans Koçu ve her yönüyle harika bir insan olan Lauren Johnson'a sesleniyorum. Anlayışın ve bu kitabın parlamasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Nişanlım Jack'e, futbol hakkında seninle konuşmama izin verdiğin ve bana anlamsız gelen aptalca şeyleri anlamama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Bana olan sevgin beni her geçen gün daha da şaşırtıyor. İşime benim kadar yatırım yapan bir sevgilim olduğu için çok minnettarım. Seni seviyorum.

Alfa okuyucularıma; saçımı okşadığınız ve bugüne kadarki en iyi taslaklarımdan birini oluşturmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Lil Turner, bu kitapta benim sağ kolum oldun ve sensiz hiçbir şey kesinlikle aynı olmazdı. Frances O'Brien, geri dönüşlerin gerçekten de birinci sınıftı. Brett Marshall, detaylara gösterdiğin özen için teşekkürler. Trish QUEEN Mintness, seni tekrar ekibimde görmekten çok mutlu oldum! Her zaman olduğu gibi notların karakterleri ve hikâye-

lerini geliştirmeme yardımcı oldu. Ve Kellee, en başından beri en sadık arkadaşım, kitaplarımla her zaman kendi kitaplarınmış gibi ilgilendiğin için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum!

Von Anneciğim, futbolu sevdiğin ve evinde büyürken bana da aynı sevgiyi aşıladığın için teşekkür ederim. Senin sayende bu oyuna ve tüm oyuncularına karşı böylesine şiddetli bir tutkum var. Seni seviyorum!

Beta ekibim dünya harikasıydı ve bu kitabı gerçekten bir sonraki seviyeye taşıyan ÇOK sayıda düzenleme yaptık. Bu yüzden Staci Hart, Carly Wilson, Sarah Green, Jannett Corona ve Monique Boone'a çok teşekkür ederim. Ayrıca Danielle Lagasse ve Sasha Erramouspe'a kitabı son aşamasında okudukları ve son dokunuşlarına yardımcı oldukları için teşekkür ederim!

Allusion Publishing'den Elaine York... Sen benim kayamsın ve yıllardır da öyleydin. Beni cesaretlendirmene ve ne olursa olsun bana her zaman vakit ayırmana bayılıyorum. Bu projedeki ve diğer tüm projelerdeki sıkı çalışman için teşekkür ederim!

Perrywinkle Photography'den Lauren Perry'ye; vizyonumu hayata geçirmeme yardımcı olduğu ve bugüne kadarki en sevdiğim kapaklardan birini yaptığı için teşekkür ederim. Görevi muhteşem bir şekilde anladın ve A+ aldın!

Tina Stokes, tüm kitaplarımın başarılı olması adına yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen gerçek bir dost ve sahip olduğum için şanslı olduğum inanılmaz bir asistansın!

Valentine PR'daki arkadaşlarıma bu seriyi duyurdukları ve başkalarının da bu seriye âşık olmasına yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Ve blog topluluğumuza... (buna siz *Bookstagrammer* ve *Booktoker* yorumcular da dahilsiniz.) Siz olmasaydınız kimse benim kitap YAZDIĞIMI bile bilmeyecekti. Yaptığımız işin belkemiğisiniz ve size teşekkür ediyorum.

Son olarak, SİZ okurlara. Yaptığım işi yapabilmemin sebebi sizsiniz! Kitabımı okuduğunuz ve sevdiğiniz kitaplar hakkında çatılara çıkıp bağırdığınız için teşekkür ederim. Kandiland'de (http://facebook.com/groups/kandilandks) ve sosyal medyada benimle etkileşime geçenlere özel olarak seslenmek istiyorum. Bunu her gün daha da eğlenceli hale getiriyorsunuz ve birlikte yaşayacağımız daha birçok macera için sabırsızlanıyorum!